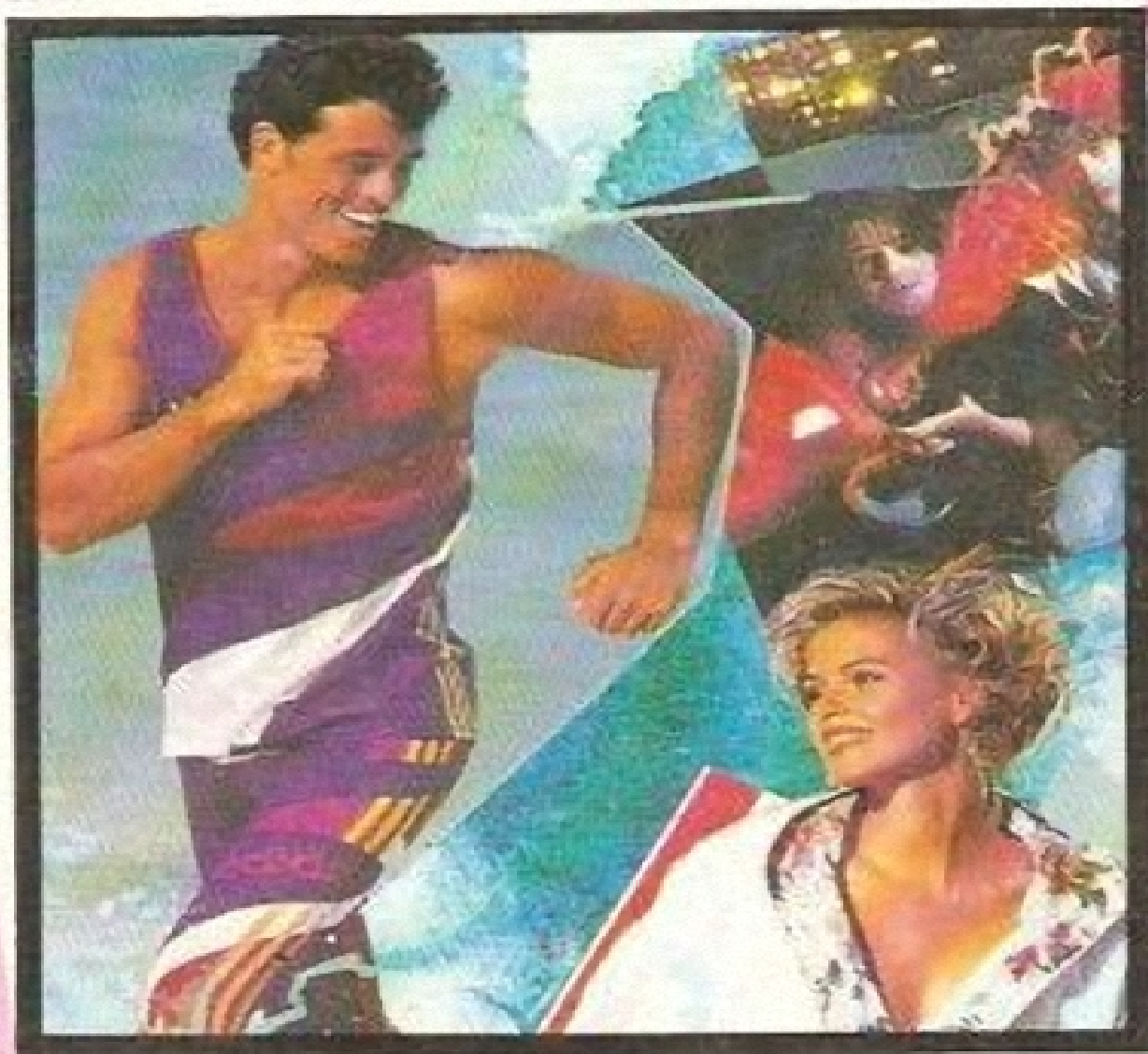

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

MADE IN USA

20

ЛИЙ ПАТИСЪН

ОТКРИХ ТЕ
ОТНОВО

ЛИЙ ПАТИСЪН ОТКРИХ ТЕ ОТНОВО

Превод: Детелин Ганчев

chitanka.info

В света на издателския бизнес бушуват страсти. Потомствената журналистка Мелиса Шърман е принудена да пожертва пламенната си любов, за да спаси от финансовите акули семейния вестник.

Въвлечена във вихъра на неочаквани и драматични събития, тя прави мъчителна преоценка на стойностите.

Може би любовта ѝ все още има своя шанс.

I

Когато се намираше в Мелбърн, Мелиса никога не пропускаше да посети изложбите, на които се представяха наградените през годината работи на журналисти и фотографи. И сега тъкмо се бе зачела в статията за Пат О'Нийл, завоювал наградата за най-многообещаващ млад журналист, когато изневиделица някой стремително я прегърна изотзад и радостно извика:

— Съкровище, добре дошла вкъщи! Опитвах се да се свържа с теб и секретарката ти ми каза, че си тук.

Джейк Къртин беше висок, подвижен мъж с дълга червена брада, толкова гъста, че, както се шегуваше един негов колега, от нея можело спокойно да се напълни цял матрак. Той извъртя Мелиса към себе си и сърдечно млясна звучна целувка на върха на носа ѝ — така че тя едва се държа да не кихне. Без да престава да говори и без да очаква отговор, Джейк я повлече със себе си из просторната зала.

— Как беше в Сингапур? Видя ли вече моите снимки? Харесва ми как са ги разположили...

Отличията не бяха нещо ново за Джейк. Той винаги работеше в ония точки на света, където беше горещо, и името му не слизаше от списъка на лауреатите, защото далеч превъзхождаше всички останали, когато трябваше да правят екшън снимки; неговите можеха да се видят на първите страници на най-реномираните заглавия по-често, отколкото тези на трима от най-ревностните му конкуренти, взети заедно.

С Мелиса се познаваха още като студенти в университета в Мелбърн. Бяха си допаднали от пръв поглед и веднага се сприятелиха. Разбираха се много добре. Дори множеството пътувания, които двамата често предприемаха, не можеха да навредят на тесните им приятелски взаимоотношения. Макар никога да не бяха работили заедно, всеки уважаваше професионализма на другия, радваше се на успехите му и му съчувстваше, когато не получаваше желаната поръчка. Мелиса две години последователно получи високо отличие, а

Джейк, който и двата пъти се намираше в чужбина, ѝ изпрати по бутилка шампанско.

През тази година тя не участваше в класацията. Баща ѝ беше се разболял тежко и Мелиса изостави всичко друго, за да може да бъде при него. Смъртта му силно я разтърси и още не бе успяла да се съвземе напълно. Джейк дойде веднага при нея и направи всичко възможно, за да я подкрепи.

А сега възбудено я подтикваше пред себе си и ѝ показваше сбирката си от най-добри фотоси през тази година. Както винаги, и сега те бяха спираци дъха илюстрации на шеметния вихър на една сурова действителност. Мелиса им посвети цялото си внимание. Джейк, който не страдаше от излишна липса на скромност, подробно ѝ обясняваше особеностите на всяка снимка поотделно. Заливаше я с информация за това, от каква гледна точка и при какво осветление е снимал, а особено много се развесели над една, която бе направил, след като бе висял половин час върху една стоманена гредка на петнадесет метра над земята.

— Нищо чудно, че никой не иска да ми направи застраховка.

Мелиса видя, че имаше още много други фотографии, които биха накарали обилна пот да избие по челото на всеки, застрахователен агент, който би се осмелил да сключи договор с Джейк. Това бяха снимки на въоръжени хора с изкривени от омразата лица по улиците на Дъблин, Бейрут, Гватемала, Хондурас. Снимки на разрушени сгради и техните обитатели, един хаос от разкъсани чаршафи, завивки, килими, завеси, разтрошени парчета от мебели и облени в кръв човешки тела, които експлозията бе разхвърляла безразборно наоколо; останки от коли с овъглени в тях трупове, жертви на бомбени атентати и въздушни бомбардировки — жестока, чудовищна картина, документираща по един блестящ начин вилнеещата по света безчовечност.

Мелиса забеляза, че Джейк не ѝ каза много за тях, а побърза да премине към снимките, които бе правил на различни авторалита:

— ... тук колите преминават под временни мостове, които бяха изградили в Макао. Ако застанеш точно на дъгата на моста, те профучават отдолу под теб и можеш да направиш най-добрите кадри...

Както винаги, когато Джейк Къртин говореше за работата си, около него се натрупаха заинтригувани слушатели и разказът му

приемаше формата на лекция; задаваха му много въпроси, на които той с готовност отговаряше.

Не след дълго Мелиса бе изтласкана леко встрани от любопитните посетители и се опита незабелязано да се измъкне. Направи крачка назад и усети как токчето ѝ потъна в нещо меко и податливо, чу се едно болезнено „Ау“ и тя изплашено се обърна, за да се извини за невниманието си.

Думите обаче заседнаха на гърлото ѝ, защото пред нея стоеше най-привлекателният мъж, когото би могла да си представи. Бегло си помисли, че лицето му отнякъде ѝ е познато, но веднага си каза, че не е възможно да забрави такъв мъж, ако някога го е срещала. Не, не беше възможно!

Бронзовият тен на кожата — Мелиса беше сигурна, че не е получен под лъчите на кварцова лампа — подчертаваше искрящото синьо на очите му, които подобно на два сапфира се взираха в нея изпод гъстите тъмни вежди. Имаше добре оформена уста, с малки трапчинки в двете ъгълчета, склучващи се от устните. Косата му също като веждите бе тъмна и гъста и Мелиса се запита какво ли щеше да изпита, ако заровеше ръцете си в нея и притегleshе това красиво лице към своето...

„Внимавай, Мелиса!“ — каза си тя. Не би трябвало толкова бързо да забравя, че външността далеч не е всичко — имаше все още болезнения опит от опустошителната си връзка с Браян — артистът, който в продължение на шест месеца от изминалата година бе определял смисъла на живота ѝ... Той побърза да я изостави веднага след като се запозна с някаква богата вдовица, която разполагаше с многообещаващи връзки във филмовата индустрия и с тлъста чекова книжка.

Споменът за това унижение изплува ясно в паметта ѝ, затова тя каза с пресилена официалност, която иначе не ѝ беше присъща:

— Съжалявам много. Надявам се, че не ви причиних болка.

— Абсолютно никаква. Аз винаги си викам „Ау!“ на такива изложби.

Подигравателните нотки в гласа му, както и присмехулното проблясване на очите му, я накараха да се ядоса и Мелиса рязко се извърна. С това инцидентът щеше да приключи, ако в същото време Джейк не бе забелязал новодошлия.

— Хей, мързеливецо, от колко време не си се мяркал насам! — високо извика той и си пробих път в навалицата до Мелиса и мъжа, който стоеше зад гърба ѝ. Сложи едната си ръка на рамото му, а другата — на рамото на Мелиса.

— Значи вие вече се познавате — двама от най-обичните ми приятели!

Мелиса енергично поклати глава и забеляза с облекчение, че мъжът направи същото, без да спомене за глупавото произшествие от преди малко.

— Не се ли познавате? Тогава аз ще ви запозная. Мелиса Шърман — Боб Уитни!

Боб Уитни! Изглежда няколкото месеца, които Мелиса бе прекарала извън Австралия, бяха притъпили журналистическия ѝ нюх, иначе отдавна би трябвало да е разпознала този известен мъж.

Боб Уитни беше дясната ръка на Кевин О'Съливан — един от най-могъщите хора на планетата, и ако трябваше да се вярва на слуховете, той бе определен за негов наследник, когато старецът се оттеглише, а това можеше да стане всеки момент. Нищо чудно, че лицето му ѝ се стори познато. Често го бе виждала във вестниците и списанията. Дори в илюстрираното списание, което бе чела преди няколко дни по време на полета от Сингапур до Мелбърн, имаше снимка на него и шефа му.

Мелиса го загледа с внезапно събуден интерес. За неговия шеф Кевин О'Съливан говореха, че бил спечелил първия си милион още преди да навърши двадесет години. Всичко, до което се докоснеше, превръщаше в злато. Парадоксалното в случая беше, че най-големите му финансови успехи бяха в областта на издателската дейност, докато той не скриваше факта, че е напълно неграмотен. Не можеше да прочете или напише дори едно изречение, но затова пък притежаваше поразителната способност да привлича хора, които можеха перфектно да свършат необходимата работа.

По всичко изглеждаше, че Боб Уитни е едно от тези щастливи попадения. Мелиса беше чела някъде, че той уреждал неприятните за О'Съливан ситуации. Задачата му бе да държи на разстояние хората, които шефът му не искаше да види, и в същото време лично подготвяше по-големите трансакции.^[1]

О'Съливан беше известен и с това, че беше изключително щедър към онези, които му служеха вярно, и нямаше никакво съмнение, че Боб Уитни и още неколцина други негови помощници бяха толкова богати, че ги причисляваха към най-висшите кръгове на управляващата икономическа каста.

Преди няколко години О'Съливан беше решил да разшири империята си и освен книги, да започне да издава вестници и списания. Той купи всичко, което успя да получи — както издателски къщи, които бяха на ръба на банкрута, така и такива, които се справяха сравнително успешно, но не биха се отказали от една финансова инжекция. Досега действаше главно в Англия и Америка, но напоследък бе обърнал поглед и към Австралия, така че усилено се дискутираше, какво точно възнамерява да закупи тук. Присъствието на Боб Уитни в Мелбърн потвърждаваше правотата на слуховете, че скоро ще се хвърли по-обилна светлина по въпроса.

Високият глас на Джейк изтръгна Мелиса от мислите ѝ. Когато смисълът на думите достигна до съзнанието ѝ, тя леко поруменя.

— Боб, всеки знае, че ти си в състояние дори да продадеш хладилник на ескимос в най-лютата зима. Защо не придумаеш Мелиса да ми позира? Ще ти платя вечерята, ако го направиш!

Мелиса усети, че погледът на Боб обхожда преценяващо тялото ѝ, като че ли искаше да разбере защо Джейк толкова настоява да я фотографира. Тя стисна устни и се стегна вътрешно. Нямаше от какво да се притеснява — фигурата ѝ беше безупречна. Косите ѝ бяха сребърно руси и дори мнозина не вярваха, че това е естественият им цвят. Но множество снимки от детските ѝ години го доказваха. Най-впечатляващото нещо в нея обаче бяха очите. Под невероятно дългите тъмни мигли те изпускаха почти тъмновиолетов блясък.

— Никъде не съм срещал подобни очи, може би само у Лиз Тейлър, но и нейните не са толкова тъмни — беше ѝ казал Джейк, когато се срещнаха за пръв път.

Боб докосна с пръсти брадичката ѝ, повдигна я и извъртя главата ѝ така, че да може хубаво да я разгледа. Погледите им се срещнаха и Мелиса имаше чувството, че между тях прехвърчаха искри.

— Защо не позволявате на Джейк да ви фотографира? — плътният му глас подхождаше на цялата му външност — ясен, самоуверен.

— Та той ми е направил цяла купчина снимки! — отвърна тя.

Джейк възнегодува:

— Но това са само откраднати кадри, правил съм ги само тогава, когато не ме забелязваше! Вечно трябваше да я дебна. Става дума за нещо съвсем различно, много добре знаеш.

Мелиса не можеше да откъсне погледа си от този на Боб. Отново в нея изплува желанието да зарови пръсти в косата му...

— Хайде да се омитаме оттук, да отидем да пийнем нещо!

Думите на Джейк развалиха магията и тя с недоумение се втренчи в чашата с шампанско, все още пълна до половината, която той въртеше из ръцете си. Джейк махна на един преминаващ наблизо келнер и я остави върху подноса му.

— Имам нужда от една прилична бира, а не от тази смес на развалено вино с въглероден двуокис.

Единствен той от тримата беше тук с колата си — малък раздрънкан двуместен „Ситроен“. Боб с големи усилия се намести в пространството, предвидено за багаж, а Мелиса седна на предната седалка.

— Да отидем в пресклуба, а?

Мелиса изглежда колебливо Джейк:

— В петък вечер по това време? Мислиш ли, че идеята ти е добра?

Той повдигна рамене.

— Както винаги, имаш право. Ще попаднем сред тълпа побъркани кресльовци. Какво предлагаш ти?

— „Макгил“...

Петнадесетина минути по-късно вече седяха в едно сепаре на малкия бар в края на „Свенстън стрийт“ и след като им донесоха питиетата, Джейк засипа приятеля си Боб с въпроси.

— Вярно ли е, че сте купили няколко списания в Мелбърн?

Боб се подвоуми, после вдигна рамене:

— Е, тъй или иначе, в понеделник ще бъде официално обявено, а през уикенда борсата не работи, така че спокойно мога да ти кажа. Да, вярно е. „Пийпълс уърлд“ и „Ебриуънс лайф“.

Мелиса шумно остави чашата си на масата.

— „Пийпълс уърлд“? Невъзможно! Това е любимата рожба на Нед Бартлет, той никога не би се съгласил да го продаде!

Боб Уитни се усмихна снизходително.

— „Никога“ е прекалено дълъг срок. Ще се учудите, ако разберете в колко много случаи парите са в състояние да го съкратят. Освен това, той не е едноличен собственик на издателството.

— Но списанието беше семейна фирма на Бартлетови. Никой извън семейството не притежава акции от него.

На лицето му отново се върна същата усмивка, този път примесена с известна нотка на цинизъм:

— Има хора, които за пари са готови да продадат и баба си, стига цената да е приемлива.

— Значи смятате, че с пари може да се купи всичко? — в погледа ѝ се четеше неприкрито презрение, но Боб я гледаше невъзмутимо, играейки си с чашата. Отговори ѝ също толкова бавно и отмерено, както и преди:

— Не, не всичко. Но твърде много, мисля аз.

Джейк се намеси, за да разсее напрежението, което видимо се установи между тях:

— Имате ли намерение да купувате още?

— Ако има нещо, което да си заслужава, да. Чух, че в Сидни се продавали няколко списания.

— Ще отидеш ли до там?

— Да, но след пресконференцията в понеделник, на която ще бъдат обявени покупките.

Мелиса ясно чувстваше властната самоувереност, която се излъчваше от цялото му поведение. За миг ѝ се стори, че решителното изражение на лицето му ѝ действа потискащо. Очевидно този мъж бе свикнал да получава всичко, което пожелаеше, а това в никакъв случай не го издигаше в очите ѝ.

Чела беше за него, че е хладнокръвен и безскрупулен бизнесмен; сегашното ѝ впечатление напълно се покриваше с подобна представа. Само един студен и безчувствен човек можеше да отнеме списанието на Нед Бартлет. Нед беше приятел на баща ѝ, тя много добре го познаваше и знаеше, че „Пийпълс уърлд“ е смисълът на живота му. Същото важеше, впрочем, и за баща ѝ; той бе прекарал по-голямата част от земното си съществуване в кабинета, задълбочен в правенето на любимите си вестници.

Мелиса леко потръпна. „Дали някога и «Шърман груп» няма да премине в нечии чужди ръце?“ — запита се неволно тя. Бързо прогони тази неприятна мисъл. Двамата главни акционери в нея бяха леля й Маргарет и чичо й Пат. Те никога не биха продали акциите си!

Но пък кой можеше да си представи, че Бартлетови ще продават! Изведнъж усети хлад по гърба си.

— Възнамерявате ли да купувате и вестници? — подхвърли уж между другото, надявайки се, че гласът ѝ не издава несигурността ѝ.

Боб Уитни поклати глава.

— Не, само списания. Големите ежедневници тук не са за продан, а малките регионални вестници имат ограничен тираж и не ни интересуват — той ѝ хвърли кратък поглед. — Защо? Да не би да искате да пишете за нас? Бих могъл да хвърля едно око на статиите ви. Добри ли са?

Вместо нея отговори Джейк.

— Миналата година Мелиса разкри един огромен скандал за злоупотреби с големи суми в една болница. Статията ѝ имаше зашеметяващ успех.

— Хм-м... Една добра „скандална“ репортерка ще ни бъде добре дошла — Боб Уитни изглеждаше заинтересуван.

Мелиса махна с ръка.

— Нещата не бяха чак толкова героически. Трябваше да направя репортаж за една от тукашните болници и се натъкнах на някои нередности. Пациенти ми разказваха забележителни неща. Така и случайно попаднах по следите на скандала.

Боб отново изкриви устни в пресметлива усмивка:

— „Уотъргейт“ също започна с една обикновена кражба. Важното е, че се е намерил репортер, който да може да събере две и две...

Тя се смути и се загледа встрани. Погледът ѝ попадна върху часовника над бара и с изненада установи, че бяха тук вече над два часа. Веднага скочи.

— В осем часа имам среща, а трябва и да се преоблека. Няма да успея!

Джейк и Уитни се поколебаха за миг, после и те се изправиха.

— Не разбирам защо се безпокоиш. Така, както си сега, можеш да отидеш спокойно навсякъде. Поне аз бих те взел навсякъде —

сложи ръка на рамото ѝ Джейк.

Мелиса погледна светлосиния си костюм и леките официални обувки с десетсантиметров ток.

— Дори и за да играя тенис ли? Защото точно това ще правя.

Джейк се засмя.

— В такъв случай наистина не си облечена много подходящо.

Излязоха навън и той се обърна към двамата:

— Почакайте ме тук, докато докарам колата — после се отправи към паркинга.

Мелиса и Боб се загледаха след него, като всеки от тях трескаво размишляваше за какво биха могли да разговарят, докато го чакат. Боб се изкашля и прочисти гърлото си.

— Тази пиеса, за която говорехте преди малко — мисля, че върви в театър „Мажестик“.

Мелиса кимна.

— Струва ми се, че бихте проявила съчувствие към един самотен чужденец в непознат град и ще се съгласите да дойдете с мен на представлението. Доколкото си спомням, казахте, че още не сте я гледала.

Мелиса въпросително повдигна вежди. „Самотен чужденец ли? — помисли си иронично тя. — Такъв като теб едва ли остава задълго самотен“. Но за своя изненада се чу да казва:

— Утре вечер ли? С удоволствие. Но съм сигурна, че билетите са разпродадени още преди седмици.

Боб снизходително се усмихна и изрече с пренебрежение:

— Мисля, че ще мога да се справя с този проблем.

„Не се и съмнявам, че ще успееш!“ — каза си Мелиса. Извади от чантата си листче и химикалка, написа адреса си и му го подаде.

— Това тук е домашният ми телефон. Имайте предвид, че представлението започва в осем.

— Какво ще кажете, да отидем преди това да вечеряме някъде?

Тя поклати със съжаление глава.

— През целия ден ще бъда извън града и ще се върна не по-рано от седем вечерта.

— Тогава ще отидем след представлението — отвърна той с нетърпящ възражение тон.

Мелиса му хвърли недоволен поглед. Искаше да му каже, че не ѝ допада безцеремонният му тон, но в това време пред тях спря колата на Джейк, тя замълча и се качи.

След като откараха Боб до хотела му, Джейк остави и Мелиса пред дома ѝ. Сбогуваха се, тя влезе, заключи, сложи верижката на вратата и включи алармената инсталация. Остави дамската си чанта на малката масичка в антрето и се загледа в отражението си в огледалото над нея.

„Защо ли се съгласих? — запита се учудено. — Когато се върна утре вечер от селото, ще ми се иска само да се изкъпя и да се отпусна в креслото пред телевизора, а не да се преобличам и да ходя на театър.“

Но сега вече беше късно и не би могла да откаже, без да се покаже като невъзпитана глупачка. Трябваше да се върне навреме от леля Джени, за да има време да се оправи.

[1] Банкова операция — бел.ред. ↑

II

Леля й Джени живееше горе в планината, на около осемдесет мили от Мелбърн, затова на другата сутрин Мелиса тръгна много рано. Въздухът беше прозрачен и кристалночист и тя спусна страничното стъкло, когато зави от магистралата, и по един селски път се отправи към близките планински върхове. Още няколко минути, и щеше да се озове в имението, където леля й отглеждаше кози.

Когато спря колата пред дървената къща и изгаси двигателя, беше станало време за закуска. Леля й се показва на верандата и, пригласяйки с две ръце посребрената си вече коса, я поздрави с добре дошла.

— Идваш тъкмо навреме, Лиса. Чаят е готов, а току-що извадих и бисквитите от фурната.

Леля Джени беше единствената, която я наричаше така. Тя минаваше шестдесетте, но бе все още тъй жизнена и работоспособна, както и преди двадесет години, когато бе купила тези четиридесет хектара земя в планината и първите четири кози, сложили началото на огромната по мащаби за този край животновъдна ферма. Дребничка, крехка на вид, но пълна с неизтощима енергия, леля Джени никога не се бе омъжвала. Приятелите и познатите й я считаха за побъркана, загдето се бе установила в една забравена от бога и от хората местност, без електричество и течаща вода, вместо да изживее спокойно и уютно старините си в града. Тя не бе послушала никого и се постара да подобри бита си: черпеше вода с помпа от подземен кладенец и специално за нея бе прекаран електрически ток в района.

Бързо бе успяла да си създаде име в отглеждането на първокласни кози и сега продаваше животните си на клиенти от цялата страна. Въпреки това, постоянно се намираха добри приятели, които й даваха да разбере, че е крайно време да изостави самотния си живот и да се върне в града; тя обаче продължаваше да пренебрегва съветите им, заявявайки, че има намерение да остане тук поне още двадесет години.

Хванати под ръка, двете влязоха в кухнята и седнаха на масата пред изпускащия пара чайник и една купа хрупкави бисквити.

— Наистина ли трябва да се връщаш довечера? — попита леля й. Мелиса кимна, наливайки си чай в чашата.

— Постъпих необмислено, като в последната минута приех една покана за театър тази вечер.

Леля Джени повдигна вежди.

— Това не е обичайно за теб. Разбира се, причината е някой мъж. Трябва да е по-различен от другите, или?

Мелиса усмихнато поклати глава.

— Ако ти се струва, че чуваш сватбени камбани — не си на прав път. Просто един чужденец в Мелбърн, това е всичко.

— Хм-м, значи просто акт на любов към ближния, така ли? Има ли си име това нещастно сираче?

— Боб Уитни.

Мелиса бе изумена от въздействието на това име върху леля й. Джени шумно остави чашата си върху подложката и отчаяно се втренчи през масата в племенницата си.

— Боб Уитни ли каза? Човекът на „О’Съливан груп“ от Лондон?

За кой ли път Мелиса се удивляваше на факта, че въпреки откъснатостта си от света, леля й беше винаги много точно информирана за събитията.

— Да. Те купиха няколко списания тук — отвърна тя.

— Включително това на Нед Бартлет — ядно подхвърли Джени.

— Но откъде знаеш? Покупките ще бъдат официално обявени едва в понеделник!

— Знам, защото имах няколко негови акции и Нед ме беше помолил да не ги продавам — горчиво каза леля й. — Снощи обаче ми телефонира, за да ми съобщи, че вече не притежава контролния пакет.

— Значи той не е искал да продава?!

— Нима си повярвала в това? След всичките тия години, откакто го познаваш? „Пийпълс уърлд“ беше за него онова, което бяха за баща ти вестниците на „Шърман“. Не, други продадоха акциите си. Хора от неговото семейство. О’Съливан успя чрез този Уитни да подмами повечето от тях, като им е направил — как се казваше — „предложение, на което не може да се устои.“

Както и предишната вечер, Мелиса усети студени тръпки да пробягват по гърба ѝ.

— Как са могли да постъпят така с Нед, след като знаят какво означава за него списанието?

— Има хора, за които парите са по-важни от всичко друго на света — бавно произнесе Джени с натъжено лице.

Думите ѝ странно се свързаха в съзнанието на Мелиса с онова, което ѝ бе казал Боб Уитни снощи — че с пари може да се купи почти всичко.

Тя замислено се огледа в уютната кухня, погледът ѝ се спря на синьо-белия порцеланов сервиз, подреден по лавиците на стената, после на старомодните тежки тенджери на печката. Представи си и останалите стаи в жилището: една малка всекидневна и две още по-малки спални, безупречно чисти и подредени, но без никаква следа от лукс. Леля ѝ успяваше да покрива разходите си с печалбите от отглеждането на кози и с някои дребни инвестиции, но Мелиса знаеше, че няма никакви спестявания.

Ако сега продадеше акциите на Бартлет, които се котираха много високо в момента, щеше да осигури старините си, без да прави нищо повече през живота си.

— Не си ли мислила някога да ги продадеш? Ще имаш голяма печалба.

Леля ѝ уморено се усмихна и каза с мек глас:

— Мечтите на един мъж не се продават дори за всичките пари на този свят.

„И все пак — мислеше Мелиса късно следобед, когато се връщаше в града, — има някои, които точно това са направили.“ Бяха се намерили достатъчно Бартлетови, които не са могли да устоят на изкушението на парите, и за които е било безразлично дали списанието ще остане в семейството.

„Шърман груп“ беше смисълът на живота на нейния баща, също както „Пийпълс уърлд“ за Нед Бартлет. Имаше ли вероятност Кевин О’Съливан да прояви аспирации и към „Шърман“? Боб Уитни беше отрекъл такава възможност, но това нищо не значеше. Дали тогава нямаше да се намерят членове на семейството ѝ, които да се поддадат на съблазнителните предложения и да постъпят така, както Бартлетови?

Замислена дълбоко, Мелиса паркира колата пред дома си. Трябваше да проведе някои телефонни разговори с роднините си. Собствените ѝ акции се управляваха от чичо ѝ Пат. Тя не искаше да участва активно в семейната фирма по две причини. Първо, дялът ѝ беше относително малък. Правата на глас и на решение бяха в ръцете на по-възрастните членове на семейството. Второ, беше решила да си пробива сама път в журналистическата кариера, без да се ползва от връзките на баща си, и толкова последователно се придържаше към това си намерение, че пишеше репортажи и статии само за вестници, които нямаха нищо общо с „Шърман груп“.

Боб Уитни беше заявил, че няма да купува вестници, но въпреки това не бе излишно да се вземат предпазни мерки. Още от утре щеше да се заеме с това.

Когато същата вечер отваряше вратата на Боб, лицето ѝ с нищо не показваше какви мисли са я вълнували през целия ден. Тя го покани във всекидневната да изпият по един аперитив, преди да тръгнат. Прочете в очите му възхищение от външния ѝ вид. Беше облечена в тъмновиолетова вечерна рокля от естествена коприна, на шията си носеше кремавата перлена огърлица, която баща ѝ бе подарил за осемнадесетия ѝ рожден ден. Роклята беше достатъчно къса, за да открива великолепните ѝ стройни крака, обути в елегантни обувки с много висок ток.

Боб беше не по-малко изискано облечен от нея. Мелиса беше сигурна, че тъмният костюм, който носеше, бе ушит от един от най-известните лондонски шивачи. Ризата му също очевидно не беше купена от някоя извънредна разпродажба. Когато разкопча сакото си, за да потърси нещо във вътрешния си джоб, тя забеляза, че беше шита по мярка и плътно обхващаше добре развития му гръден кош.

Отвън ги чакаше луксозна лимузина с шофьор и когато я видя, Мелиса многозначително повдигна вежди. Боб сухо се засмя.

— Това ми спестява търсенето на място за паркиране, когато съм в непознат град, а освен това е включено в служебните ми разноски.

— Звучи логично — усмихнато каза Мелиса и в добро настроение двамата се качиха в екстравагантната кола.

Пиесата се оказа весела комедия, вечерята след представлението в един изискан ресторант също беше на очакваното ниво и Мелиса вече не съжаляваше, че бе приела поканата на Боб. Чувстваше се напълно отпусната и освободена, когато тръгнаха към дома ѝ. Шофьорът спря плътно вдясно точно пред входа и Боб, очевидно в най-добро настроение, ѝ подаде ръка и я придружи до вратата на жилището. Кимвайки мълчаливо, Мелиса го покани да влезе и бе едновременно изненадана и разочарована, когато той поклати отрицателно глава. Бе се облегал на рамката на вратата и си играеше с ключовете, които тя му бе дала, за да ѝ отключи.

— Трябва утре рано да хвана самолета, а в хотела ме чакат някои документи, които непременно искам да прегледам тази нощ.

В отговор на въпросителния ѝ поглед той допълни:

— Ще летя за Сидни. Две от заседанията там бяха изтеглени напред. Днес направихме запис на пресконференцията, така че в понеделник след отваряне на борсата ще бъде излъчена в ефир.

Мелиса взе ключовете от ръката му.

— Надявам се, че заседанията ще бъдат успешни — тя се обърна и понечи да влезе, но той ѝ прегради пътя с ръка и се приведе към нея:

— Сидни не е далеч, скоро ще се върна. Мога ли да ви се обадя? С удоволствие бих прекарал и други вечери с вас.

Мелиса кимна.

— Да, вечерта беше наистина прекрасна. Довиждане, Боб.

Устните му бегло докоснаха нейните, той свали ръката си и отстъпи назад. Затваряйки вратата след себе си, Мелиса го чу да казва:

— Не забравяйте да поставите веригата!

Това далеч не бяха романтичните думи, които подсъзнателно бе чакала, но все пак създадоха в нея чувството, че той е загрижен в известен смисъл за нея. Тази мисъл някак си ѝ допадна.

На следващата сутрин Мелиса започна да звъни на роднините си.

— Чичо Пат, виждал ли си скоро Нед Бартлет?

— Не, а и не съм сигурен дали бих искал да го видя. Как трябва да се разговаря с един човек, когото собственото му семейство нападна в гръб?

Мелиса се почувства донякъде облекчена от този отговор. Реакцията му ясно показваше, че той няма намерение да продава акциите на „Шърман“.

— Значи така мислиш по въпроса?

Чичо ѝ презрително изпръхтя.

— А как другояче да мисля? Само членовете на семейството му притежаваха акции. Нед не искаше да продава, но повечето от тях са преотстъпили акциите си на оня хитрец от „О’Съливан“, така че сега контролният пакет е у него.

Мелиса реши да отиде малко по-далеч, отколкото бе предвиждала първоначално. Не искаше да внушава никому нищо, но беше длъжна да разбере как стоят нещата.

— Акциите на „Шърман“ са също така доста разпилени, както и на Нед Бартлет.

За момент се възцари мълчание, след това той предпазливо попита със зле прикрита уплаха в гласа:

— Мислиш ли, че О’Съливан ще протегне насам пипалата си?

Мелиса разбра, че чичо ѝ погрешно изтълкува думите ѝ и побърза да обясни:

— Не, нямам това предвид. Искях да кажа, че издателството е семейна фирма, и ако определен брой роднини продадат акциите си, някой бързо би могъл да се сдобие с най-висок процент от тях.

Той раздражено потвърди опасенията ѝ:

— Това казвах още преди години на баща ти. Когато той раздаваше наляво и надясно от акциите си на по-младите членове на семейството, аз го предупреждавах, че майка ти вече бе разделила своя дял и го бе завещала на теб, на братовчедата ти Джим и на сестра му Емили. Това означаваше, че никой, освен леля ти Маргарет не притежава достатъчно акции, за да попречи на евентуално прехвърляне на пакета. Но ти знаеш какъв беше баща ти, когато ставаше дума за семейството. Той беше сигурен, че за всички вестниците значат толкова, колкото и за него. Аз не съм така сигурен. Що се отнася до тия неща, баща ти беше истински глупак и аз тогава му го казах.

Вечерта, след като бе провела безброй разговори, Мелиса вече имаше относително ясна представа на какви позиции във фирмата бяха повечето ѝ роднини. Прегледа още веднъж малкия списък с имена, в който с кръстче бе отметнала ония акционери, които понастоящем нямаха намерение да продават дяловете си. Другите, които показваха

колебание или които биха могли да отстъпят под натиск, тя отбеляза с въпросителна.

Не можа да открие двама от роднините си. Братовчедът ѝ Джим живееше в Канада и по-голямата част от времето си прекарваше, придружавайки туристически експедиции из дивите прерии и планинската пустош. Леля ѝ Маргарет пък отново се бе отправила в едно от безконечните си околосветски пътешествия.

Джим притежаваше само няколко акции. Когато беше по-млад, те също се намираха, както и нейните, под попечителство и едва преди две-три години му бяха приписани. Следователно той не представляваше опасност, освен ако не решише да продаде малкия си дял някому.

При леля Маргарет нещата стояха другояче. Както беше казал чичо ѝ Пат, тя беше главният акционер, защото освен своите собствени, бе наследила и акциите на мъжа си, починал през миналата година. За разлика от Пат, който сам се грижеше за финансовите си въпроси, леля Маргарет не се интересуваше много-много от вестниците и предоставяше на адвокатите и счетоводителите си да се грижат за ценните книжа и имуществото ѝ. Следователно, ако Боб Уитни ѝ направеше предложение, то трябваше да мине през адвокатите ѝ и със сигурност другите членове на семейството щяха да разберат. Затова Мелиса нямаше основания да се страхува от нея.

Погледът ѝ попадна на едно име, което бе отбелязала с дебела въпросителна. Емили не скри какво мислеше за продажбата на „Пийпълс уърлд“, Мелиса ясно долавяше завистта в гласа ѝ.

— Хората казват, че Бартлетови са получили два милиона долара за списанието си. Два милиона! Представяш ли си колко е получил всеки от тях?

— Но те са продали семейното си списание — беше ѝ напомнила Мелиса.

Равнодушният отговор на Емили обаче я обезсърчи:

— Е, и какво от това? Списанията не са толкова важни. Супермаркетите са пълни с тях. Всеки от Бартлетови сега може да си позволи всяка седмица да си ги купува всичките и пак да му останат излишни пари.

Мелиса побърза да приключи този разговор. Едничкото ѝ утешение беше, че дялът на Емили е малък.

Звънът на телефона я откъсна от мислите ѝ. Обаждаше се редакторката на „Семейството днес“.

— Марджори, колко ми е приятно да ви чуя! Какво има? — попита Мелиса. Обхвана я смътно предчувствие, че нещо не беше наред.

— Имам лоша новина за вас, Мелиса — чу да казва Марджори с потиснат глас. — Не можем да отпечатаме статията, която ви поръчахме. Естествено, ще ви обезщетим за направените разходи — допълни тя, тъй като Мелиса не каза нищо.

Никога досега не ѝ бяха връщали статия, нито пък ѝ бяха предлагали обезщетение. Почувства се адски неудобно. Преглътна едва и рече беззвучно:

— Марджори, ако трябва да я преработя... нека поговорим за това... Може би бих могла...

Редакторката замълча, после тихо изруга:

— По дяволите, Мелиса, и без друго скоро ще се разбере, нека поне ти го кажа честно и почтено още сега. Нямаме право да го разгласяваме, но „О’Съливан груп“ купи нашето списание и по всичко личи, че предстоят големи промени. Беше ни наредено да изоставим плановете си за пролетното издание и да уволним половината от сътрудниците ни, и то веднага. Много съжалявам.

В първия момент Мелиса почувства облекчение, че не качеството на статията ѝ бе причина тя да не излезе, но от това решението на редакционния съвет не ставаше по-приятно. После изведнъж осъзна какво ѝ бе казала редакторката и предпазливо попита:

— Марджори, работата ви там не е под въпрос, нали?

От другия край на жицата се чу приглушена въздишка.

— Още не се знае. Това е най-лошото. Наистина аз имам договор, но той нищо не значи сега. Никой не знае какво ще стане.

Мелиса ѝ пожела късмет и се сбогува. Отново се замисли за Боб Уитни. За втори път се намесваше в живота ѝ. В нейния хубав, сигурен и удобен малък свят. Първия път я беше засегнал индиректно, чрез дружеските ѝ отношения с Бартлетови. Но с покупката на „Семейството днес“, за което тя пишеше много статии, ударът беше директно върху нея.

Марджори беше казала, че се очакват големи промени и Мелиса се залита какви ли щяха да бъдат те. После повдигна рамене и се

изправи. Просто трябваше да ги изчака, нищо друго не можеше да направи.

В четвъртък Мелиса прекара целия ден в обществената библиотека. Опита се да събере данни за Кевин О'Съливан, издири всички вестници и списания, които беше купил, и сравни тиража и съдържанието им преди и след покупките. Напусна читалнята изплашена. Не бе предполагала, че „О'Съливан груп“ толкова променяше повечето от закупените издания. Много малко бяха останали такива, каквито си бяха по-рано.

На една видеокасета тя откри интервю с Боб Уитни, в което той се изказваше по въпроса за промяната в облика на въпросните заглавия. Един подчертано критично настроен репортер му задаваше множество неприятни въпроси, като при това се държеше почти безсрамно невъзпитано.

Боб Уитни отговаряше открито и без заобикалки. По начина, по който даваше интервюто, Мелиса можа да заключи, че той е почтен противник. В началото отговаряше търпеливо и любезно, но после явно реши, че репортерът прекрочва границите на доброто поведение и отговорите му станаха също такива хапливи и агресивни, както и въпросите.

— Очевидно вие не купувате нашите вестници — отвърна Боб на репортера. — Но без съмнение, огромното болшинство от читателите правят това. Бих искал да ви обърна внимание на обстоятелството, че във всички онези случаи, които досега цитирахте и критикувахте, тиражът на изданията ни се е увеличил драстично, след като в тях са били направени от нашите хора промените, срещу които вие толкова протестираше. Ако си бяхте направили труда да помислите малко, щяхте да видите, че ние работим за, а не против нашите читатели. Ние предлагаме на обществеността това, което тя иска да чете. Не е ли това задачата на едно списание или на един вестник?

— Мислите, че като направите вестничетата си на най-ниско интелектуално ниво...

На това място Боб го бе прекъснал, привел се заплашително напред на стола си:

— А вие мислите, че трябва да се цензурира онова, което чете обществеността. Вие искате да ѝ дадете само това, което според вас е подходящо. Но то не е нищо друго, освен форма на цензура, маскирана като опит да се повдигне културното ниво така, както вие го виждате. По мое мнение това е също толкова лошо, също толкова неприемливо, както и всяка друга форма на цензура.

Мелиса намери толкова много материал, че не успя да го обработи за цял един ден. Тя фотокопира няколко статии, а от други си направи записки или си взе бележка да ги прегледа по-късно.

Боб Уитни със сигурност беше много оспорвана личност. Имаше хора, които хвалеха усета му спрямо обществените настроения и бяха на мнение, че след като е поел ръководството на „О’Съливан груп“, е допринесъл много за оживяването на една самодоволна и скучна индустрия. Имаше и такива, които го ругаеха, че е обърнал деловия свят с краката нагоре. Между тези две крайни становища се намираха ония, които се радваха на финансовите успехи, осигурени от него на фирмата, и които не бяха склонни да обсъждат методите и представите му за работа. Мелиса не успя да реши за себе си за какъв да счита Боб Уитни.

Вечерта Боб ѝ телефонира от Сидни. Мелиса тъкмо четеше една от неговите статии, които бе фото копирала. Докато говореха, се опита да свърже в едно мъжа, за когото бе чела вече толкова много, с мъжа, чийто глас звучеше в ушите ѝ... този ерудиран, нежен и вежлив мъж, с когото бе прекарала една толкова приятна и безгрижна вечер.

— Мога да дойда в Мелбърн в събота. Заета ли сте тогава?

Тя естествено беше заета. Много рядко ѝ се случваше уикендът ѝ да е без ангажименти. Един дълъг миг се колеба дали да не отложи уговорката си и да приеме неговата покана, но си каза, че може би няма да е много добре, ако толкова скоро се видят отново, затова отговори:

— О, колко жалко. Съжалявам, но целият ми уикенд е предварително планиран.

— Аз, естествено, съм разочарован, но не се учудвам. Моето предложение идва твърде късно. Но в такъв случай няма смисъл да идвам до там. Тук също мога спокойно да си седя в хотелската стая.

Поговориха още малко за незначителни неща и затвориха. Дълго време след това Мелиса се взираше в телефона. Намекът, че тя е единствената причина Боб да дойде в Мелбърн, беше твърде ласкателен за нея. Беше ѝ дал телефонния номер на хотела си в Сидни: — „В случай, че плановете ви се променят, за няколко часа ще дойда в Мелбърн.“

Да, наистина беше много ласкателно. Тя се зае отново със статията, но не успя да се съсредоточи. Закрачи неспокойно из стаята, после извади адресника си и се поколеба, когато откри телефонния номер на Джейк. Постепенно лицето ѝ придоби решително изражение. Все пак реши да се обади на Джейк и да го покани да пийнат нещо или пък да излязат заедно. Когато избра и последната цифра на номера му, бързо сложи обратно слушалката.

Не, по дяволите, щеше да бъде прекалено, ако прекараше вечерта, говорейки с Джейк за Боб Уитни!

III

Едно телефонно обаждане от „Нърсис куатърли“ повдигна най-сетне самочувствието на Мелиса, силно пострадало от факта, че в „Семейството днес“ отказаха статията ѝ.

— Допадна ни предложението ви да напишете серия материали за ежедневието и проблемите на медицинските сестри в отдалечените области на страната. Всички в редакцията одобряваме концепцията, която сте ни предоставила по този въпрос.

Мелиса беше на върха на щастието. Отново бяха възприели една нейна идея. Нямахте да ѝ отнеме много време, за да се справи с това поръчение. По време на едномесечното къмпинг пътешествие, което бе предприела преди няколко месеца, тя бе събрала почти целия материал, от който се нуждаеше.

— А сега за срока. Можем ли да получим статиите до края на януари?

— Изобщо не е проблем — Мелиса беше на седмото небе. Ако се наложеше, би могла да ги предаде до края на следващата седмица.

— Бихме желали да бъдат четири статии.

Тя отново бодро отговори:

— Няма проблеми.

Беше написала вече две от тях, на път беше да приключи и третата. Затвори телефона с доволно изражение и се замисли какво да включи в четвъртата статия. Докато си приготвяше нещо за ядене, този въпрос усилено я занимаваше. Внезапно ѝ хрумна нещо: „Островите Фурно!“

През миналото лято бе прекарала една великолепна ваканция, обикаляйки разпръснатите пред североизточния бряг на Тасмания острови. Повечето време прекара на една риболовна гемия на местни островитяни, които се препитаваха от улов на лангусти, намиращи много добър пазар в рибните ресторанти на Съединените щати. Последната седмица от престоя си там остана на най-големия от островите Фурно, Флиндърс Айлънд. С изключение на Кейп Барън,

това беше единственият остров, който беше постоянно населен. Преди няколко десетилетия там бяха отседнали множество семейства, основавайки градчето Уайтмарк — единственото на острова. Не след дълго бе построена и малка болница. Когато Мелиса се намираше на острова, имаше късмет да придружи един лекар и една медицинска сестра, повикани по спешност в Кейп Барън Айланд. Болницата обслужваше населението и на този по-малък остров.

Тъй като Мелиса постоянно търсеше материал, който би могъл да ѝ послужи за някоя бъдеща статия, тя си бе водила записки и бе направила няколко снимки. Затова сега реши, че Флиндърс Айлънд би бил оптималното място, където би могло да се развие действието на четвъртата статия, която ѝ липсваше. Трябваше само да актуализира информацията си за сегашното състояние на нещата.

Беше прекалено възбудена, за да яде, затова тикна чинията встрани и посегна към телефона, за да предприеме необходимите приготовления.

Четири дни по-късно Мелиса приключи работата си. Беше ослепителен късен предобед и тя доволно се изтягаше върху хавлиената кърпа на плажа, лениво наблюдавайки Киликренки Бей, около който бяха разположени най-хубавите пясъчни плажове на Флиндърс Айлънд. Бе излязла рано сутринта от Уайтмарк с кола под наем, взела със себе си натъпкана догоре с храна хладилна чанта и една плажна торба с банския си костюм и една хавлия.

Беше съвсем сама на плажа. След кратко колебание реши да остави нещата си там, където бяха, а самата тя да си направи продължителна разходка, за да добави някои нови екземпляри към колекцията си от мидени черупки.

След около час се върна на изходния пункт и както бе очаквала, нещата ѝ стояха там, където ги бе оставила. Наоколо не се виждаха никакви други следи от стъпки, освен нейните собствени. Тя остави на топлия пясък мидените черупки и раковините, които бе събрала, и облече бикините си. Те бяха толкова миниатюрни, че на някой по-населен плаж не би се осмелила да ги носи. С въздишка на задоволство се отпусна върху кърпата.

Слънцето приятно пареше кожата ѝ. Усети глад и посегна към чантата за пикник. Обърна се по хълбок, подпря се на лакът и се загледа в изумруденозелената вода, отпивайки от студения портокалов сок. Бяха я предупредили да не влиза далеч навътре в океана. „Там теченията са толкова силни, че за миг ще ви повлекат в необятните простори на Пасифика и никой няма да ви открие.“ Добре, каза си тя, по-късно можеше за малко да се разхлади в хладката вода. Обхвана я лека сънливост, тя затвори очи и се остави на ласките на топлото слънце.

Това насекомо беше много досадно. Пълзеше по китката на ръката ѝ, после продължи нагоре по сгорещената кожа. Тя го отпъди с леко движение, но след миг то кацна на челото ѝ, запърха с крилца върху веждите ѝ и запълзя към ухото ѝ. Раздразнена, тя го пропъди с гневно замахване, но то упорито се върна пак там. Силно ядосана, тя се полуизправи и посегна да го смачка, но ръката и се сблъска с нещо, което беше прекалено голямо за насекомо. Изплашено отвори очи.

— Боб? — Мелиса се втрени изумено в него. Разтърси глава и се огледа наоколо, за да се увери, че наистина е още в Киликренки Бей. Тук бяха и скалите, и плажът, а пред нея стоеше Боб Уитни. Той хвърли сламката, с която я беше събудил.

— Но какво правите тук? Откъде знаете...? — тя млъкна и преглътна.

Боб ѝ се усмихна.

— Не беше трудно да ви откроя. Не сте заличила добре следите си.

— Не съм се и опитвала! — отговорът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото бе необходимо. Още не се бе отърсила от преживяния шок, че го вижда тук на този пуст плаж. Седна на кърпата и едва сега съобрази, че е само с долната част на бикините си. Посегна към горнището, но ръката на Боб легна върху нейната:

— Не, моля те, недей...

Гласът му звучеше спокойно, а очите му излъчваха топлина и възхищение, докато обхождаха изваяното тяло и дългите ѝ стройни крака. Мелиса веднага би се възпротивила, ако някой друг я загледаше така неприкрито, но под неговия поглед не се чувстваше неудобно, а само странно възбудена.

Сега тя си даде сметка, че за пръв път виждаше Боб облечен не в костюм, а само с бански гащета и свободно падаща риза. Краката му бяха на добре трениран атлет — загорели от слънцето, здрави и мускулисти.

Отмести поглед към колата, която стоеше зад нейната горе на шосето, и леко сбърчи чело. Знаеше, че в Уайтмарк има само една кола, която се даваше под наем, и беше излязла именно с нея. Боб изтълкува правилно погледа ѝ и отговори на неизречения ѝ въпрос:

— След като установих къде сте, придумах съдържателя на хотела да ми заеме колата си.

— А как разбрахте къде съм?

Той повдигна развеселен вежди.

— За кое по-точно питате — как разбрах, че сте на този остров ли, или за това, къде ще прекарате днешния преди обед?

— И двете!

— Първо, момичето, което чисти жилището ви, ми каза, че сте в служебна командировка, която смятате да съчетаете с малка почивка. Не знаеше само къде се намирате, поне така твърдеше.

— Наистина не знаеше. Искях да си почина няколко дни, затова само ѝ казах, че няма да съм в града. Но как ме открихте?

Той сви рамене.

— Предположих, че сте натоварена с поръчка от някое списание, за което работите от по-рано. Накарах един от моите хора да се свърже с всички ония редактори, за които сте работила. Така попаднахме на настоящата ви работодателка. Тя ни разказа за ангажимента ви и за плановете да дойдете тук за допълнителна информация. Когато разбрах за кой остров става дума, бях сигурен, че ще прекарате тук и отпуската си. Оставаше ми само да телефонирам в единствения хотел в Уайтмарк и да поръчам един чартърен полет.

Мелиса го гледаше шокирана.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Звънял сте на всички редактори, за които някога съм работила. Но откъде ги издирихте? — учудено попита тя.

Той се усмихна и започна бавно да ѝ обяснява като на малко дете:

— Сигурно сте чувала, че има едно нещо, което се нарича компютър. В него може да се съхранява всякаква информация,

включително и списък на журналистите, които са били отличавани с високи награди. Освен това, има и списък на изданията, за които са писали, както и данни за съдържанието на статиите и датата на публикуването им. Така спестяваме много време, когато ни потърбва някой свободен журналист за определена поръчка.

Тъй като Мелиса само мълчаливо го гледаше, той тихо попита:

— Нали нямате нищо против, че дойдох?

Мелиса вътрешно се зарадва, че той ѝ зададе този въпрос: очевидно не смяташе за безусловна даденост, че е добре дошъл за нея. Почти беше готова да му отговори спонтанно: „напротив!“, но се сдържа и вместо това каза:

— Не, разбира се. Дори идвате тъкмо навреме. Не се решавах да плувам сама, но щом сте тук, мога веднага да се втурна към водата.

Боб се засмя и свали ризата си, после ѝ подаде ръка:

— Какво чакаме още?

Водата беше приятно топла и ѝ подежда благотворно. Тя отми пясъка от тялото ѝ и Мелиса се почувства внезапно чиста и освежена. Гмурна се и загреба с широки плавни движения навътре.

Плуваха почти половин час, после събираха мидени черупки и се любуваха на облените от слънце стръмни скали по брега.

Върнаха се на плажа и Мелиса отвори хладилната чанта. Боб отиде до колата, за да донесе своята лепта към пикника.

— Знаех, че не носите достатъчно храна за двама, особено ако единият има апетит като моя — усмихнат заяви той, мъкнейки една два пъти по-голяма чанта от нейната.

— Ах, щях да забравя. След яденето обезателно трябва да потърсим диаманти. Непростимо е да дойдете в Киликренки Бей и да не си вземете няколко.

Тъй като той я гледаше с неразбиращ поглед, тя се засмя:

— Местните хора наричат диаманти великолепните искрящи във всички цветове на дъгата камъчета, които могат да се открият в плитчините.

След импровизирания обяд Мелиса се отпусна лениво назад на лакти и зарея поглед в океана. Чувстваше се щастлива и доволна, искаше ѝ се вечно да остане да лежи в този истински земен рай. Но Боб не беше на същото мнение. Пълен с енергия, той скочи и я задърпа за ръка:

— Заведете ме сега при съкровищата, за които говорехте преди малко.

Тръгнаха из плитката вода покрай брега и не след дълго започнаха да намират в пясъка между отделните скални отломки малки цветни камъчета. Мелиса беше особено горда от един антрацитно черен камък и два други, тъмночервени на цвят, които, погледнати срещу светлината, приличаха на капки кръв.

Върнаха се към мястото, където беше багажът им. Слънцето висеше като заковано високо в небосвода, беше все още много горещо. Докато Мелиса прибираше „диамантите“ в чантата си, Боб се изкачи на една невисока скала и извика:

— Давам ви три секунди аванс. Който пръв стигне до водата, печели.

Мелиса моментално прие предизвикателството и той още не бе свършил, когато тя с всички сили се завтече към брега. Чу го как скочи от скалата и хукна след нея, но преднината ѝ беше достатъчна и тя с тържествуващ вик се хвърли в прииждащите леки вълни.

На Боб не му се понрави явно да бъде победен, защото посочи към една скала на около тридесет метра навътре в океана и каза:

— Да видим кой пръв ще доплува до там!

Мелиса беше добра плувкиня и в началото имаше преднини, но с мощни загребвания Боб я настигна, задмина я и пръв се изкачи на скалата. Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да стъпи до него.

Скалата беше по-голяма, отколкото изглеждаше откъм брега. На срещуположната страна дори имаше тясна пясъчна ивица по цялата дължина на малкото плато. Боб и Мелиса доплуваха до нея и се проснаха на топлия пясък, за да си поемат дъх.

Мелиса затвори очи. Шумът на вълните, които се разбиваха с мек плясък в скалата, ѝ действаше успокояващо и приспивно. Можеше да се отпусне и да заспи веднага.

Обърна се настрани и подпря главата си с ръка. Боб последва примера ѝ и лицето му се озова на сантиметри от нейното. Погледите им се срещнаха. Мелиса ясно прочете в очите му, че и тези няколко сантиметра помежду им му се струваха много. Не посмя да помръдне, за да не предизвика негово ответно движение. Знаеше какво щеше да бъде.

Отново изпита непреодолимо желание да протегне ръка и да зарови пръсти в косата му. Тялото му властно я зовеше. Тя се поколеба.

Най-много от всичко досега беше ценила независимостта си. Работила беше усърдно с мисълта, че това е пътят да я постигне и беше успяла. Затова сега се боеше, че ако се впуснеше в по-близки отношения с Боб, ще ѝ се наложи да жертва част от свободата си. Усещаше, че той не беше човек, който би се задоволил с една мимолетна авантюра. Тя също не си падаше много по кратките лекомислени приключения. Повече от опасно беше да се остави в ръцете на мъж като Боб Уитни, но ѝ беше толкова трудно да устои на изкушението да го докосне...

Боб бе поставил длан на лакътя ѝ, но не се опита да я притегли към себе си. Предоставяше решението на нея. Тя отново впи очи в неговите и прочете страстното му желание. То угаси всичките ѝ колебания и страхове.

Като че ли Боб отгатна отговора, който безмълвно чакаше, защото я придърпа към тялото си и устните му потърсиха нейните. Ръцете ѝ от само себе си се увиха около врата му и тя страстно отговори на целувката му! Той започна да гали мокрото ѝ тяло, пръстите му разпалваха желанието ѝ милиметър по милиметър там, където я докосваха. Когато достигнаха голите ѝ гърди, на нея ѝ се стори, че никой досега не е дарявал тялото ѝ с повече нежност. Струваше ѝ се, че всичко се случва като че ли насън. Чувахе как дишането му става по-бързо и отсечено, усещаше шумното биене на сърцето му до собствената си гръд. Треперещите ѝ ръце се спуснаха надолу по широките му плещи, погалиха ги, а после се сключиха върху тях и притеглиха тялото му съвсем плътно до нейното. Тя нямаше вече власт над себе си. Като през прозрачно було видя, ме той смъква бикините ѝ и прие това едва ли не като облекчение. Помогна му да сваля банските си гащета.

Боб сведе глава над гърдите ѝ и започва да милва зърната им с устни, зъби и език, докато усещането започна да става нетърпимо. После устните му се спуснаха надолу по тялото ѝ и с безкрайна нежност се спираха на всяка негова частица. Мелиса тихо въздъхна и се заизвива под парещите им докосвания. С лек натиск Боб разтвори бедрата ѝ и се плъзна между тях. Тя затвори очи в мига, когато той проникна в нея, а после започна бавно да се движи. Светът наоколо

загуби очертанията си чак до мига, в който взаимната им страст експлодира в най-висшия порив на плътта.

— Хееей...!

Викът, който долетя откъм брега, ги стресна. Те все още лежаха със сплетени тела на тясната пясъчна ивица. Боб бързо навлече гащетата си, изправи се и погледна към мястото, където бяха колите им. Сега там имаше още една, а на плажа до нещата им стоеше някакъв човек и, сложил длани около устата си, се канеше пак да извика. Боб му отговори и непознатият възбудено размахна ръцете си:

— Мистър Уитни, получихме спешно съобщение за вас. Трябва веднага да се обадите в кабинета си. Казаха, че не могат да чакат до довечера, затова идвам да ви търся тук.

Боб смръщи чело и погледна към Мелиса, която междувременно бе облякла бикините си. Свивайки рамене със съжаление, той ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се изправи. После каза със заплашителна нотка в гласа:

— Ако не е нещо наистина изключително спешно, този, който ме търси, зле ще си изпати!

Скочиха във водата и заплуваха към брега. Мъжът на плажа се оказа Джим Пърсел — братът на собственика на хотела. Посланието му беше кратко:

— Обади се някой си Лойд Джеймс, че тази вечер трябва да летите за Щатите. От Мелбърн ще дойде самолет да ви вземе. Мистър Джеймс ще ви чака в Мурабин и ще ви информира за всичко останало.

Боб раздразнено изсумтя и се обърна към Мелиса:

— Лойд никога не би ми изпратил съобщение, ако не е наистина много важно. За съжаление трябва да отпътувам.

Мелиса погледна на запад, където слънцето вече се спускаше към хоризонта. Надяваше се, че никой от двамата мъже не забелязва напиралите ѝ сълзи.

— В такъв случай трябва да заминеш колкото е възможно по-бързо за Уайтмарк — каза тя и се учуди колко уверено звучеше гласът ѝ. — След залез-слънце от тукашното летище не може да стартира никакъв самолет.

— Тя има право, затова брат ми ме накара веднага да ви потърся. Той не знаеше кога ще се върнете в хотела и каза, че не можем да

чакаме, тъй като в противен случай няма да можете да излетите по-рано от утре сутрин.

Раздялата беше много потискаща.

Очевидно Джим считаше за свое задължение лично да се убеди, че Боб действително ще се качи в колата си и ще тръгне към Уайтмарк. Нетърпеливо погледна часовника си, когато Боб се обърна към Мелиса и дълго я гледа с очи, пълни с тъга. Едва когато най-сетне я целуна по челото и се качи в колата си, той видимо си отдъхна, затича се към своята и потегли след него.

Мелиса гледаше подир отдалечаващите се автомобили, докато ги изгуби от погледа си, после започна да събира багажа си. С въздишка го нахвърля на задната седалка.

На връщане към градчето чу над главата си бръмченето на малък самолет и погледна нагоре. Макар и да не можеше да види Боб, поне знаеше, че той сега е там и че може би също гледа към нея. Усмихна се слабо.

„Ще ти се обадя при първа възможност. Не знам колко дълго ще остана в Щатите, но сигурно няма да е прекалено много, защото имам уговорени тук много важни срещи.“ Думите, които ѝ беше казал на плажа, преди да потегли, още звучаха в ушите ѝ.

Внезапното пристигане на Боб и още по-неочакваното му отпътуване беше главната тема за разговор между собственика на хотела и неговите приятели, които с радост приветстваха всяка промяна в спокойния си живот. Мелиса само леко се усмихна, когато се опитаха да изкопчат от нея някаква информация, и побърза да се прибере в малката си уютна стаичка.

Скоро се смрачи и се показва бледият диск на луната. Тя се приближи до прозореца и се загледа към малкия кей, където стояха привързани рибарски гемии и лодки. На лунна светлина те представляваха много живописна гледка, но това я настрои тъжно. Съвсем другояче си бе представяла допреди малко вечерта.

По-късно я повикаха на телефона. Тя изтича надолу по стълбите и притисна слушалката до ухото си:

— Ало, Боб, ти ли си? Да не би да се отлага полетът ти до Щатите?

— Съжалявам, Мелиса, след няколко минути трябва да съм на борда. Обаждам се от клуба на летището в Мелбърн. В момента подготвят самолета за полет.

Той помълча малко, после продължи с приглушен глас:

— Надявах се другояче да прекарам нощта.

Мелиса говореше по телефона на рецепцията и знаеше, че всички наоколо любопитно се вслушват в думите ѝ, затова можа само да каже с мек глас:

— Аз също...

— Вероятно не си сама. И аз не съм. Клубът е препълнен. Искан само да ти кажа, че отивам в Лос Анджелис. Възникнали са някои трудности и ще ми трябват два или три дни, за да ги изясня. Ще ти се обадя веднага, щом разбере кога ще мога да се върна.

Мелиса чу някакъв непознат глас да казва нещо на Боб, после той отново заговори:

— Току-що ми съобщиха, че излитаме. До скоро, Мелиса.

Мелиса остави слушалката и изпита странното чувство, че по този начин бе прекъснато нещо много повече от една обикновена телефонна връзка. Боб щеше да прелети половината свят, а тя оставаше тук. Така или приблизително така щяха да изглеждат за тях двамата нещата, ако бяха по-тясно свързани, и точно тази мисъл днес я бе накарала да се поколебае за миг, малко преди Боб да я вземе в обятията си. Не си правеше никакви илюзии за промени в начина, по който живееше Боб Уитни. За него бизнесът стоеше на първо място. Той щеше да взема винаги решения по този начин, както и днес следобед; винаги щеше да изпълнява деловите си задължения, и по всяко време щеше да я изоставя сама, щом работата му го изискваше.

„Но моят живот е не по-малко напрегнат от неговия“ — премина през главата ѝ внезапна мисъл. Тя също живееше независима от никого и по всяко време беше готова да събере нещата си и да замине там, където имаше нещо интересно, за което да пише. Достатъчно често вече го беше правила.

Ако Боб и тя влезеха в по-сериозни взаимоотношения, щяха да възникнат трудности да координират така сроковете и плановете си, че и да им остава време един за друг. Трябваше да са готови да правят компромиси. А тя не беше сигурна, че е готова да ги прави. Харесваше ѝ животът, който водеше сега.

Дните на отпуската ѝ тук на острова се нижеха бавно. Най-хубавият момент всеки ден беше вечерното телефонно обаждане на Боб. Собственикът на хотела ѝ беше предложил да ползва втория телефон в малкия му кабинет. Всяка вечер с Боб говореха толкова дълго, че сигурно това щеше да му струва цяло състояние.

През деня Мелиса обикаляше острова и изследваше красотите му. Понякога отиваше съвсем сама на някой от чудесните плажове, а нерядко посещаваше и някое от семействата, с които се беше сприятелила.

Дойде и последният ден на отпуска ѝ. Мелиса стоеше до дървената постройка на малкото летище, брулено от вятъра, и наблюдаваше приземяването на самолета от Лаунчестън, който щеше да вземе пътниците за Мелбърн. Имаше късмет, че получи място до прозореца. Когато се издигнаха във въздуха, тя се загледа с тъга към смаляващия се остров. Беше ѝ тежко да се раздели, защото с него бяха свързани много от най-хубавите ѝ спомени...

IV

С отварянето на входната врата Мелиса чу телефона да звъни и се втурна към него, хвърляйки куфара си на пода. Зарадва се на скъпия глас, който закачливо попита:

— Задъхана ли си? Трябваше да си бъдеш вкъщи още преди десет минути!

Боб имаше добра новина за нея:

— Утре приключвам работата си тук и ще се върна със самолета в девет часа.

— Чудесно, Боб. Ще те посрещна.

— Би било хубаво — каза той със съжаление, — но аз ще пътувам заедно с няколко наши делови партньори и на летището имаме уговорена среща с други двама, които по това време трябва да излетят. Това е единствената възможност да поговорим малко с тях. След това ще взема служебната кола.

Докато говореше с Боб, погледът на Мелиса попадна върху една голяма плоска кутия, поставена на стъклената масичка. Беше изпратена по пощата и сигурно мисис Арнолд, чистачката ѝ, я бе приела. Опита се да си спомни какво бе поръчвала, но за нищо толкова голямо не се сети.

Боб усети, че вниманието ѝ беше отклонено и попита:

— Нещо си разсеяна. Всичко в ред ли е?

И тогава я осени една мисъл.

— Изпращал ли си нещо на моя адрес? Нещо голямо, четвъртито?

— Аха, значи е пристигнало. Отвори го? — настоятелно я подкани той. — Надявам се, че ще ти хареса.

Мелиса сложи слушалката до апарата и с голямо любопитство се зае да разопакова кутията. По формата си ѝ заприлича на картина. Каква ли картина ѝ изпращаше? Беше идвал веднъж в жилището ѝ и вероятно познаваше вече нейния вкус. Хвърли бегъл поглед върху малкото подобрени графики, за които бе спестявала дълго време.

Когато махна и последния лист хартия, видя, че картината изобразяваше плажен пейзаж. Вгледа се по-внимателно и изведнъж разбра какво беше това. Грабна я и с радостен вик се втурна обратно към телефона.

— О, Боб, чудесна е! Къде я намери?

— Знаех, че един такъв екзотичен плаж като този на Киликренки Бей не може да не е рисуван поне от дузина художници. Оставаше ми само да избира най-добрата. Поръчах фотокопия от всички и така издирих тази картина. Според мен е най-хубавата.

Мелиса мълчаливо се любуваше на пейзажа.

— Видя ли, че художникът е нарисувал и нашата скала? — тихо попита Боб.

— Това беше първото, което ми направи впечатление — нежно отвърна тя.

Отново зад него се чуха някакви други гласове и Боб я осведоми, че трябвало да влиза на едно заседание.

След като се сбогуваха, Мелиса започна да обмисля къде да окачи картината. Най-добре би стояла според нея на стената в спалнята, но след известно колебание реши, че все пак е по-добре да я окачи във всекидневната.

Щеше да бъде тяхна обща тайна, на нея и на Боб. Другите щяха да разглеждат картината и да виждат в нея един обикновен морски пейзаж. Само те двамата щяха да виждат повече... много повече.

Мелиса разопакова куфара си и позвъни на редакторката на „Нърсис куатърли“, за да ѝ каже, че след няколко дни статиите ще бъдат готови. След това се обади на секретарката си, която имаше съобщение за нея от Джейк — едно „Добре дошла вкъщи“ и молбата му да се чуят по телефона.

Мелиса набра номера му.

— Отново съм тук. Умирам от глад, хладилникът ми е празен и не ми се обядва сама!

Джейк се засмя.

— Много се радвам, че се върна, Мелиса. Точно в дванадесет в „Ла Фонтен“. И не принуждавай никога един мъж да те чака! — заплаши я той.

В дванадесет часа Мелиса влезе в любимия ресторант на Джейк. Оберкелнерът, който добре я познаваше, и каза, че мистър Къртин е в

кухнята.

— Донесъл е нещо по-особено, което иска да бъде приготвено веднага за обяд.

„Джейк е един от тия, които успяват да въртят всички заобикалящи ги хора на малкото си пръстче“ — каза си тя, сядайки на една маса. Малко по-късно се появи и Джейк откъм кухнята, сърдечно я разцелува и седна на срещуположния стол. Мелиса изгаряше от любопитство, но не го попита какво е правил там. Бавно ядеше предястието си и слушаше последните новини и клюки, с които я обсипваше.

Най-сетне чиниите от предястието бяха вдигнати от масата и Джейк напрегнато се загледа към кухнята. Когато оттам се зададе оберкелнерът, носещ огромно блюдо със сребърен захлупак, той се ухили като някой гимназист, скроил хитър номер на приятелката си. Тържествуващо повдигна капака и отдолу се показаха печени на грил опашки от лангусти.

— Сутринта тези лангусти са плували още в океана, но са били уловени навреме, за да бъдат транспортирани до тук със същия самолет, с който се върна ти — на лицето му отново се появи хлапашката усмивка. — Това е работа на Боб, Мелиса. Той ми поръча да ти се обадя и да те поканя на обяд с лангусти.

— Искаш да кажеш, че Боб е подготвил всичко това? — учудено го изгледа тя.

— Боб ми се обади късно снощи. Много късно при това! Каза ми с кой полет се връщаш и ме помоли да свърша останалото.

Джейк внезапно стана много сериозен.

— Боб си е такъв, Мелиса. Захване ли се с нещо, прави го както трябва. Нищо не предоставя на случайността, а организира и най-малката подробност. Не знам какво има между вас, но съм длъжен да ти кажа всичко за него. Той ще организира и целия ти живот, ако допуснеш това. Преди да го направиш, трябва да си наясно дали ти се иска да бъде така. Боб не е от хората, с които можеш да си играеш безнаказано.

Мелиса внезапно се почувства неудобно под изпитателния му поглед. Джейк се поколеба, преди да продължи. Изглеждаше така, сякаш много предпазливо подбираше думите си:

— Мелиса, не подценявай този мъж, и преди всичко се опитай да отделиш кариерата си от личния си живот.

Тя остави ножа и вилницата и се втренчи в него.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си на върха на професионалната си кариера и можеш още да растеш. Внимавай да не се озовеш някой ден с подрязани криле в позлатена клетка.

— Нямам намерение да попадам в подобна ситуация — Мелиса изглеждаше силно раздразнена, затова Джейк само допълни:

— Повече няма да ти кажа нищо. И без това казах много. Но аз те обичам и не искам някой да те нарани.

Не можа да изтръгне нищо друго от него. Довършиха обяда си в мълчание, а след това се сбогуваха сухо.

Мелиса замислено се отправи към дома си. Джейк винаги беше пряк и откровен с нея, уклончивите отговори не му бяха присъщи. Сега като че ли искаше да я предупреди за нещо, свързано с Боб Уитни, но не смееше да се изрази по-ясно. Ако наистина беше така, защо?

V

На следващата сутрин Мелиса се събуди много рано. Беше в радостна възбуда, но в първия момент не можеше да разбере причината за това. Чак после се сети, че днес щеше да се върне Боб. Вероятно искаше следобед да си почине от изморителния полет, защото ѝ беше обещал да мине при нея вечерта.

Скочи чевръсто от леглото с намерение да лъсне жилището си до блясък. Но жената, която идваше два пъти в седмицата да ѝ чисти, бе привела всичко в образцов ред и към десет часа Мелиса установи, че нямаше какво друго да прави. Закрачи припряно насам-натам из стаите, питайки се как да запълни остатъка от деня. Направи си кафе и тъкмо отпи първата глътка, когато иззвъня телефонът. Сърцето ѝ подскочи в гърдите и тя погледна към часовника. Не можеше да бъде Боб, беше прекалено рано.

— Бихте ли се съгласила да обядвате с мен и да поговорим за един нов договор? — гласът беше женски и в първия момент Мелиса не го разпозна, но бързо схвана за какво става дума.

— Виктория, вие ли сте? Не може да бъде!

— Напротив, одобрих вашето предложение — редакторката преливаше от радост, когато продължи да обяснява. — Възприеhea целия пакет предложения, които ни предоставихте. Валиден ли е още задграничният ви паспорт?

Мелиса приседна на облегалката на канапето до телефона.

— Дайте ми малко време да го осъзная — помоли тя. — Толкова отдавна беше. Изгубила бях всяка надежда, че ще излезе нещо от това.

— Да се срещнем на обяд в хотел „Лондон“ и да обсъдим подробностите. В един часа удобно ли ви е?

Мелиса се сбогува с Виктория Блек, редакторката на списание „У нас и по света“ в приповдигнато настроение. Още не можеше да повярва, че в редакцията са одобрили направеното от нея преди месеци предложение. Ставаше дума за серия статии, посветени на живеещи в чужбина австралийски жени. В началото редакцията бе проявила

умерен интерес и бе поискала по-подробна концепция на идеята ѝ. Оттогава измина доста време и Мелиса почти беше забравила за това. Но ето че сега Виктория ѝ съобщаваше, че предложението ѝ е одобрено без всякакви промени! Мелиса нямаше търпение да я види, за да се увери още веднъж, че е истина.

Следващото телефонно обаждане беше от Боб.

— Току-що минах през митницата в Сидни. Днес имам още няколко съвещания и през целия ден ще бъда зает. Вероятно ще дойда при теб направо от летището. Къде ще отидем да вечеряме?

— Какво ще кажеш за най-добрия ресторант в града! — и тя назова собствения си адрес. — Главният готвач се посвещава изцяло тялом и духом на клиентите си.

— Откъде идва у теб това изключително добро настроение? — смеейки се, попита той. — Радваш се, защото се връщам ли, или има и друга причина? Някакъв празник?

— След около час ще обядвам с една редакторка в хотел „Лондон“. Боб, получих фантастична новина! — и Мелиса накратко му разказа за договора. — До довечера ще знам всичко в подробности — завърши тя.

— Значи тази поръчка е свързана с много пътувания. Изглежда, че през следващите няколко месеца няма да имаме щастието много често да сме в една и съща част на планетата.

Мелиса леко трепна, защото си спомни думите на Джейк: „Той организира всичко. Той ще организира и целия ти живот, ако му позволиш.“

Тя пропъди бързо тази мисъл от себе си.

— Е, и досега почти не се виждахме, а както знаеш, не беше по моя вина.

За един миг от другата страна се възцари мълчание.

— Чуй ме, Мелиса, това, което казах, не беше упрек. Наистина не беше. Тази поръчка е чудесен шанс за теб. Ти сигурно се радваш.

— Това е много меко казано — отвърна тя. — В момента аз съм поне на десет сантиметра над пода и не знам дали до довечера изобщо ще слеза на земята.

— Тогава ще имам грижата да те сваля — многозначително заяви Боб. — А може би ще бъде по-добре, ако и аз се озова там горе? Мисля, че веднъж бяхме заедно в същото състояние...

Мелиса усети да я обливат горещи вълни, когато си спомни как се бяха любили с Боб на плажа. След като затвори, тя се отпусна на канапето и затвори очи. Мислено си представи скалата, стоплена от горещото слънце, необятния океан...

Стреснато отвори очи и погледна към часовника. Трябваше да се погрижи за толкова много неща, ако искаше вечерята да бъде успешна. За щастие, близкият магазин за хранителни стоки предлагаше доставки по домовете, след като прегледа хладилника си, тя позвъни там и направи поръчка. После се изкъпа, облече се и потегли към хотел „Лондон“.

— Виктория, казахте, че редакцията е приела предложението ми във вида, в който го представих, но наистина ли ми се предоставя пълна свобода? Мога ли сама да определям темите си?

Събеседничката ѝ се усмихна развеселена:

— Мелиса, ние познаваме работата ви. Не се интересуваме от ежедневни, повърхностни неща. Осланяме се на вашата интуиция. Имаме само едно изискване: всички жени, за които ще пишете, да бъдат родени в Австралия. Останалото решавате вие. Възрастта и професията не са от значение, както и това, дали са омъжени или самотни, дали имат деца, дали живеят временно или постоянно в чужбина, дали възнамеряват да се върнат в Австралия или не. Няма значение и за коя страна става дума. Това задоволява ли ви? Ще сключим договор при следните условия: три хиляди думи на статия, по една статия седмично в продължение на дванадесет седмици. Трябва да съберем обаче най-малко шест статии, преди да започнем отпечатването им.

Мелиса беше съгласна. Тя дълбоко си пое въздух и едва дочу онова, което Виктория допълни:

— Договорът се изготвя в момента, ще ви го изпратим допълнително. Известни са ви нашите обичайни изисквания по техническото оформление, както и размерът на хонорарите. Освен това, поемаме необходимите пътни и дневни разходи.

Такъв договор беше мечта за всеки журналист на свободна практика. Мелиса трескаво започна да обмисля откъде да започне. Беше извършила вече известна предварителна работа и бе издирила доста интересни жени, които се бяха съгласили да ѝ дадат интервю.

Първите седмици щяха да протекат безпроблемно, а тя се надяваше да получи от интервюираните и други подходящи адреси.

— Смятам да започна от Щатите, а после през Лондон в другите европейски страни.

Виктория се усмихна на нейния ентусиазъм.

— Можете сама да избирате маршрутите си. Остава само да уточним, кога можем да разчитаме на първата статия.

— А откога трябва да започна? — попита Мелиса.

— От утре — дойде незабавно отговорът. — Веднага щом ни посочите датите, ще можем да ви направим резервациите за отделните полети. А как ще решите въпроса с фотосите? Сама ли искате да ги правите, или да ви ангажираме фотографи?

— Ще ги направя сама — увери я Мелиса.

С характерното за нея усърдие тя бе изкарала курс по фотография в Мелбърнския технологичен университет, за да не бъде зависима от никого в работата си. Джейк също ѝ беше дал множество полезни съвети.

Това беше ден, за който щеше да си спомня в продължение на години, в това беше сигурна. Двете жени се разделиха с най-добри чувства. Преди да се прибере вкъщи, Мелиса се отби в един деликатесен магазин, за да направи още някои покупки. Тази вечер всичко трябваше да бъде перфектно.

Мелиса отстъпи крачка назад и одобрително разгледа масата, покрита с блестящ кристал и сребро. Погледна часовника, приглади копринената си рокля и оправи тънките презрамки на голите ѝ рамене.

На вратата се позвъни и тя отиде да отвори. Пред нея стоеше Боб с огромен букет рози в ръка. Когато той се наведе и я целуна по бузата, по гърба ѝ преминаха леки тръпки. Мелиса едва забележимо поклати глава. Как беше възможно, едно тъй бегло докосване да предизвика такава силна реакция у нея?

Боб влезе във всекидневната и погледът му моментално се прикова на картината. Обърна се усмихнат към Мелиса:

— Мястото ѝ е много подходящо. Това ще бъде нашата съкровена тайна — никой, освен нас не трябва да я научи.

След като се навечеряха, Мелиса довольно се отпусна на канапето, наслаждавайки се на приятната музика от касетофона. Чувстваше се истински щастлива. Откъм кухнята дочуваше тракането на съдове, прибори и чаши. Боб настоя да прибере масата, да измие съдовете, да ги изсуши и прибере.

— Естествено после цяла седмица няма да можеш да намираш това, което търсиш — бе казал в най-добро настроение той, — но тогава ще имам повод да дойда пак, за да ти помогна в търсенето.

Най-сетне се върна в стаята и седна на креслото срещу нея. Мълчаливо се наслаждаваха на музиката, докато касетата свърши.

Осветлението във всекидневната бе меко и приглушено, Мелиса погледна към Боб. Колко добре изглеждаше само! Никога досега не беше срещала толкова привлекателен мъж. Близостта му беше достатъчна, за да я възбуди и да предизвика в нея желание, каквото дори не си бе представяла, че може да съществува.

Той бавно се изправи, приближи се и я прегърна.

— Ах, Мелиса! Какво направи с мен, че така ме омагьоса?

Тя слабо се усмихна. Очевидно и Боб се чувстваше като нея. Той обхвана лицето ѝ в дланите си. Мелиса тихо въздъхна. Показалецът на Боб очерта една линия от брадичката ѝ надолу по шията до дълбокото деколте, а устните му нежно се плъзгаха по лицето ѝ.

— Боб...

Той се притисна по-силно към нея и започна още по-страстно да я целува. Възбудата ѝ растеше. Двете ѝ ръце милваха раменете и плещите му. Целувките и докосванията му ставаха все по-настойчиви и Мелиса все по-трудно се сдържаше.

Като по даден знак в мълчаливо единомислие двамата се изправиха и тръгнаха към спалнята. Завесите не бяха спуснати и те не запалиха осветлението, защото имаше пълнолуние. През прозорците се виждаше ясно всяко кътче на градината отпред — дърветата и храстите блестяха като сребърни, облени от лунна светлина.

Боб отново я взе в обятията си и покри чувствителните места по шията ѝ с безброй леки целувки. Внимателно свали тънките презрамки на роклята от раменете ѝ и устните му се спуснаха по-надолу. Ръцете му затърсиха ципа и скоро го намериха. С леко шумолене копринената рокля се свлече на пода и Мелиса остана пред него само по един почти незабележим прозрачен слип, обута във високите си обувки.

Боб остро си пое дъх и без да я освобождава от прегръдката си, с една ръка отметна покривката на леглото. Нежно я положи върху него и мъчително бавно, помагайки си с устни, изхлузи слипа от краката ѝ. Спря за момент неподвижен, разглеждайки с нямо възхищение прекрасно изваяното ѝ тяло. После се съблече и легна до нея.

Мелиса тихо простена, когато пръстите и устните му възобновиха любовната си игра. Тя щедро му предостави всяко кътче от себе си, без да изпитва ни най-малко чувство на свян или неудобство. Беше прекрасно да усеща възторжените му ласки, всяка фибра от нея да бъде обгръщана с обич и нежност. Ако малкото часове, които бе прекарала с него в любовен захлас на Флиндърс Айлънд ѝ се бяха стрували връх на телесното щастие, то сега трябваше да признае, че имаше и по-високи върхове. Цялото ѝ същество се носеше на вълните на една разтърсваща сетивата ѝ възбуда, разкъсвана между желанието той никога да не престане да я милва и целува и невъзможността да издържа повече на това сладко мъчение. Когато устните му продължително се задържаха върху втвърдените зърна на гърдите ѝ, тя обхвана с две ръце главата му и я притегли към лицето си. Очите им се срещнаха и всеки прочете в погледа на другия неудържимо желание. Боб внимателно се претърколи върху нея. Тя разтвори бедра да го приеме и той нежно проникна в нея.

За част от секундата останаха неподвижни, без да откъсват очи един от друг. После той впи устни в нейните и тялото му се раздвижи в прастария вечен ритъм на любовта. Движенията им ставаха все по-бързи и по-бързи и всеки миг щяха да достигнат върховата наслада, когато изведнъж Боб спря, отпусна се встрани до нея и каза:

— Не, любима, не още... Искам по-дълго да те милвам, да те гледам, да съм част от теб...

Обзелото я за миг горчиво разочарование я остави без думи, но в следващия момент устните и езикът му отново бяха върху тръпнещото ѝ тяло и този път вече тя беше сигурна, че никога не бе преживявала такава дълбока еуфория. Не усещаше нищо друго около себе си, освен изгарящия плътта ѝ допир на тялото му и тя безпаметно се устреми отново към него. Неусетно се бе издигнала над него, ръката ѝ потърси неспокойния му член и трескаво го насочи натам, където чувството ѝ вече бе неудържимо. С ликуващ вик достигнаха едновременно до невероятно продължителен оргазъм. Тялото ѝ, омекнало и безводно, се

отпусна върху широките му гърди, тя скри глава в шията му и притисна. Измина цяла вечност, преди Боб да се раздвижи и да придърпа покривката на леглото върху сплетените им тела. В следващия миг Мелиса вече спеше.

През нощта се любиха още два пъти, откривайки все нови и нови възможности да си дарят взаимно наслада. Призори заспаха изтощени, но щастливи.

Никога досега в жилището ѝ не беше оставал да пренощува мъж, затова на другата сутрин Мелиса се вгледа малко объркана в спящия Боб. Какво ли трябваше да направи сега тя?

Отиде в банята и взе горещ душ. Когато се върна, Боб вече бе станал и облечен само с панталон, изтича навън до колата, да вземе малката си пътна чанта. После влезе в банята. Мелиса реши през това време да приготви някаква закуска.

Отвори хладилника и се запита какво ли закусваше обикновено Боб. Имаше портокалов сок, грейпфрути, яйца и сухари. Тя се приближи до вратата на банята и го попита какво предпочита, но не можа да чуе отговора му, защото в същия момент иззвъня телефонът. Мелиса побърза да се обади и изпита неясно чувство на виновност, когато чу гласа на Джейк. Точно тогава Боб спря душа и високо повтори желанието си. Тя се изчерви до корена на косите си, когато Джейк раздразнено каза:

— За бога, намали този телевизор! Нищо не чувам от него!

Мелиса бързо закри с длан слушалката и облекчено въздъхна, защото Джейк не бе разпознал гласа на Боб. Изчака за момент, докато водата в банята плисна отново, и припряно каза:

— Джейк, сложила съм мляко на печката. Мога ли да ти звънна по-късно? Имам чудесни новини. Получих фантастична поръчка в чужбина.

Джейк се опита да изтръгне веднага подробности, но тя се сбогува набързо и затвори.

— Нещо важно ли беше? — Боб стоеше на вратата на банята с намотана около хълбоците си хавлия, а с друга подсушаваше мократа си коса. Видът на голото му тяло отново разбуди желанието в нея и Мелиса с мъка се удържа да не го примами в спалнята.

— Не, нищо важно. Един стар познат. Ще му се обадя по-късно. Не успях да чуя какво искаш за закуска...

— Ами, щом имам избор... — той закачливо пристъпи към нея.

Мелиса се засмя и отбягна ръцете му.

— Това, което си намислил, няма да стане. Гладна съм.

Малко по-късно седяха на масата и поглъщаха с апетит скромната закуска, разговаряйки весело. Толкова много топлота и интимност имаше в това просто човешко занимание, че Мелиса се запита, какво ли би било, ако се случваше всеки ден. Мисълта я смути.

— Какво има? Нещо сбърках ли? Да не би да съм разлял чая си? — Боб я гледаше недоумяващо.

Едва сега тя усети, че се е втреничила унесено в него и разтърси глава:

— Извини ме, бях се замислила.

— Сигурно мислено вече си в чужбина и правиш интервютата си — той отмести встрани чинията и се облегна назад. — Снощи няхаме възможност да говорим за това. Разкажи ми нещо повече за тази поръчка. Кога започваш?

Докато подробно му обясняваше, отново се сети за думите на Джейк. Наистина ли Боб щеше да се опита да направлява живота ѝ? Засега нищо не говореше в полза на това предположение. Той спокойно прие съобщението ѝ, че няколко седмици няма да бъде в страната, и това дори извика в нея известно чувство на разочарование.

— Естествено, всичко зависи от жените, които искам да интервюирам — продължи Мелиса. — Не мога да очаквам, че те ще се съобразяват с моите планове, затова може да се наложи да правя промени в движение.

Боб кимна с разбиране.

— И аз имам същите проблеми. Никога не знам предварително къде ще бъда следващата седмица. За щастие, секретарката ми успява майсторски да съчетава и координира безбройните срещи и съвещания, в които трябва да участвам. Ако ти си в състояние да я информираш къде ще се задържиш за по-дълго време, то много вероятно е тя да планира маршрутите ми така, че от време на време да се виждаме.

Мелиса не отговори и той въпросително повдигна вежди:

— Нали искаш и занапред да се виждаме?

Мелиса само кимна.

— Окей, значи се разбрахме. Ще ти дам името ѝ и директния телефон — той извади от външния джоб на пътната си чанта лист хартия и написа на него едно име и телефонен номер.

— Изглежда секретарката ти е най-важната жена в твоя живот — подразни го тя, потискайки внезапно появилата се сянка на ревност.

Боб се ухили хлапашки:

— Да, тя е тази, която ме изпраща по всички точки на земното кълбо. Само да ми подсвирне и аз скачам. Сигурен съм, че знае наизуст разписанията на почти всички световни авиокомпаниии.

После стана сериозен и взе ръката ѝ.

— Никъде не можеш да се скриеш от мен. Ще те открия, където и да си.

Погледна ръчния си часовник, смръщи чело и с неохота пусна ръката ѝ. Изправи се и съжалително сви рамене:

— Много ми се иска да остана, но вече ми е време.

Мелиса знаеше, че Боб трябва да си тръгне днес, но не очакваше, че ще е толкова скоро. Опита се да прикрие разочарованието си, за да не прави раздялата още по-тежка, и каза привидно спокойно:

— Добре, и без това имам да извърша още някои покупки и да се приготвя за пътуването. Трябва веднага да се залавям за работа.

— Ще се видим ли пак довечера? Отново в осем?

Зарадвана, тя можа само да кимне мълчаливо. Застана на вратата и гледа след него, докато той, подсвирквайки си весело, се качи в колата си, помахаше ѝ за сбогом и потегли надолу по улицата.

VI

Мелиса имаше да свърши много неща и след като Боб си тръгна, тя се захвана, пълна с енергия, да почисти и подреди жилището си. Докато вършеше това, умът ѝ прехвърляше различни варианти на замислените статии.

Извади репортерския си бележник и прегледа списъка от имена на жените, които се бяха съгласили да ѝ дадат интервю. След това започна да отмята върху календара сроковете, в които трябваше да ги направи. Дотолкова се беше задълбочила в работата си, че без малко нямаше да чуе телефона.

— Мислех, че имаш намерение да ми позвъниш. Каква е тази новина, която толкова те е възбудила?

— О, Джейк, наистина съжалявам — гласът ѝ прозвуча виновно, защото бе забравила за обещанието си да му се обади. — Толкова бях улисана в работа, че не ми остана време. Слушай сега...

Джейк се въодушеви от разказа ѝ почти колкото нея. От все сърце ѝ честити и не пропусна да ѝ напомни, че тази поръчка е от решаващо значение за кариерата ѝ.

— Какво ще кажеш да отидем да обядваме заедно и да отпразнуваме това събитие по подобаващ начин? И трябва да те предупредя, че днес непременно ще ти направя снимки, за да мога после да доказвам, че се познаваме.

Смеейки се, тя прие поканата му и се върна към работата си. След като най-важното бе свършено, ѝ остана достатъчно време, за да може преди обяда с Джейк да направи някои покупки. Гардеробът ѝ в общи линии беше запълнен, но все пак се нуждаеше от някои дреболии. Взе такси и не след дълго се озова на една от търговските улици на града. Влезе в любимия си бутик „Джордж“.

И тук съдбата се намеси и обърна всичко наопаки.

Мелиса тъкмо разглеждаше две-три рокли, когато чу някой да вика името ѝ. обърна се и видя братовчедка си Емили, излизаща от

пробната кабина. След нея вървеше една от продавачките, праметнала през ръка няколко чифта рокли и костюми.

— Мелиса! — повтори Емили. — Какво правиш тук?

— Оглеждам се, не мога да реша дали да си купя нещо. Заминавам в чужбина и се нуждая от някоя и друга дреха. А ти?

— О, аз непременно трябва да си купя някои модни тоалети.

Емили очевидно беше в приповдигнато настроение. Мелиса я загледа изпитателно и леко трепна, когато братовчедка ѝ продължи:

— Ще придружа леля Маргарет в новото ѝ околосветско пътешествие.

Последния път, когато бяха разговаряли, Емили се беше оплаквала от финансовите си затруднения и беше завидяла на щастието на Бартлетови да получат толкова висока цена за акциите си. Мелиса почувства как стомахът ѝ се сви от лошо предчувствие. Да не би...

Емили очевидно се досети какво минава през главата и, защото изправи рамене, а лицето ѝ придоби упорито изражение:

— Защо да не се възползваме от парите? Нали са си наши?

— Какви пари, Емили? — попита Мелиса, макар че вече знаеше отговора.

— Парите, които получихме от акциите. В края на краищата, те ни принадлежат и можем да правим с тях каквото си поискаме.

— „Получихме“? За кого говориш?

— Аз и леля Маргарет.

Мелиса знаеше, че леля Маргарет притежава дялове в много фирми, но Емили имаше акции само на „Шърман груп“.

— Емили, да не би да си продала дяла си в „Шърман“?

— Точно това ти обяснявам — раздразнено отвърна братовчедка ѝ. — Предложиха ни много добра цена и ние продадохме. Съветвам и теб да направиш същото.

Мелиса с труд се удържа да не я хване за раменете и да я разтърси.

— Но защо първо не се осведоми дали някой от нас няма да купи акциите ти, за да останат в семейството? Аз щях да ти дам същата цена.

Емили само сви рамене.

— Ти не беше тук тогава, а и мъжът не искаше да чака. Той беше подготвил предварително документите и чека. Каза ми, че ако приема веднага, ще ми ги изплатят по същия курс като на леля Маргарет, макар че моите са много по-малко от нейните. Ако не бях се съгласила, щяха да оттеглят предложението си и по-късно да ги купят на по-ниска цена.

— Как се казваше мъжът?

— Някой си мистър Елиът от „О’Съливан груп“. Те купиха и списанието на Нед Бартлет. Страшно много пари са пръснали тук наоколо.

— Не ви ли е добре? — продавачката бе забелязала, как Мелиса пребледня и бързо донесе един стол. — Може би ще е по-добре да поседнете малко.

Мелиса усети, че краката ѝ не я държат и с облекчение се отпусна на стола. Но това трая само миг, после скочи толкова рязко, като едва не събори Емили и с бързи крачки се отправи към асансьора. Чу, че продавачката пита братовчедката ѝ:

— И трите рокли ли ще вземете?

— Да — отвърна Емили, — и трите.

На партера Мелиса влезе в телефонна кабина, пусна монета и припряно набра номера на хотела, където бе отседнал Боб. Малко вероятно беше да е там, но за съжаление, не носеше със себе си бележката с телефонния номер на секретарката му. Той не ѝ беше казал каква са плановите му за деня, но се надяваше да получи някаква информация от рецепцията. Администраторът обаче не знаеше нищо:

— Съжалявам, мис, за него има още много съобщения, но не знаем къде да търсим мистър Уитни.

Мелиса ядосана затвори телефона и тогава ѝ хрумна, че вместо да търси номера на офиса му, по-добре би било да отиде направо там. Знаеше къде е представителството на „О’Съливан груп“, затова спря едно такси, и се отправи натам. Искаше лично от Боб да разбере какво мисли за тази сделка.

Таксито спря пред сградата, тя бързо плати на шофьора и без да чака асансьора, хукна по стълбите нагоре към втория етаж. В приемната зад едно огромно писалище седеше администраторка, която вдигна глава при влизането ѝ и я попита:

— Моля, кажете името си! При кого искате да отидете?

Без да ѝ обръща внимание, Мелиса продължи към вътрешните кабинети. Администраторката извика след нея:

— Не можете така да влизате там!

Мелиса отвори вратата, на която бе написано името на Боб, и се озова в по-малка приемна. Иззад писалището излезе секретарката — възрастна сивокоса дама с добре поддържана фигура, облечена в строг лепен костюм. Тя прегради пътя ѝ към тапицираната с кожа врата в дъното. Това значи беше жената, която координираше деловите му срещи и го пращаше по всички краища на света. С едва прикрит гняв Мелиса попита:

— Това ли е кабинетът на Боб Уитни? Трябва незабавно да говоря с него!

— Имате ли уговорена среща? — учтиво, но твърдо запита секретарката.

В това време вратата зад гърба ѝ се отвори и отвътре излезе Боб с някакви книжа в ръка. За малко щеше да се сблъска с възрастната жена, но в следващия миг забеляза Мелиса и погледът му грейна:

— Мелиса! Каква приятна изненада!

Секретарката дискретно се оттегли към бюрото си, вземайки от ръцете на Боб книжата. Той набързо ѝ даде някои указания и въведе Мелиса в кабинета си. Затвори и стремително я прегърна:

— Не знам как щях да издържа до довечера в осем! Радвам се, че и ти чувстваш същото...

Тъй като Мелиса рязко го отблъсна, той замръзна.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Учудена съм, че още питаш!

Боб я изглежда с недоумение, после ѝ предложи да седне, а самият той се облегна на писалището си, чакащ обясненията ѝ.

— Значи не знаеш защо съм тук? — тя остана права в средата на стаята.

— Надявам се, че защото не си имала търпение да ме видиш. Ще бъда много разочарован, ако не е така.

Мелиса се вбеси от отговора му и усети как кръвта плисва в страните ѝ.

— Ти си купил „Шърман груп“! Докато бяхме на острова, зад гърба ми си изкупил предприятието на моето семейство!

Боб имаше толкова изненадан вид, че за момент Мелиса помисли, да не би да е станала грешка. Но не, нямаше грешка, Емили изрично беше казала, че „О’Съливан груп“ е изкупила акциите ѝ.

Той натисна няколко клавиша на компютъра пред себе си, погледна към монитора и гласно прочете:

— Акции на „Шърман“ притежават: Маргарет Андрюс, Патрик Уилсън, Емили Паркър, Джеймс Питърс, Клер Уотсън, Дженифър Уилсън — погледна въпросително към нея. — Какво, по дяволите, общо имаш ти с тази работа?

Мелиса махна нетърпеливо с ръка:

— Хората, чиито имена току-що изброи, са мои лели, чичовци, братовчеди и братовчедки. Името ми не фигурира, тъй като меките акции са под попечителството на чичо ми, докато не навърша двадесет и пет години — тя сви юмруци. — И ти си започнал да откупуваш дяловете им!

— Хм, това обяснява защо мистър Уилсън не е продал целия си дял. Очевидно е задържал твоите акции.

— Знаел си за тази сделка предварително, нали? Естествено! Джейк ми каза, че без твоето съгласие нищо не става в „О’Съливан груп“!

— И какво още ти каза Джейк?

Макар все още да стоеше облегнат на бюрото, от предишната нехайност в позата му не бе останало нищо. Лицето му имаше сурово изражение и Мелиса потръпна, долавяйки нещо от властната сила, която го бе довела дотам, където се намираше сега — на върха.

Боб отново се отпусна и се приведе към нея:

— Разбира се, ние изкупихме „Шърман груп“. Това беше умен ход от наша страна и добра сделка. Искаме да навлезем в австралийския вестникарски бизнес. Защо трябваше да пренебрегваме едно от най-важните издателства, след като разбрахме, че е готово за евентуална продажба? Щеше да бъде много необмислено от наша страна, ако го оставехме да попадне в нечийи други ръце.

— Но ти самият ми каза, че се интересувате само от списания?

— Една фирма, която не води гъвкава бизнес политика, няма много шансове да оцелее — убедено заяви Боб. — Онова, което ти казах тогава, беше истина. Ние не се интересуваме от малките

регионални вестници. Но едно издателство със силно разклонена разпространителска мрежа е нещо съвсем друго.

— Сигурна съм, че не леля Маргарет е потърсила „О’Съливан груп“. Някой от твоите хора я е придумал.

Нищо в погледа му сега не подсказваше, че ги свързва интимна връзка. Като че ли прекрасните часове заедно в Киликренки Бей и вълшебната нощ в дома ѝ изобщо не бе ги имало. Ставаше дума за сделки и Мелиса за пръв път разбра колко твърд и непоколебим може да бъде Боб Уитни.

— Истината е, че ние бяхме потърсени от член на семейството, по-точно от Емили Паркър. Тя ни наведе на мисълта, че леля ти ще приеме едно изгодно за нея предложение. Условието беше да дадем на мис Паркър за незначителния ѝ от наша гледна точка дял същата цена, която щяхме да предложим на мисис Андрюс. Всъщност акциите на леля ти ни бяха напълно достатъчни, за да контролираме издателството.

Тази версия коренно се различаваше от думите на Емили, но Мелиса биеше сигурна, че именно тя е вярната.

— А сега ще ти кажа защо стана възможно да получим нейните акции. Твоята леля Маргарет за по-малко от година е пропиляла почти цялото състояние на съпруга си, за което той е работил през целия си живот. Тази „благородна“ дама си е позволила да живее по-нашироко, отколкото са възможностите ѝ. Нашето предложение за нея беше един вид спасение и тя не се поколеба нито за миг.

Мелиса призна в себе си, че Боб имаше право, но по-скоро би умряла, отколкото да го каже на глас. Тихо попита:

— Всички ли, чиито имена прочете, са продали дяловете си?

Боб кимна, после се коригира:

— Всички, с изключение на Дженифър Уилсън, която запази дяловете си.

Леля Джени! Трябваше да бъде сигурна, че тя никога нямаше да отстъпи. Но всички останали? Не можеше да повярва. Ами чичо Пат, как се беше съгласил да продаде, след като така остро бе реагирал в случая с Нед Бартлет ѝ роднините му?

Като че ли Боб отгатна мислите ѝ, защото каза:

— Твоят чичо е реалист. Щом разбра, че притежаваме акциите на леля ти Маргарет и на братовчедката ти Емили, стана му ясно, че

контролният пакет е у нас, затова прояви разум и прие предложението ни. Получи същата цена, каквато и останалите.

— Той ме излъга и ме предаде — извика Мелиса с искрящи от гняв очи. — Също както и ти. Умишлено не си ми казал за плановете си, за да можеш да ме... да ме...

— За да мога да те прелъстя ли, Мелиса? — продължи вместо нея Боб. — Тогава изобщо не ме познаваш. Джейк би трябвало да ти каже, след като тъй или иначе ти е говорил за мен, че аз никога не смесвам работата си с личния си живот. Това, което се случи между нас, няма нищо общо с изкупуването на акциите. Освен това, не съм и подозирал дори, че имаш дял в издателството. Не съм го свързвал с името ти, а и ти нищо не си ми споменавала за него. Така че не съм те лъгал за нищо.

Мелиса трябваше да признае, че беше прав, но от това нещата не се променяха. Тя беше готова да даде на Боб всичко от себе си, но не и смисъла на живота на баща си.

Той навярно се досещаше какви мисли се въртят в главата ѝ и отново повтори:

— Наистина не съм знаел, че имаш нещо общо с издателството. Твоето име не фигурира в списъка на акционерите, а и никой от останалите не носи името „Шърман“.

— Щеше ли нещо да се промени, ако го знаеше? — попита го в упор Мелиса.

— Не — беше безкомпромисният отговор. Боб я гледаше с леко раздразнение. — Не разбирам защо се възмущаваш толкова. Ти си оставах притежателка на акциите си, никой не те принуждава да ги продаваш. За теб нищо не се е променило от факта, че ние сме откупили останалите дялове.

— Ако ти наистина не си наясно в какво се състои за мен разликата, значи няма смисъл да говорим повече — ожесточи се Мелиса. — Баща ми съвсем сам, с двете си ръце, създаде първия вестник и с това положи основите на издателството. Цялата дейност се извършваше само от членове на семейството, и ако сега тя премине в ръцете на безсъвестни печалбари, ще се превърне в нещо съвсем друго.

— Искаш да кажеш, че аз съм този „безсъвестен печалбар“?
Мелиса рязко смени темата.

— Когато научих, че сте купили издателството на Бартлет, отидох в библиотеката и се уверих колко много се променя обликът на закупените от „О’Съливан груп“ издания — нервно каза тя. — Не бих могла да понеса мисълта, че ще видя нашите вестници напълно променени.

Боб я гледаше спокойно.

— Ако внимателно си прегледала материалите, щеше да се убедиш, че много от тях изобщо не са променени. Защо мислиш, че ние правим това с всички купени от нас заглавия? И защо смяташ, че всяка промяна непременно е негативна? Може би ние даваме на читателите онова, което те искат да четат?

— О, да, вече гледах на видеокасата интервюто ти по този въпрос — презрително каза Мелиса. — Разбрах в какъв аспект виждаш необходимостта от промени. Там ти се изявяваш като убеден радетел за една свободна, дори прекалено „свободна“ преса.

Видя как трепнаха ъгълчетата на устните му и доволно си помисли, че ѝ се е удало да разклати самолюбието му.

Нямаше какво повече да си кажат. Мелиса тръгна към вратата, отвори я и безмълвно напусна кабинета.

Секретарката на Боб я изгледа озадачено, докато минаваше през приемната и отвори уста с намерение да я заговори, но Мелиса не ѝ даде тази възможност. С бързи крачки се доближи до асансьора и влязла в него, уморено се облегна на стената на кабината и затвори очи.

Боб остана с поглед, втренчен във вратата, през която бе излязла Мелиса. После се отпусна в едно от креслата и сплете пръстите на ръцете си, както правеше винаги, когато искаше да се съсредоточи върху нещо много важно.

Секретарката му влезе и като го видя в това състояние, се спря нерешително на вратата:

— Искате ли да дойда малко по-късно? — внимателно попита тя. — Трябва да подпишете тези писма.

Боб поклати глава и се изправи.

— Не, дайте ги сега. Това ли е всичко? — когато тя кимна утвърдително, продължи: — През останалата част от деня ще взема почивка. Моля ви, повикайте ми колата.

Възрастната жена едва успя да прикрие изненадата си. Никога досега не ѝ се бе удавало да го придума да си вземе свободен ден. Шефът ѝ като че ли беше луд за работа. За него работното време нямаше значение, винаги напускаше кабинета си късно вечерта.

Запита се доколко посетителката му имаше нещо общо със странното му поведение. И коя беше тя всъщност?

Беше свикнала да приема телефонни обаждания от жени, с които нейният шеф се запознаваше на различни приеми и партита. Често ѝ се налагаше да резервира места за него и някоя негова придружителка в ресторант или театър. Знаеше много имена и лица все на хубави млади жени, но тази Мелиса виждаше и чуваше за пръв път. Естествено, беше достатъчно дискретна, за да задава каквито и да било въпроси, а и това едва ли щеше да се хареса на мистър Уитни. Мълчаливо го изчака да излезе и вдигна телефона, за да поръча на шофьора да го чака пред входа.

VII

Мелиса не помнеше как се прибра вкъщи. Когато заключи вратата след себе си, внезапно се почувства напълно отпаднала. Огледа се замаяна, не можейки да повярва, че само преди няколко часа тук, на същото това място, се бе събудила толкова щастлива, че на закуска бе правила с въодушевление планове за вечерта, предвкушайки удоволствието от присъствието на Боб. Планове, които вече бяха излишни.

Цял един свят се бе срутил. Погледът ѝ попадна върху картината на стената. Тя бавно прекоси стаята, застана пред нея и се загледа в познатия до болка пейзаж. После с бързо движение я смъкна от кукичката и я скри в най-отдалечения ъгъл на гардероба си. Просто не беше в състояние да понася повече вида на това място, където бе преживяла толкова прекрасни мигове, споменът, за които отсега нататък щеше да бъде само пареща болка.

Започна да се подготвя за дългото си пътуване.

Тъй като живееше в собствена къща, нямаше проблеми с наеми и хазаи, но не ѝ се искаше през време на отсъствието ѝ домът да остава без всякакъв надзор. Затова реши да помоли приятелката си Линда да се нанесе временно тук. След като ѝ позвъни и получи моменталното ѝ съгласие, реши да излезе в града и да уреди някои важни неща.

На следващия ден също ѝ се наложи да бъде няколко часа навън и когато се прибра, видя верандата си отрупана с букети цветя. Без да ги погледне, мина покрай тях и влезе в дома си.

Както винаги, и сега включи телефонния секретар. Трепна неволно, когато чу гласа на Боб. Беше само едно изречение:

„Мелиса, моля те, обади ми се, когато се върнеш.“

Затова пък цялата лента беше запълнена само с него, като че ли слушаше повредена грамофонна плоча, по която игличката вървеше

само в един и същ канал: Боб се бе обаждал няколко пъти последователно.

Мелиса гневно изтри всичките му обаждания. След това отиде у съседите си и позвъни:

— Мистър Джеймс, верандата ми е пълна с цветя, а утре заминавам в чужбина за няколко месеца. Мислите ли, че жена ви ще им се зарадва?

Той беше очарован:

— Ще ни дойдат тъкмо навреме. Утре празнуваме тридесетгодишнината от нашата сватба. Тя ще бъде във възторг! — погледна я внезапно със загриженост и попита. — Значи заминавате в чужбина? Да не би да ви изпращат в някой от кризисните райони?

Мелиса го успокои и добави:

— През време на отсъствието ми една приятелка ще се грижи за къщата. Ще събира пощата и ще движи всичко останало. Бихте ли й оказали помощ, в случай че се нуждае от нещо?

— Но, разбира се! Кажете й, че по всяко време може да се обръща към нас.

След като уреди това, Мелиса се върна вкъщи и приготви куфарите си. Колкото по-бързо тръгнаше, толкова по-добре. Нямаше ни най-малко желание да вижда повече Боб Уитни, нито да чува гласа му. За по-сигурно изключи и телефона. Опита се да заглуши в себе си тихия гласец, който й нашепваше, че е страхливка, щом не смее да го срещне и да говори с него.

Малко по-късно все пак го включи, но само за да се обади на чичо си Пат и да си уговори среща с него. Нямаше намерение да го посещава преди отпътуването си, но в края на краищата реши поне това обяснение да остави зад гърба си.

Посещението й беше кратко и безрадостно. Мелиса бе ядосана и му отправи тежки упреци, които той упорито отхвърли.

— По дяволите, Мелиса, не е същото както при Бартлетови. Съвсем различно е. Нед все още е жив и работи, а семейството му продаде зад гърба му.

— Значи при нас е по-различно заради това, че татко е мъртъв и не може да се противопостави, така ли? — горчиво попита тя.

— Точно така. Нямаше никога да продам дяловете си, ако той беше още жив, а и както знаеш, не аз направих първата крачка. Когато

научих, че „О’Съливан груп“ е изкупила дяловете на Маргарет, Емили и Клер, ми стана ясно, че е безсмислено да задържам моите. Те вече държаха контролния пакет, а аз не искам да влагам при тях — той я изгледа раздразнено. — Не знам защо се горещиш толкова. Аз не продадох твоите акции, макар че имах право да го сторя, защото като твой попечител съм длъжен да действам винаги по най-изгодния за теб начин. И ако искаш да чуеш съвета ми — продай ги. Никога повече няма да получиш толкова изгодно предложение.

Мелиса упорито поклати глава.

— Не, искам да ги запазя.

— Мелиса — меко каза чичо й, — не прави тези вестници светиня. Те бяха делото на живота на баща ти, те бяха негово притежание, докато той беше жив. Но едва ли е очаквал, че ние ще ги запазим завинаги. Ти можеш да запазиш паметта му и като не съхраняваш без всякакъв смисъл акциите си в някой банков трезор.

Тя обаче не промени мнението си и се върна вкъщи, упорито отхвърляйки възможността чичо й да е прав в твърдението си, че баща й би поискал да се нагодят към променената обстановка. Не желаше да се примири, не искаше да отстъпи и да забрави какво й бяха причинили роднините й и Боб Уитни. Наистина Боб не е знаел, че тя има нещо общо с издателството, но тя не можеше така лесно да му прости категоричното „Не!“ на въпроса й, дали би се променило нещо, ако знаеше. Сделката е била сключена в нейно отсъствие и не й се вярваше, че това е случайност. От минута на минута ядът й нарастваше.

Джейк дойде следобед, за да й донесе един подготвен специално за нея фотоапарат и забеляза, че нещо не беше наред в настроението й. Видя празната кукичка на стената във всекидневната и ухилено попита:

— Да не би да си заложила някоя картина? Ако си зле с парите, мога да ти дам назаем.

Мелиса искаше да му отговори шеговито в същия дух, но болката от спомена беше толкова силна, че не се получи.

Джейк побърза да я избави от конфузното положение:

— Пошегувах се. Нали не се засягаш?

Мелиса поклати глава и се усмихна. Той обаче не се задоволи с това и седна на един стол, решително заявявайки:

— А сега ми разкажи какво те мъчи. Няма да мръдна оттук, докато не го направиш. Предполагам, че е свързано с Боб Уитни и с продажбата на вестниците на баща ти.

— Това изобщо не те засяга!

Джейк обаче изобщо не се впечатли от резкия й тон:

— Засяга ме всичко, което ти причинява неприятности, защото съм ти най-добрият приятел. Хайде, започвай!

Тя се поколеба малко, но после все пак не издържа и избухна:

— Да го направи зад гърба ми! Това е най-лошото в случая! Да го направи по времето, когато бяхме на острова!

— Какво? Я по-бавно! — Джейк вдигна ръка, силно учуден. — Защо казваш „бяхме“? Да не би Боб да е заминал с теб на острова? Мислех, че по това време е бил в Америка!

— Наистина беше. Искам да кажа, че не тръгна с мен, но дойде по-късно. Един ден внезапно се появи, същата вечер замина за Щатите, а когато се върнах в Мелбърн, научих, че „О’Съливан груп“ са купили нашите вестници. Ти самият беше там, когато Боб ми каза, че не се интересува от вестници, а само от списания.

— Мелиса — попита я Джейк със замислен израз, — докато беше при теб на острова, Боб опита ли се да те убеждава да продадеш акциите си?

— Не — поклати отрицателно глава тя, — той изобщо не знаеше, че аз притежавам такива. Моите акции са под попечителството на чичо Пат. Името Шърман изобщо не фигурира в списъка на акционерите.

— Тогава трябва да се предположи, че е дошъл при теб по лични причини?

Мелиса не отговори, но избилата по страните й руменина бе равностойна на еднозначен отговор.

— Веднъж вече ти казах — продължи Джейк, — че мъже като Боб теглят рязка граница между работата и личния си живот. Сигурен съм, че той е мислел за всичко друго, но не и за сделки, докато е бил с теб. Мога само да предполагам доколко са се осъществили очакванията му, но това са неща, които засягат само Боб и теб. Но още веднъж ти повтарям, никога досега той не е обвързвал служебните си задължения с нещо лично.

— Боб ми каза, че ти можеш да го потвърдиш.

— Това е самата истина — Джейк ѝ хвърли скришом един поглед, припомняйки си телефонното обаждане на Боб, с което го бе осведомил за възникналия между тях спор в кабинета му. — Не си ли го виждала след разправията помежду ви?

Мелиса отново поклати глава. Той се изправи и каза неодобрително:

— Мисля, че правиш грешка. Но ти си достатъчно голяма, за да можеш сама да вземаш решения.

Сбогуваха се и Джейк си замина, Мелиса позвъни на леля си Джени и я попита:

— Мога ли да те посетя утре и да остана да пренощувам при теб?

— Винаги, когато пожелаеш, си добре дошла. Отлично знаеш това — отвърна леля ѝ, без да може да прикрие учудването си от това внезапно обаждане.

На следващата вечер Мелиса и леля ѝ стояха пред камината и се топлеха с по една чиния картофена супа, тъй като внезапно от планината бе нахлула студена въздушна вълна. Малко преди това Мелиса ѝ бе разказала за договора си в чужбина. Леля Джени я беше изгледала учудено:

— Значи три месеца няма да бъдеш тук? Това ме кара да мисля, че Боб Уитни е изчезнал от полезрението ти и че наистина преди време си проявила чисто и просто съжаление към един „самотен чужденец“, когато излезе с него.

Мелиса недоволно гледаше пред себе си.

— Нали ти разказах какво се случи след това. След всичко, което ми причини, той вече не съществува за мен!

Леля Джени наклони глава встрани.

— А не мислиш ли, че постъпваш несправедливо с този млад човек? Баща ти беше бизнесмен, сигурна съм, че той щеше да разбере действията на твоя приятел.

Мелиса я изгледа с такава непоколебима суровост, че леля ѝ побърза да смени темата и повече не спомена името на Боб.

Доста по-късно Мелиса поде:

— Радвам се на това пътуване. Ще бъде много вълнуващо. Жените, които смятам да интервюирам, са много различни една от друга и имат особени професии. Досега съм издирила една художничка, която живее уединено в Аляска, а картините ѝ са изложени в Нюйоркската галерия; една жена, която притежава ловен парк в Африка; после една австралийка, омъжена за френски търговец на оръжие...

— Такива няма много. Сигурно е Толи Ле Кур.

Мелиса я погледна слисано.

— Тя е твърде странна личност — продължи леля ѝ, усмихвайки се със симпатия на нещо свое. — Забележителен човек, но е напълно побъркана.

— Познаваш ли я?

Джени кимна утвърдително.

— Толи имаше необикновено детство. Родителите ѝ починаха, когато беше още съвсем малка. Осинови я едно семейство мисионери, те я възпитаваха. Запознах се с нея по това време в Куинсланд. Мислиш ли, че ще ти бъде от полза, ако ѝ напиша едно писмо?

— Ще направиш ли това за мен? Ще бъде фантастично!

— Дълго време не сме се виждали, но си пишем за Коледа и още някой и друг път през годината. Ще ѝ пиша, че отиваш при нея. Това ще облекчи задачата ти. Непременно трябва да говориш и с Пол Ле Кур, макар че няма да пишеш за съпрузите в твоите серии. Но ако научиш нещо повече за Пол, ще ти бъде много по-лесно да разбереш Толи.

— Чувала съм за него. Той минава за един от най-богатите и могъщи оръжейни търговци в света, нали?

— Така е. Толи едва беше навършила деветнадесет, когато се ожениха. Пол беше вече женен веднъж. По-възрастен е от нея с петнадесет или шестнадесет години. Първата му жена беше швейцарка, но нямаха деца и след развода тя се върна в Швейцария, където по-късно умря. Толи и Пол сега имат три деца. Преди раждането им тя работеше в неговия бизнес, а после трябваше да се грижи за тях. От няколко години отново работи при него, а откакто Пол получи един лек сърдечен удар, Толи поема по-голямата част от управлението на фирмата му.

— Да, бях чула, че тя лично се занимава с покупко-продажбата на оръжие. Това е твърде необичайна професия за жена. Точно по тази причина представлява интерес за мен. На всяка цена трябва да се запозная с нея.

На следващия ден Мелиса напусна дома на леля си, след като тя твърдо ѝ обеща да прати на мадам Ле Кур писмо с въздушна поща. „Това посещение неочаквано се оказа много плодотворно“ — доволно си мислеше Мелиса по обратния път.

VIII

Интервюто с австралийската художничка в Аляска бе всичко друго, но не и успех. Марджори Адамс се оказа една от най-скучните жени, които Мелиса бе срещала. Тя се питаше, как е възможно човек, който не се интересуваше от нищо, да рисува такива великолепни картини. След като изгуби няколко часа в опити да изрови нещо интересно от живота на тази жена, реши в статията да се съсредоточи главно върху картините, а не върху художничката.

Малко разочарована от неуспешното начало, Мелиса отпътува за Лондон, а оттам за Манчестър, където интервюира една австралийка, собственичка на леярна фабрика. От нея получи адреса на една друга тяхна съотечественичка, в Лийдс, която ръководеше просперираща тъкачна фабрика. Двете интервюта ѝ доставиха голямо удоволствие и Мелиса се върна в добро настроение в Лондон, за да отдъхне там два дни, преди да продължи пътуването си към Франция.

В Париж отседна в един малък хотел и веднага взе кола под наем за следващия ден. Семейство Ле Кур живееше в отдалечена на около сто километра от столицата сравнително безлюдна област, до която можеше да се стигне само с кола. Наложиха се да ѝ опишат твърде подробно пътя, за да може да открие имението.

Първото нещо, за което Мелиса си помисли, когато видя Толи, бе, че леля ѝ я охарактеризира като напълно побъркана. Оценката ѝ очевидно не беше лишена от сериозни основания. Мадам Ле Кур се бе покачила на една стълба и се опитваше да извади от улиците на сградата множество топки за тенис и ги хвърляше долу, ругаейки.

Мелиса се насочи към терасата, привеждайки се, за да не бъде улучена от някоя от тях.

— Не стойте като истукан, а се наведете ѝ вдигнете топките, преди да са дошли кучетата и да ги разнесат из цялата ливада.

Мелиса се огледа наоколо, но не видя никого, така че очевидно нареждането се отнасяше за нея. Тя остави чантата си на една маса и събра топките. Нямаше никакво съмнение, че жената на стълбата е

Толи — леля ѝ Джени я беше описала много точно. Широкият плосък нос, възпълните устни, къдравата черна коса ясно удаваха, че не е европейка.

Тя слезе от стълбата, приближи се и поздрави:

— Аха, вие сигурно сте племенничката на Джени. Приличате си малко. Разкажете ми за нея. От картичките и писмата човек не може да научи кой знае колко много. Понякога ми се иска тя отново да ни посети. Но когато после срещам някои други наши приятели и забелязвам колко много са се променили, иска ми се да не я виждам. Искам да я запазя в спомените си такава, каквато беше последния път — пълна с жизнерадост и енергия.

— Тя не се е променила много — усмихнато каза Мелиса и почувства симпатия към Толи. — Може би има само няколко бръчки повече и косата ѝ е станала по-сива, но си е все така жизнена. Леля Джени не знае умора.

Мадам Ле Кур взе топките за тенис от ръцете ѝ и предложи да седнат на една маса. Извика през отворената врата нещо на френски, после се настани срещу Мелиса и ядосано се загледа нагоре към улиците.

— Има поне още шест топки там. Довечера ще ги напердаша тези хлапета. Снощи валя пороен дъжд и водосточните тръби се запушиха, терасата цяла беше наводнена.

В отговор на недоумяващия поглед на Мелиса тя обясни:

— През уикенда най-малкият ми син беше поканил няколко свои приятели. Сигурно им е доскучало, защото на някой от тях му хрумнало да направят едно малко състезание. Започнали да хвърлят топки в улиците така, че да останат горе. После, естествено, не са имали желание да ги свалят оттам.

Мелиса засмяно поклати глава.

— Колко дълго можете да останете при нас? — непринудено попита Толи. — Сигурно сте оставила куфара си в колата? Ще накарам някой да го донесе.

Мелиса се обърка, защото не бе имала намерение да остава, за да пренощува тук, и ѝ каза, че си е взела стая в хотел и нещата ѝ са там.

— Разбира се, че ще останете при нас! За един ден няма да научите много за мен, а не вярвам да ви се пътуват още три пъти по сто километра. Как се казва хотелът ви? Ще се погрижа някой от офиса на

мъжа ми да мине и да събере багажа ви. Пол сега е в Париж и довечера ще го донесе.

Явно Толи Ле Кур умееше бързо да се оправя във всякакви ситуации. Това неволно ѝ напомни за един друг човек; който също на бърза ръка започваше да организира всичко около себе си.

Междувременно се появи прислужница, която Толи ѝ представи като Жоржет, и донесе поднос с разхладителни напитки. Толи ѝ даде някакви нареждания на безупречен френски, след което отново се обърна към Мелиса:

— Добре, всичко ще се уреди. Ще ви настаним в малка стая с изглед към градината. Днес няма да правим интервюто. Разполагам с три дни, преди да замина по работа. Значи имаме достатъчно време. Предлагам да посветим деня на развлечения.

Представите ѝ за развлечения чувствително се различаваха от тези на Мелиса. След като обядваха, се отправиха на дълга разходка из селото. На връщане минаха през гъста, почти непроходима гора, където на всяка крачка трябваше да прескачат малки поточета. Едва стигнали в имението, Толи предложи да поплуват. Но дори и плуването в басейна трудно можеше да се нарече удоволствие. С мощни загребвания Толи преодоляваше една след друга дължина на басейна, като че ли от това зависеше животът ѝ. Мелиса с облекчение посрещна падащия здрач.

Преоблякоха се за вечеря и влязоха в просторната всекидневна.

— Изберете си място и не го напускайте — каза домакинята. — Когато след малко дойдат останалите, ще сте благодарна, ако намерите къде да се настаните дори на пода.

Постепенно Мелиса започна да разбира какво имаше предвид леля Джени, обявявайки Толи Ле Кур за напълно побъркана. Ако за домакинята следобедът бе съвсем нормален, то какво ли представляваше един неин напрегнат работен ден?

Тя се запита кои ли бяха останалите. Толи говореше за тях като за цяла група. Оказа се, че е точно така.

Най-напред се появи Пол Ле Кур с двама приятели. Той сърдечно поздрави Мелиса, изглежда я внимателно, наклонил глава, и каза:

— Хм, вие много приличате на леля си!

— И аз ѝ казах същото — извика Толи и допълни: — Само че е много по-спокойна от нея.

— Това е ценна добродетел — засмя се мъжът ѝ, докато наливаше на всички по един аперитив. — Аз постепенно започвам да се чувствам твърде стар за темпераментния ти начин на живот.

Очевидно по пътя към имението тримата мъже бяха обсъждали делови въпроси, защото не след дълго Пол поднови разговора в такъв дух. Мелиса остана смаяна от начина, по който те говореха за огромни суми пари и за зашеметяващи печалби. И наистина, накъдето и да се обърнеше в този дом, усещаше полъха на богатството. Без да бъде луксозно подреден, във всяка вещ се долавяше комфорт и елегантност, постигащи се единствено с много пари и известен вкус, разбира се.

Тя би продължила с интерес да слуша Пол Ле Кур, но изведнъж в спокойната до преди минута стая нахлу шумна компания момчета и момичета на различна възраст. Това бяха приятелите на трите деца на семейство Ле Кур.

Михаел, който беше представен пръв на Мелиса, имаше рожден ден и ставаше на тринадесет години. Той беше високо израсло мършаво момче с тъмна къдрава коса. Брат му Етиен, две или три години по-голям, имаше по-широкоплещесто, набито тяло. Последна в стаята влезе Франсин, която, за разлика от братята си беше с много светла коса и бе наследила фините черти на лицето на баща си. Тя бе най-голямата и живееше в собствено жилище в Париж. Сега беше дошла за рождения ден на брат си.

След като поздравиха възпитано гостите, децата зашушукаха нещо помежду си и Михаел се обърна към майка си:

— Имаме ли време преди вечерята да поиграем малко тенис?

— Боя се, че няма да намерите топки за тенис — отвърна тя с хитровато изражение на лицето.

— Но нали бяха... — той изведнъж спря и възкликна — Ох!

— Само това ли можеш да кажеш — „ох!“?

— Веднага ще ги свалим. Елате! — кимна Михаел към приятелите си и всички се втурнаха навън на терасата.

Мелиса слисано гледаше след тях. Пол Ле Кур се засмя:

— По-лесно, е да намериш игла в купа сено, отколкото да задържиш децата в стаята!

Ако се съдеше по темперамента на майка им, това със сигурност беше така. И все пак Мелиса намираще, че приятелите на леля ѝ бяха много мили и приятни хора. Положително не би се отегчила през тези

дни в къщата им. Откъдето и да го погледнеше, голямо предимство за нея щеше да бъде липсата на време за размисъл. Размисъл за Боб Уитни.

При спомена за него и за прекрасните часове, прекарани заедно, лицето ѝ се помрачи. Защо трябваше да се случи всичко това? И не беше ли причината за разрива помежду им нейното безсмислено упорство? Нямаше ли право леля Джени, укорявайки я, че се е отнесла несправедливо с него?

Мелиса едва забележимо поклати глава. Вече бе късно, всичко беше минало и заминало, преди още да е започнало истински. Може би никога повече нямаше да види Боб, и така като че ли щеше да е най-добре.

Мадам Вилие, която чистеше стълбището, вдигна поглед при звука на стъпки и се усмихна, когато позна младата жена от третия етаж. Макар и да не беше францужойка, мадам Потър за нея олицетворяваше идеалната съпруга: чиста, уредна и пестелива.

Новобрачната двойка се бе нанесла преди две седмици в дома и мадам Потър веднага се бе осведомила от портиерката къде може да се пазарува най-евтино. Освен това мадам Вилие се бе качила веднъж да им занесе пощата и не пропусна възможността да хвърли поглед в жилището, което беше безупречно чисто и подредено. Мадам Потър също като нея не жалеше силите си и на драго сърце изминаваше няколко преки повече, щом можеше да спести пари от покупките или да намери по-пресни зеленчуци за трапезата. Винаги си беше вкъщи, когато мъжът ѝ се връщаше вечер от работа, а от кухнята им се носеше толкова апетитна миризма.

Мосю Потър беше солиден млад мъж, но за съжаление и той не беше французин. Беше обяснил на мадам Вилие, че работи като счетоводител в една петролна фирма, и често носеше вкъщи чанта, пълна с документи.

— Той казва, че тук може по-добре да се съсредоточи върху числата, защото е много по-тихо и спокойно, отколкото в службата — беше ѝ обяснила мадам Потър.

И действително в жилището им бе много тихо. Никакви шумни компании, никаква висока музика, никакви разправии. Приятелите и

познатите им бяха толкова дискретни, че понякога мадам Вилие ги виждаше едва при напускането на дома.

И днес младата тъмнокоса жена се отправи по тясната уличка към пазара, който се намираше на две преки оттук. За мадам Вилие беше истинско удоволствие да наблюдава как тя дълго и обстойно разглежда цените на зеленчуците по отделните щандове, сравнява ги и не бърза да купува.

Това, което не можа да види, беше, че мадам Потър не купи нищо, с изключение на няколко глави лук, които хвърли на дъното на кошницата. После прекоси пазара, зави по улицата вляво, повървя още малко и хлътна в магазина за домашни потреби. Озовала се вътре, видът ѝ неузнаваемо се промени — от спокойната, незабележима домакиня не бе останало нищо. С решителни крачки се отправи към един явно предварително набелязан рафт в магазина, взе няколко дребни артикула, плати на касата и ги постави в кошницата си. Покри ги с една карирана кърпа и нахвърля отгоре главите лук. После излезе от магазина и тръгна по обратния път. Преди да завие зад ъгъла, забави крачка и си придаде глуповато изражение на лицето. Поздрави с плаха усмивка мадам Вилие, която седеше на обичайния си наблюдателен пост в партера и като я видя, скочи да ѝ отвори вратата.

Мосю Потър също се прибра навреме от работа и приветливо ѝ махна за поздрав. В едната си ръка държеше както обикновено тежка чанта с документи.

— Много работа си носите вкъщи — укори го загрижено мадам Вилие. — Не бива да се преуморявате.

Той сви рамене:

— Вие знаете, мадам, че само с упорит труд се стига до успех.

„Какво симпатично семейство — мислеше си разнежено портиерката. — Защо всички чужденци не са като тях!“

— Всичко ли намери? — с тези не особено топло произнесени думи мистър Потър поздрави младата жена и сложи внимателно чантата си на един стол.

Тя мълчаливо кимна към масата, където бе оставила кошницата. Съдържанието ѝ все още беше покрито с кърпата.

— Чарлз и Филип вече са на път, със скривалището няма проблем. Проверихме всичко — мъжът съблече самото си и започна да рови в кошницата.

Патриша Делани вдигна поглед от книгата, която четеше:

— А другите?

— Йохан и Петер наблюдават къщата на Ле Кур. Даниел и Шефан са в Кале, те имат грижата за кораба.

— Значи всеки момент започваме?

Мистър Потър кимна.

— Докато пристигнат Чарлз и Филип, ще наблюдаваме жилището на момичето. Тя сега е при родителите си, тъй като брат ѝ има рожден ден. Вероятно ще се върне вдругиден, ако спази първоначалния си план.

— А Джъстин?

— Когато момичето напусне дома си, един от нас ще му телефонира. Той ще я причака.

Мъжът изсипа съдържанието на кошницата върху масата, после взе своята чанта и я отвори. Мадам Вилие сигурно много щеше да се изненада, ако можеше да види какво има в нея. Вместо счетоводни книги и ведомости той извади отвътре малка метална правоъгълна кутия, множество батерии, руло, цветен шнур, лъскави скоби и един вързоп, увит в брезент, който съдържаше всевъзможни малки инструменти. След това се залови за работа, а младата жена отново се зачете в книгата си.

На печката в малката кухня вреше тенджерата без капак. От нея се носеше много приятна миризма. Ако можеше да надникне в тенджерата, изненадата на портиерката нямаше да бъде по-малка, отколкото от съдържанието на чантата и кошницата. В нея имаше само вода с една-две подправки.

Мистър Потър приключи с работата си и посочи малката кутийка:

— Ако някой реши да ни преследва, това ще му попречи. Трябва само да се съединят проводниците и да се хвърли. Тогава няма да има вече път, по който да минат преследвачите ни, доколкото изобщо някой от тях остане жив.

Той се изправи и отиде в кухнята. Свари кафе за двамата и набързо приготви два сандвича. След като изяде своя, облегна глава назад на стола и мигновено заспа.

Патриша го наблюдаваше над страниците на книгата си и се питаше дали планът му щеше да се осъществи. Върна се в мислите си

назад по времето, когато се запозна с Доналд Фицджералд. Срећна го на едно парти у приятелите си в Лондон, но тогава не му бе обърнала внимание. Не знаеше кой го беше поканил и изобщо не прояви никакъв интерес към него, когато ѝ го представиха. Едва след като на няколко пъти след това се срещаша на подобни партита, тя се запита какво представляваше той и защо внезапно започна да се движи в същите кръгове, в които и тя. Поразпита тук-там и разбра, че живеел в Лондон, преди четири години изчезнал тайнствено, а преди известно време пак така загадъчно се появил отново. За него се разказваха необичайни неща, които събудиха любопитството ѝ. По-рано бил професионален военен, после напуснал и заминал като доброволен наемник в Южна Америка и в Африка.

Между тях възникнаха странни взаимоотношения. Понякога се виждаха всеки ден, понякога той изчезваше за цял месец. Сближиха се, но връзката им беше неангажираща. Понякога напускаха партитата поотделно, понякога заедно. Понякога прекарваха нощта в неговото жилище, понякога в нейното. Измина почти цяла година от деня, в който се запознаха, преди Доналд да ѝ намекне за плана си, обмислян в продължение на години. Тя разбираше, че той все още ѝ няма пълно доверие и предпазливо я проучва. После ѝ предложи да се съберат в едно общо жилище и след кратко колебание Патриша се съгласи.

Седмица след като се нанесоха в нейния апартамент, тя лежеше до него в широкото легло, което той беше донесъл със себе си, и обмисляше думите, които той току-що ѝ беше казал.

— Големите пари се печелят, като се доставя оръжие, а не като се използва. Не е лесно обаче да се доберем до него. Прекалено рисковано е да се опитаме да го осигурим от военни складове. Те се охраняват много зорко, няма да успеем. Има обаче търговци на оръжие, които контролират голяма част от трафика му. Там може да се опита.

— Но техните складове сигурно също се охраняват много добре, както и тези на армията — каза Патриша.

— Така е, но при търговците могат да се използват начини и средства, които са неприложими за армията.

Тази вечер Фицджералд не ѝ каза нищо повече. Патриша дълго време не можа да заспи след това, питайки се, какво ли има той предвид.

Но когато след още една седмица разбра какво е искал да каже, прииска й се никога да не й го бе разказвал.

— Да отвлечем някого от семейството? Да не си полудял?

От самото начало беше против този план, но за връщане назад вече нямаше място.

И сега тя живееше с него в един малък апартамент в Париж, който служеше за сборен пункт на Доналд и неговите съучастници. Трябваше да играе ролята на младата му съпруга, за да не събудят недоверието на съседите. Със смесени чувства бе наблюдавала как той правеше експлозива, предназначен да ги избави от преследвачи. Всичко беше готово, очакваше се само пристигането на другите двама, крило щяха да вземат участие в това безумно начинание.

IX

Макар че Мелиса искаше да интервюира Толи Ле Кур, тя не можеше да отмине напълно Пол, тъй като в крайна сметка жена му бе поела по-голямата част от неговата работа, изграждана в продължение на много години. Преди да дойде във Франция, тя се бе постарала да събере информация за него и се натъкна на някои изненадващи факти. Винаги бе смятала, че търговията с оръжие е много тайна и мистериозна дейност, но очевидно за Пол Ле Кур това си беше една съвсем нормална професия. Той избягваше тъмните страни на този бизнес и се придържаше стриктно към законите.

Мелиса научи, че Пол притежаваше оръжейни складове в Америка, Холандия и Франция, претърпени догоре с конвенционално оръжие. Той не проявяваше интерес към големите скъпо струващи системи оръжия, с които можеше да бъде спечелена една война. Продаваше само пистолети, пушки и картечници. Имаше рядък усет за това, откъде може да ги набави на изгодна цена, но още по-забележителна беше дарбата му да ги продаде с голяма печалба.

Когато Мелиса отвори предпазливо дума за сделките му, той не се поколеба и открито заговори за тях. Не скриваше, че неговите успешни трансакции го бяха направили милионер и даваха възможност на семейството му да води сравнително охолан живот.

— Не аз съм измислил ножовете, пистолетите или оръдията — каза Пол. — Откакто се помня, човечеството винаги е притежавало и използвало оръжие. Следователно винаги ще има и хора, които ще го доставят. Ако не го правя аз, ще го правят други. Продавам на всеки, който ми предложи добра цена. Не са малко случаите, когато съм снабдявал с оръжие и двете страни в един въоръжен конфликт.

— Вие самият носите ли оръжие? Имам предвид тук, вкъщи?

Пол се засмя.

— Мелиса, не си мислете, че в цялата тази игра има нещо вълнуващо и мистериозно. Това е най-обикновена търговска дейност. Не, не притежавам лично оръжие, ако не се смята малката ми колекция

от антични оръжия, подредена в стъклени витрини. Нямам и телохранители. Съжалявам, ако ви прозвучи безинтересно, но се боя, че професията ми е точно толкова възбуждаща и драматична, колкото и всички останали. За мен оръжието е само стока, нищо повече. Самото оръжие не може да причини никакви вреди, отговорността за тях носят хората, които го използват.

Мелиса беше любопитна да научи мнението на Толи Ле Кур по този въпрос и когато останаха сами, я попита:

— Всеки ли може да купи от вас оръжие?

— Съществуват известни ограничения, наложени от правителството — отвърна Толи, — съгласно които нямаме право да търгуваме с някои страни, но иначе по принцип отговорът е „да“. Всеки, който има пари, може да купи.

— Дори терористите?

Толи се подвоуми, преди да отговори.

— Мелиса, има хора, които наричат себе си борци за свобода, докато ония, които са на власт, ги определят като бунтовници и терористи. Вие сте журналистка и трябва добре да знаете това. Сигурно също така добре знаете колко бързо се променят нещата и как групи, които до днес са били осъждани и заклеймявани, от утре могат да се превърнат в съюзници. Винаги е било така.

Мелиса не знаеше да се радва ли, или да се ужасява на откровеността, с която Толи говореше за тези неща.

— Вгледайте се в историята — допълни тя след кратко мълчание.

— Спомнете си за поведението на британците по време на Американската революция. За английското правителство колонистите са били бунтовници, предатели, терористи... наречете ги, както искате. Можете ли да си представите какво са писали английските вестници по това време за тях? А сега си спомнете и за последните две световни войни, когато двете страни бяха най-близки съюзници.

Мелиса се опита да даде друга посока на разговора:

— Как се оценява стойността на оръжието? Имам предвид това, че не всичко, което продавате, е ново или невинаги е в добро състояние.

Толи повдигна рамене.

— Същото е като при другите стоки. Вземете например мебелите. За една мебел, произведена днес, се плаща цена, определяща

се от качеството ѝ. Подобна мебел, произведена преди десет или петнадесет години и употребявана в някое средностатистическо домакинство, се счита за амортизирана и върви на по-ниска цена. Обратно, ако може да се докаже, не е на сто или повече години, цената става астрономическа. И с оръжието е така.

Мелиса беше сигурна, че следващият ѝ въпрос е бил многократно задаван на мадам Ле Кур, но въпреки това беше любопитна да чуе отговора:

— Нямате ли угризения, че оръжията, които продавате, служат за убиване — при това често на невинни хора?

Толи не се забави нито секунда, за да премисли думите си, а и изражението на лицето ѝ достатъчно красноречиво свидетелстваше, че не за пръв път ѝ се налага да отбива подобни упреци:

— Защо аз трябва да се чувствам отговорна за начина, по който се използват те? В кухнята си имам няколко ножа за месо. Ако някой ден примерно градинарят ни превърти и заколи с един от тях Жоржет, аз ли ще нося вината, че съм купила ножа, който той е използвал?

Мелиса се канеше да ѝ отвърне, че тези ножове са произведени за разнообразни мирни функции, докато пистолетите и картечниците служат само за една цел — да убиват хора, но се въздържа. Напомни си, че работата ѝ е да установява факти, а не да произнася присъди. Освен това, от слуха ѝ не убягна предизвикателната нотка в гласа ѝ, сигурен белег за отбранителната позиция, която вътрешно заемаше Толи. Думите ѝ звучаха така, като че ли са научени наизуст, но че ги повтаря без вътрешно убеждение. Това чувство ставаше все по-отчетливо в натежалата тишина. Толи се изправи и се приближи до прозореца, после каза през рамо:

— Сигурна съм, че ако зависеше от жените по света, такъв проблем нямаше да съществува. Жените щяха да спрат производството на оръжие и нямаше да има войни, нямаше да бъдат убивани хора — тя дълбоко въздъхна. — Вие как мислите, Мелиса? Права ли съм?

Обърна се с лице към нея, изражението ѝ показваше, че тя самата не вярваше в казаното. Отново въздъхна и вече по-твърдо продължи:

— Разбира се, няма ни най-малка вероятност това да стане. Откакто съществува човечеството на тази планета, войни е имало и ще има, а докато има войни, ще има и нужда от оръжие. Това е горчивата истина.

Телефонът в антрето пронизително иззвъня. Толи посрещна с облекчение възможността да се измъкне от неприятната за нея тема, присви рамене с привидно съжаление, че ги прекъсват, и побърза да вдигне слушалката. След малко вече оживено разговаряше с някаква своя приятелка.

Мелиса се огледа в стаята, отбелязвайки мислено всички подробности от изисканата обстановка. Донякъде беше изненадана от атмосферата в дома: беше си представяла едва ли не, че по стените ще висят подредени един до друг пистолети и автомати, а на моравата ще има едно-две оръдия. Всъщност нищо в имението на Пол Ле Кур не напомняше за неговата дейност.

Тя стана и се разходи из „синия салон“, както Толи наричаше тази просторна стая. Намираше се зад работния кабинет на Пол и целият бе издържан в приятни сини тонове, беше по-уютен от голямата всекидневна в другото крило. Мелиса взе един албум със стари семейни снимки и го запрелиства. Искаше да намери някоя и друга снимка на Толи от детството ѝ, за да ги използва в статията си. Приседна на подпрозоречната дъска, наслаждавайки се на нахлуващото през стъклата ярко слънце. Намери това, което щеше да ѝ свърши работа, остави обратно албума на мястото му и отново закрачи из салона. Заразглежда с интерес окачените по стените маслени портрети на представители на рода Ле Кур.

— Ей сега идвам! — извика Толи откъм антрето. — Като свърша разговора, ще пием чай!

След минута-две тя се появи, придружена от Жоржет, която носеше поднос с чай и сладкиши. Точно в този момент Мелиса взе от пианото една цветна снимка и се втренчи с невярващ поглед в нея.

— А-а, открила сте любимата ми снимка на Франсин — разнежено каза Толи.

Не беше Франсин, която привлече вниманието ѝ на снимката, и мадам Ле Кур забеляза това:

— Този до нея е един от най-добрите ни приятели — Боб Уитни. Но вие сигурно го познавате, нали сте в един и същи бранш.

Мелиса се помъчи да изобрази непринудена усмивка:

— О, разбира се, едва ли има журналист, който да не познава Боб Уитни. Срещала съм го един-два пъти.

— Жалко, че не сте си у дома — Толи посегна към каната с чая.
— Снощи Пол ми каза, че точно сега Боб е в Австралия. Би могъл да ви бъде от голяма полза. Той работи с голям замах.

„Много добре знам това“ — помисли горчиво Мелиса. Остави снимката на мястото ѝ и се ядоса, че ръката ѝ трепереше.

„Никъде не можеш да се скриеш от мен“ — беше ѝ казал Боб. По дяволите, изглежда имаше право...

Привършваха вечерята, когато чуха някаква кола да спира пред входа. Жоржет отиде да отвори. След малко в антрето прозвуча един до болка познат на Мелиса глас и в следващия миг в рамката на вратата стоеше Боб.

Толи засия цялата, когато го видя. Пол се изправи веднага и тръгна с разперени ръце към него, но бе изпреварен от Франсин, която с радостен вик се хвърли на врата на Боб. В суматохата той не видя веднага Мелиса, която седеше мълчаливо на стола си, забила поглед в десерта.

— Мелиса!... — Боб тръгна устремно към нея, но спря като закован, когато тя вдигна глава и го изгледа студено. Като че ли го поляха със студена вода, радостният израз изчезна от лицето му и той отпусна ръце.

Толи не забеляза тази малка сцена и извика:

— Какво съвпадение! Днес следобед с Мелиса гледахме снимката ти в „синия салон“ и аз ѝ казах, че е жалко, дето не сте се запознали в Австралия.

Боб повдигна рамене:

— Но ние се запознахме, нали, Мелиса?

Появата на Жоржет, която носеше вечеря за Боб, освободи Мелиса от необходимостта да отговори. Веднага след това темата бе сменена.

— Колко дълго ще можем да те задържим този път? — попита Пол.

— Само една нощ, тъй като утре рано имам уговорена среща в Париж.

Франсин плесна възторжено с ръце:

— Фантастично! Аз също трябва да се връщам утре, можеш да ме вземеш с теб!

През цялата вечер Мелиса беше много мълчалива. Без да иска, погледът ѝ непрекъснато се насочваше към Боб и всеки път, когато се кръстосваше с неговия, усещаше как тръпки пролазват по гърба ѝ и я обхваща сладостна възбуда. Не знаеше да се радва ли, или да тъгува, че той толкова бързо трябваше да отпътува. Със същите смесени чувства стоеше тя на следващата сутрин до прозореца на спалнята си и гледаше как Франсин влиза в колата му и сяда до него на предната седалка. Боб се засмя на нещо, казано от девойката, и Мелиса усети остър пристъп на ревност. Защо не беше тя сега на мястото на Франсин, да пътува с него, да слуша гласа му, смеха му, да гледа в очите му?

Боб и Франсин оживено разговаряха, когато достигнаха кръстопътя на около километър пред дома на семейство Ле Кур, затова нито един от двамата не забеляза малката синя кола, спряла плътно вдясно на отклонението към главния път за Париж.

Пет минути по-късно Патриша Делани получи по телефона съобщение от шофьора на тази кола:

— Тръгна с един тъмнокос мъж с „Пежо“. На път са за града.

Патриша остави слушалката и се обърна към младежа до нея:

— Джъстин, започваме! Тя е на път с някакъв непознат с „Пежо“. Вероятно ще я откара до жилището ѝ. Чарлз и Филип ще ги наблюдават. Чакай на ъгъла, докато ти дадат знак!

Недалеч от входа на дома на Франсин стоеше кола с двама мъже в нея. Те напрегнато наблюдаваха улицата наоколо. Когато видяха „Пежото“ да се приближава, единият се обърна с гръб към сградата и оживено закима с глава, като че ли задълбочен в онова, което говореше спътникът му. Последният от своя страна не изпускаше от очи приближаващата кола.

Франсин се сбогува с Боб, грабна от задната седалка малката си пътна чанта и слезе. Боб ѝ махна още веднъж, преди да потегли.

Мъжът, който бе наблюдавал неотстъпно девойката, бързо спусна страничното стъкло и направи някакъв знак с ръка. Мигом иззад ъгъла

се зададе тичешком някакъв младеж, пъхтейки тежко, като че ли бе изминал дълъг път, и извика:

— Франсин!... Франсин!...

Тя спря, чувайки името си, и го погледна учудено, опитвайки се да си спомни кой е. Младежът продължи:

— Сигурно не можеш да се сетиш кой съм. Аз съм едва от една седмица в училището за актьорско майсторство...

Франсин се замисли напрегнато.

— Да, мисля, че съм те виждала веднъж. Лицето ти ми е познато. Но не си в моя курс, нали?

Нещо повече, Джъстин изобщо не беше и в училището. В действителност той идваше малко преди и веднага след нейните часове и се смесваше с курсистите. Стараеше се тя да го види и да запомни лицето му. Веднъж умишлено се бе сблъскал с нея на стълбите и най-учтиво и обстоятелствено ѝ се бе извинил. Друг път беше изпуснал в краката ѝ няколко книги и тетрадки и под присмеха на околните непохватно ги бе събирал.

Сега той побърза да продължи, преди тя да успее да зададе някой неудобен въпрос:

— Изпитът по хореография ще се състои днес. Ако не побързаш, ще го изпуснеш.

Тя го погледна объркано:

— По хореография ли? Но по план той е за следващата седмица?!

— Изтеглиха го напред, защото един член на журито заминавал другата седмица за Щатите. Затова ще се състои днес. Професорът се опита да те намери сутринта по телефона, но никой не му отговори. Някой каза, че си заминала за уикенда на село. Тази сутрин нямам часове и си казах, че не ще е зле да намина край теб и да ти оставя бележка на вратата.

Франсин беше смутена и объркана. Погледна загрижено часовника си:

— С колко разполагам?

— Нито секунда — Джъстин взе чантата ѝ. — Дано имаме късмет да хванем някое такси. Мисля, че зад ъгъла има таксиметрова стоянка.

Той я улови за лактите и я поведе със себе си. Но едва изминали няколко крачки, рязко спря и каза:

— Провървя ни — и махна на мъжа, който седеше зад волана на една малка спортна кола. — Петер, радвам се да те видя! Трябва спешно да отидем в актьорското училище? Можеш ли да ни закараш до там?

Мъжът въпросително изви глава към придружителя си, който разпалено му обясняваше нещо, и след като получи утвърдителното му кимване, отвори задната врата.

— Петер ми е много добър приятел. Знаех си, че ще ни помогне!

Двамата влязоха в колата, Петер форсира двигателя и се понесе с бясна скорост надолу по улицата.

Х

Предобедът на последния ден, който Мелиса щеше да прекара у Ле Кур, премина бързо. Тя прегледа още веднъж записките, които си бе водила, и допълни някои дребни подробности. Толи ѝ бе дала адреса на една друга австралийка, някоя си мадам Ла Батист, която ръководеше в Лион малко предприятие за дантела.

Късно следобед Мелиса натовари в колата багажа си и беше готова да отпътува за Париж. Пол тъкмо бе започнал да се сбогува с нея, когато го извикаха на телефона.

Толи сърдечно прегърна Мелиса. Двете жени силно се бяха привързали една към друга, макар да се познаваха съвсем отскоро. Мелиса можеше да разбере вече защо леля Джени говореше с толкова обич за старата си приятелка. Толи Ле Кур беше от хората, които просто не можеха да бъдат забравени, щом веднъж ги опознаеш.

В Париж Патриша Делани също имаше много работа. Тя събираше припряно всичко, което можеше да се събере в пазарската ѝ чанта, с която винаги във вторник ходеше на покупки. Мадам Вилие знаеше — както беше предвидено в плана, — че вторник е денят, в който спестовната домакиня набавяше хранителни продукти за цяла седмица, затова пазаруването траеше много по-продължително от всеки друг ден.

Патриша постави чантата и кошницата до вратата и се огледа в малкото жилище, за да се увери, че не е оставила нищо, което да издава присъствието на Доналд, нейното или на някой друг от посетителите им. След това ги взе, отвори вратата, излезе и грижливо заключи. Спусна се надолу по стълбите, учтиво поздравявайки портиерката.

Мадам Вилие наблюдаваше съсредоточено как младата жена прекосява двора и тръгва по улицата. За този ден по-късно тя щеше да разказва години наред, но сега все още нищо не подозираше.

Стана обяд, а мадам Потър все още не се бе върнала, портиерката малко се изненада, но не се обезпокои твърде. Може би днес пазаруването се е проточило, а може и да е имала час при зъболекаря, или пък да е срещнала някоя позната и да са отишли да обядват някъде.

Едва късно следобед мадам Вилие започна да се безпокои. Наближаваше мистър Потър да се върне от работа, а вечерята му още не бе приготвена. Дали пък не я е видяла кога се е върнала? Невъзможно! И все пак поиска да се увери. Изкачи стълбите и почука на вратата. Вътре нищо не се помръдна. Тя се върна долу в жилището си и застана на пост до прозореца.

Полицайте бяха много вежливи и внимателни. Те последваха мадам Вилие по стълбите, изчакаха я да отключи с нейния ключ апартамента и влязоха вътре.

Жилището беше чисто, подредено и свършено празно. Беше дадено под наем с оскъдна мебелировка и мадам Потър бе донесла много малко неща със себе си — две-три възглавнички за канапето и покривка за двойното легло в спалнята. Те си стояха по местата, но гардеробът бе празен. Само в едно от чекмеджетата намериха сгъната нощница, два чаршафа и една тениска. Кухнята се оказа още по-голяма загадка за мадам Вилие, защото в нея тя намери само малко изсъхнал хляб, парче мухлясало сирене, две-три пакетчета подправки, две чаши за кафе и току-що отворена кутия колумбийско кафе.

Когато след две седмици стана ясно, че семейство Потър няма да се върне и мадам Вилие намери нови наематели, тя взе бельото и кафето при себе си. Чаршафите сложи на дъното в скрина си, но кафето задържа на видно място в кухнята и го използваше при много специални случаи. И всеки път, когато пиеше от него, се питаше, какво ли би могло да се е случило на младата брачна двойка.

Мелиса се бе надявала, че ще може веднага след визитата си у Ле Кур да посети и мадам Ла Батист в Лион, но за нейно разочарование научи, че тя не била в града и се очаквало да се върне едва след седмица. Затова реши да прескочи до Щатите и да вземе там уговорено

интервю, а след това отново да се върне във Франция. Налагаше се значи да прекара нощта в Париж и тя се замисли как да си намери компания за вечерта. Извади бележника си с телефонни номера на познатите си и го запрелиства. Очите ѝ грейнаха, когато откри името на един вестникарски репортер. Дано Джери да си е в Париж... Той много се зарадва на обаждането ѝ:

— Ще мина да те взема в осем и ще излезем някъде!

Джери Романо беше тъкмо човекът, от когото се нуждаеше в момента. Винаги усмихнат, в добро настроение и не лишен от чар.

Първата половина от вечерта прекараха в бара, където се събираха предимно журналисти и фотокореспонденти, а след това посетиха един от най-изисканите и луксозни парижки клубове.

Мелиса беше благодарна на Джери, че ѝ бе дал възможност да разнообрази монотонността на последните няколко дни, запълнени с работа.

— Джери, ти си истинско съкровище! Прекарах разкошна вечер! Имах нужда да се отпусна малко след престоя си при едни хора, които печелят парите си с продажба на оръжие. За мен беше доста напрегнато. Те са много мили, симпатични и доста добре се разбирахме, но само като си помисля, че това, което съставя богатството им, е причина за толкова много бели и нещастия по земята, стомахът ми се преобръща. Трудно ми беше да ги съчетавам двете.

Джери кимна с разбиране.

— Веднъж ми се наложи да пиша за някакъв масов убиец. И знаеш ли какво, оказа се, че това е един мой съученик, с когото от дълги години бяхме добри приятели. Не можех да си представя, че е способен да извърши подобно нещо. А той не само го беше извършил, но и се гордееше с деянията си. Разкъсвах се между отвращението и съжалението. В крайна сметка се отказах от интервюто с него и го предоставих на друг колега.

Мелиса кимна.

— Невинаги е толкова просто да пишеш безпристрастно.

Замислено хвърли разсеян поглед наоколо и едва не се задави с коняка си, когато очите ѝ се спряха на широкото стълбище, въвеждащо в заведението.

Преметнал небрежно ръка през раменете на една изключително красива и елегантно облечена жена, с осъзнато чувство за собственост, Боб слизаше по стъпалата надолу. Мелиса бързо разпозна в лицето на придружителката му — Джейми Фергюсън, чиято снимка тези дни не слизаше от страниците на най-големите вестници и списания. Тя беше обиколила света с малък едномоторен самолет. Съчетаваше в себе си по невероятен начин женска красота, професионални умения и безгранична смелост, с което в продължение на месеци омагьосваше мъжката половина на западния свят.

Сияеща и щастлива, Джейми гледаше Боб в очите. Докато Мелиса ги наблюдаваше, отнякъде изскочи един фотограф, съзрял мига на големия си шанс, и светкавицата му блесна в топлия полумрак. На следващия ден Мелиса и целият свят щяха да видят тази снимка на първите страници на всички вестници. Мигновено се появи възмутен служител от клуба, доближи се до фотографа и тихо му каза нещо. Без дума на протест последният доволен напусна локала, съзнавайки какво бе запечатала лентата на фотоапарата му.

Мелиса почти не обърна внимание на този малък инцидент. Очите ѝ не се откъсваха от Джейми Фергюсън, която продължаваше оживено да разговаря с Боб и да се смее радостно. Бяха достатъчно отдалечени, за да се чува какво говорят, но тя ясно виждаше усмивката на Боб и изражението му на добре забавляващ се мъж.

Значи, заради това бързаше той да се прибере в Париж!

Настроението на Мелиса рязко се понижи и тя се почувства изведнъж много нещастна. Погледна към Джери и каза:

— Съжалявам, но вече се чувствам много изморена. Имаш ли нещо против да ме откараш до хотела?

— Както желаеш.

„Такъв си е Джери: винаги мил и отзивчив, без да задава много въпроси“ — мислеше си Мелиса, докато ставаха и се отправиха към изхода. За момент ѝ се стори, че усеща в гърба си изпитателния поглед на Боб. Струваше ѝ огромни усилия да се сдържи и да не се обърне, но успя.

През нощта Мелиса бе много неспокойна. Дълго се мята в леглото си, преди да заспи, а стрелките на часовника едва-едва

помръдваха.

Рано на следващата сутрин телефонира на една своя приятелка в Ню Йорк:

— Кейти, в Париж съм и се каня да летя за Ню Йорк. Мога ли да остана няколко дни при теб?

— Но разбира се! Кога пристигаш? Ще дойда да те посрещна.

— Във вторник вечер в девет часа с полет номер 160.

— Окей, ще те чакам.

Мелиса затвори и с чувство на благодарност се замисли за Кейти О'Нийл. Хубаво беше да имаш приятелка като нея. Тя можеше да знае всичко за теб, да са й известни и най-интимните ти тайни, и въпреки това, никога за нищо не би попитала, не би променила отношението си или поведението си. Винаги можеш да я посетиш и да поискаш помощ от нея.

Потънала в такива мисли, влезе в банята.

Полетът до Ню Йорк, за който имаше основания да смята, че ще премине приятно с новия свръхмодерен „Конкорд“ — гордостта на френското самолетостроене, — се оказа твърде неприятен, но не поради технически причини, а защото Мелиса направи грешката да помоли красивата млада стюардеса да ѝ донесе вестник. На първата страница я гледаха лицата на Боб и Джейми. Тя бързо го стъгна и поиска друг. В него снимката беше на втора страница.

Мелиса гневно ги захвърли на празната седалка до себе си и отпусна креслото си назад. Затвори очи и се опита да подреди мислите си, да сложи ред в безпорядъка на чувствата си.

Естествено не можеше да има никакви претенции към Боб Уитни и никога не бе ги имала. Нямаше никакво право дори да мисли за това. Какво значеха няколкото откраднати щастливи часове на един облян в слънце остров или пък една-единствена, макар и великолепно прекарана нощ заедно? И не беше ли тя, която си тръгна от него без дума за сбогом дори? В края на краищата, Боб беше много привлекателен преуспяващ млад мъж и е необвързан. Глупаво беше да се предполага, че не се е впускал и друг път в такива кратки, бурни и страстни любовни авантюри, каквато бе имал с нея. Едва ли им придаваше толкова голямо значение.

И все пак, за известно време на Мелиса ѝ се бе струвало, че той гледа доста сериозно на отношенията им. Дори беше хранила определени надежди. Имаше ли основания да го прави? Като че ли да. Само да не беше тази проклета сделка на „Осьливан груп“, която прекъсна всичко между тях...

А дали окончателно?

Тя ядно отпъди тази мисъл. „Беше само кратък сън. Време е да се събудя, да слеза на земята и да погледна действителността в очите.“ А действителността беше, че Боб Уитни зад гърба ѝ беше купил издателската фирма на семейството ѝ. Но колкото и да се мъчеше, Мелиса не можеше да изпита вече онази дива ярост, която я накара да се втурне в кабинета му и да му се разкрещи. Независимо от това едно беше неоспоримо: не трябваше никога повече да вижда Боб Уитни, да се среща с него, да мисли за него; просто трябваше да го забрави. Точно така трябваше да постъпи и тя щеше да го направи.

Изглежда лошо прекараната нощ си казваше думата, защото неусетно бе заспала и се стресна едва от гласа на капитана, който съобщаваше, че кацат на нюйоркското летище.

Когато малко по-късно двете с Кейти пътуваха към Манхатън, тя с удоволствие слушаше новини за общите им познати, случки и събития от ежедневието на приятелката си, пълни с малко грубичък хумор, и това ѝ подейства благотворно.

Кейти и Мелиса се бяха запознали в гимназията в Мелбърн и се бяха сприятелили. По онова време Кейти беше шумно, дръзко и надменно същество, което едновременно привличаше и плашеше Мелиса. Считахше пребиваването си в училище за загубено време и когато навърши седемнадесет години, сложи край на тази „безсмислица“ според нея. Намери си работа в една фабрика за дрехи и се оказа, че има безспорен талант при избора на кройки и десени. Скоро нейни модели можеха да се видят в много магазини за готово облекло. За две години работа Кейти успя да осигури свръхпечалби на своя работодател, затова поиска дялово участие във фабриката. Той обаче, категорично ѝ отказа и тогава тя на бърза ръка започна да работи за своя сметка, премести се в Ню Йорк и завъртя много успешен бизнес там.

— Надявам се, че носиш някоя по-елегантна рокля със себе си — каза Кейти. — Утре вечер сме поканени в един много шикозен

ресторант. Веднъж вече бях там миналата седмица, направо е фантастично.

Когато на следващата вечер двете влизаха в споменатия ресторант, Мелиса беше доволна, че е взела светлосивата си кадифена вечерна рокля, която беше много подходяща за случая и мястото.

Кейти беше поканена на вечеря от Гари Питърс, собственик на компания за компютри. Той беше довел със себе си свой делови партньор, така че бяха четирима на масата. Дейвид Инфийлд беше малко по-възрастен от Гари, улегнал и спокоен човек по природа. Той от пръв поглед допадна на Мелиса и тя се наслаждаваше на приятната вечер. Поведоха оживен и интересен разговор. Храната и обслужването естествено бяха безупречни. След вечерята пиха кафе и тъкмо се канеха да приключат и да си тръгнат, когато се появи един гост на ресторанта, който също като тях се канеше да си тръгва, но като ги видя, се насочи към масата им.

Мелиса беше с гръб към него, така че леко трепна, щом на рамото ѝ легна една ръка и познат глас високо изрече:

— Не мога да повярвам на очите си! Какво търсиш в Ню Йорк, Мелиса?

Тя се обърна и като позна Бил Морис, цялата засия:

— Това е моят най-добър учител и приятел! Това е човекът, който направи от мен онова, което съм сега!

— Е, е, млада госпожице, не ми приписвай заслугата за успешната си професионална кариера — той ѝ намигна дружелюбно и седна до нея.

Бил Морис бе прекарал целия си живот във вестникарския бизнес. Започнал още на петнадесет години като уличен вестникопродавач, той бе достигнал достойни за завиждане позиции в тази област. Работеше за „Уърлд нюз“, владееше девет езика и беше обиколил многократно света. Познаваше лично много държавни глави и се ползваше с доверието им. Притежаваше безценната дарба да извлича от хората всяка интересуваща го информация, без дори специално да пита за нея. Дарба, от която черпеше с пълни шепи.

Бил беше приятел на баща ѝ и познаваше Мелиса от детството ѝ. Когато тя реши да се посвети на журналистическата професия, той

твърдо застана на нейна страна в спора с родителите ѝ. Всичко, което беше научила, дължеше на него и никога нямаше да забрави това.

— Ти не отговори на въпроса ми — напомни ѝ Бил. — Какво правиш тук? И защо не си ми се обадила?

— Пристигнах едва снощи и днес взех интервю от Маделин Фарго.

— А откъде идваш?

— От Париж — тя въздъхна и продължи. — Окей, ще ти разкажа накратко, макар че за останалите сигурно ще е отегчително, тъй като вече знаят тази история. Получих поръчка да интервюирам австралийки, живеещи в чужбина. Във Франция посетих мадам Толи Ле Кур... — Мелиса спря, защото видя как лицето му изведнъж се изопна.

— По кое време беше това? — попита той напрегнато.

— Завчера. Защо питаш?

Бил се поколеба.

— Бил, да не би да ѝ се е случило нещо? Какво знаеш?

Той погледна първо нея, после сътрапезниците ѝ.

— Познавам този поглед — каза Кейти и се обърна към Гари и Дейвид. — Искане да ѝ разкаже нещо поверително, а ние му пречим — тя се ухили на Бил, който се опита да протестира. — Е, добре. Ние и без това се канехме да тръгваме. Гари и Дейвид ще ме изпратят, а Мелиса предоставяме на вас.

Когато тримата се отдалечиха, Мелиса попита с безпокойство:

— Бил, какво се е случило?

— Казано под секрет, Мелиса. Наистина всичко се пази в най-строга тайна. Разбрахме ли се?

Тя кимна нетърпеливо.

— Разказвай най-сетне какво е станало!

Той се огледа и прошепна:

— Отвлечане!

— Какво? Отвлекли са Толи?

— Не нея, дъщеря ѝ.

— Франсин?

— Мелиса, не казвай никому, моля те — повтори Бил. — Отвлечена е завчера. Ти видя ли я в къщата, докато беше там?

— Да, Франсин беше там през уикенда за рождения ден на брат си. Замина за Париж с Боб Уитни.

— Така е, той я е закарал пред дома ѝ и след като си е тръгнал, са я отвлекли от улицата.

— Полицията нищо ли не е открила? Веднага ще позвъня на Толи — Мелиса скочи, но Бил я хвана здраво за ръката.

— Почакай. Семейството пази случая в тайна. Никаква полиция, никаква преса. Онези, които вече знаят, са помолени да не публикуват абсолютно нищо. Сега сме се заели да събираме всякаква информация за хора, занимавали се с отвличания, и да я предаваме в едно парижко бюро — той погледна часовника си. — След малко очаквам обаждане от техен посредник. Тъкмо бях решил да се прибирам и да чакам на телефона, когато те видях. Искаш ли да дойдеш с мен? От там можеш да се обадиш на майката.

Мелиса веднага скочи и те излязоха от ресторанта. Не след дълго вече бяха в дома му и за няколко минути се получиха две телефонни обаждания. След последното Бил смръщи загрижено лицето си. Беше говорил на език, който Мелиса не разбираше, затова не знаеше за какво става дума.

— Отвлечена е от терористи — каза най-сетне Бил.

— Колко голям е откупът, който искат? — Мелиса изобщо не се съмняваше, че какъвто и да е той, Пол и Толи щяха да го платят.

Боб поклати глава.

— Не искат пари. Искат оръжие.

Мелиса се втренчи в него с недоумение, питайки се дали беше чула правилно.

— Искат оръжие. Пушки и експлозив. Това е цената, която трябва да плати семейство Ле Кур, за да си върне Франсин.

— О, господи! Кой стои зад всичко?

— Никой не е поел официално отговорността, но скоро ще научим. Поне така мисля.

Бил тикна телефона към нея.

— Обади се на майката, но бъди кратка. Не искам да задържаш линията.

Толи беше ужасена, че Мелиса знае за отвличането на Франсин, и с отчаяние възкликна:

— Вестниците не бива да пишат нищо! Иначе ще я убият! Изрично подчертаха!

— Толи, моля те, Толи! Успокой се! Имаш думата ми. Няма да пиша нищо. Повярвай ми! Само се тревожа за Франсин — Мелиса беше искрена. Отвращаваше я мисълта да търси евтина сензация за сметка на близки хора. Силно беше загрижена както за Франсин, така и за Толи, и искаше да ѝ помогне. Нямах да направя нищо, за да застраши живота на Франсин.

Но все пак тя си оставаше истинска журналистка и дълбоко в себе си знаеше, че тук се крие много благодатна тема. И щом нещата бѐдеха изяснени, един репортер, който се задържеше близо до семейството през тия дни, щеше да има значителни предимства пред останалите.

Най-сетне ѝ се удаде да убеди Толи, че ще запази в най-дълбока тайна информацията си дотогава, докато съществува опасността.

— Толи, връщам се във Франция, за да направя интервюто с мадам Ла Батист. После ще ти се обадя. Искам да знаеш, че ще мисля за вас!

По същото това време Боб Уитни крачеше напред-назад из парижкото бюро на „О’Съливан груп“, поглеждайки недоволно ту телефона, ту часовника си.

Пиер Аржан, който седеше на писалището си и преглеждаше някои данни от компютъра, го поглеждаше от време на време и се питаше какво ли се е случило. Макар че той работеше постоянно в Париж, много добре познаваше Боб и начина му на работа. Сегашната ситуация обаче представляваше истинска загадка за него. Явно имаше някакви големи проблеми.

Боб се бе появил днес следобед съвършено неочаквано в бюрото, където Пиер имаше съвещание с неколцина сътрудници, и бе извикал:

— Вън! Всички вън!

После погледът му се бе спрял на Пиер, който вадеше данни на принтера, и бе казал:

— Ти можеш да останеш, докато си свършиш работата. Но те предупреждавам: не си чул нищо, не знаеш нищо! Ясен ли съм?

Пиер беше кимнал и бе продължил работата си. Макар да се опитваше да не подслушва, бе дочул странните разговори, които Боб водеше по телефона. Нищо не разбра от чутото, но предполагаше, че шефът му прави задълбочени проучвания за нещо, което беше твърде важно за него.

Сега Боб отново набра някакъв номер.

— Има ли някакви новини? — после дълбоко си пое въздух. — Слава богу, така ще можем да ги издирим. Въпреки това мисля, че си имаме работа с нови хора, които досега не са се появявали на сцената.

Боб помълча малко, слушайки какво му говорят.

— Какво каза той? — попита напрегнато после. Отново замълча известно време, преди да продължи. — В повечето случаи той има право за тези неща. Мисля, че трябва обстойно да проверим. Ще взема колата с радиотелефона, за да можете в случай на нужда да ме откриете веднага.

След кратка пауза Боб каза рязко:

— Не, само вие и аз, никой друг. Така е по-добре — после затвори телефона.

Пиер тъкмо бе извадил последния лист, който компютърът отпечата, за да го прибави към другите, когато телефонът отново иззвъня. Боб веднага се втурна към апарата.

— Да — обади се той и докато слушаше, лицето му очевийно се помрачи.

Пиер познаваше този признак за скорошно избухване, наричаха го „Буря в костюм“, затова побърза да събере листите, да ги постави в една папка и да се изправи, готов да се насочи към вратата. Взе чантата си и докато прекосяваше бюрото, чуваше раздразнения му глас:

— Сигурен ли сте? Но да, разбира се, това е на границата на областта. Не, няма да предприемате нищо! При никакви обстоятелства! Запомнете го много добре!

Пиер внимателно отвори вратата, излезе в коридора, затвори я също така предпазливо и се подвоуми, дали да не остане и да се опита да разбере от ясно долавящия се глас на Боб за какво става дума, но после вдигна рамене и закрачи към изхода.

XI

Рано на следващата сутрин Мелиса хвана първия самолет за Франция и веднага след като се приземи, телефонира на Толи:

— Има ли нещо ново?

— Ще им дадем онова, което искат — и тя започна да изрежда дълъг списък от оръжия. Повечето от тях бяха непознати на Мелиса, но и това, което разбра, накара косата ѝ да настръхне от ужас.

— Такава е цената за Франсин, Мелиса. Принудени сме да я платим — беззвучно завърши Толи.

Мелиса нямаше какво да възрази, само колебливо попита:

— Ще ти помогна ли с нещо, ако дойда при теб? Мога да отложам интервюто с мадам Ла Батист за по-късно.

— Можеш ли да дойдеш наистина? Би било хубаво да има някой, с когото да говоря. Не смея да кажа на никого от приятелите си. Ако дойдеш, аз и Пол... — тя млъкна и изхлипа.

Мелиса си представяше как се чувстват Пол и Толи. Нямаха никаква гаранция, че ще си получат Франсин невредима, дори и в случай, че изпълнят стриктно всички искания на похитителите. Не можеха да бъдат сигурни дали и в момента девойката все още е жива и здрава.

Тя побърза да наеме кола и тръгна към имението на семейството. Изненада се, че всичко наоколо се оказа мирно и тихо, както при първото ѝ посещение. Беше си представяла, че в къщата ще царят пълен хаос, но нищо подобно нямаше. Тогава се досети, че отвличането се пази в тайна, затова никой от съседите и познатите не трябваше да заподозре за разиграващата се между стените ѝ драма.

Толи я посрещна в антрето. Видимо се беше състарила, от бликащата ѝ допреди няколко дни енергия нямаше и следа. Още по-голяма беше промяната у Пол. Той беше чувствително отслабнал, движенията му бяха забавени, някак безжизнени. Лицето му беше въсърчно бледо, под очите му се бяха образували тъмни кръгове. Като че ли бе станал сянка на самия себе си.

Мелиса не попита нищо, но не се наложи да чака дълго, преди Толи да ѝ разкаже какво се бе случило. Изглеждаше облекчена, че най-сетне има някой, на когото може да изплаче болката си.

— Нищо не подозирахме до мига, когато похитителите ни позвъниха — сигурно си спомняш, че тъкмо когато ти си тръгваше, извикаха Пол на телефона. Те очевидно са знаели, че Франсин е тръгнала с Боб за Париж. Той я е закарал до входа на жилището ѝ и след това е продължил пътя си. Отвлекли са я направо от улицата, защото портиерът не я е видял да влиза. О, Мелиса, всичко това е някакъв кошмар.

— Но те ще я върнат, нали самата ти ми каза, че ще им дадете оръжието, което искат!

Толи кимна съкрушено.

— Пол се погрижи пратката да замине за Кале. Похитителите искат оръжието да бъде доставено там — тя изтри сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. — Това е голямо количество оръжие. Само като си помисля, за какво може да послужи... Колко ли невинни хора ще загинат от него... — помълча нерешително, после продължи безгласно. — Но ние не можем да постъпим другояче.

Мелиса се опита да си представи какво ли им е на родителите, изправени пред подобен избор, но в следния момент си спомни за снимките, които Джейк бе правил в размирните части на планетата, и сърцето ѝ се сви. Не можа да даде отговора, който Толи очакваше от нея. Побърза да смени темата:

— Кога ще ви уведомят за освобождаването на Франсин?

Толи примирено повдигна рамене.

— Не знаем. Всичко зависи от тях.

„Най-лошото е чакането и тази неизвестност“ — мислеше си на вечеря Мелиса, вглеждайки се в лицата на Пол, Толи, Михаел и Етиен. Всички бяха на масата, но никой не беше гладен. Седяха мълчаливо, заболи поглед в пълните си чинии.

После се преместиха в салона, но настроението не се промени. Рядко някой нарушаваше потискащата тишина, изпълваща цялата къща. Така измина около час, когато чуха някаква кола да спира пред входа. Пол каза с облекчение:

— Това е Боб, познавам по звука на двигателя — той се изправи и тръгна да го посрещне, последван от Толи. Мелиса остана в салона с

Михаел и Етиен. За момент я обзе лудо желание да скочи и да избяга, но и бездруго вече беше късно. Боб пристъпи вътре, и когато я видя, спря като закован:

— Какво, по дяволите, прави тя тук? — с мъка потискайки гнева си, се обърна той към Пол. — Нали се разбрахме да не изнасяме нищо в пресата?

Толи махна с ръка.

— Мелиса е тук като приятел, а не като репортер, Боб.

Боб недоверчиво смръщи чело, но не каза нищо повече по този въпрос. Обърна се отново към Пол и продължи разговора, който бяха започнали още отвън:

— Така че, както казах, с доста голяма увереност можем да стесним кръга до тези три групи като възможни извършители.

Мелиса наостри уши.

— Бояхме се, че имаме работа с нови хора, които не познаваме, но според последните данни, можем да изключим подобна възможност. Цялата операция е била планирана твърде добре. Моите информатори ще продължават да се ослушват тук-там.

Боб сложи на масата малък куфар и извади от него едно специално записващо устройство, което включи към телефона. През това време Пол представи на Мелиса непознатия мъж, пристигнал заедно с Боб:

— Това е Мартин Валера, наш стар приятел. Участвал е многократно в разследвания при други случаи на отвличане и има голям опит. Боб смята, че ще ни бъде много полезен.

Вечерта мудро се влачеше. Удари единадесет и Пол уморено заяви:

— Сигурно няма да се обадят сега, стана късно. Най-добре да отидем да поспим.

Толи и децата се изправиха и напуснаха стаята. Мелиса, която беше сигурна, че няма да успее да затвори очи, остана заедно с Боб и доктор Валера.

— Наистина ли си тук само като приятелка на Толи? — попита след известно време Боб.

— Научих за отвличането, когато бях в Ню Йорк. Ако исках да пиша за него, щях да го направя веднага още там — отвърна Мелиса.

— Но няма да е толкова ефектно, както ако е написано на мястото на събитието, нали така? — гласът му преливаше от сарказъм.

Всъщност, ако трябваше да бъде докрай откровена, той не беше далеч от истината. Мелиса гневно прехапа устни и премълча отговора си. По дяволите, тя нямаше намерение да предприема каквото и да било, докато съществува опасност за Франсин. Но какво лошо щеше да има в това, да направи един хубав репортаж, когато всичко премине? Естествено, ако семейство Ле Кур няма нищо против.

Настъпи тягостно мълчание. Доктор Валера гледаше недоумяващо ту единия, ту другия. Чувстваше се неловко.

Внезапно телефонът иззвъня. Тримата едновременно трепнаха. Боб реагира пръв и вдигна слушалката. Известно време слуша напрегнато, после каза:

— Не, няма да предприемате нищо!

Затвори и се обърна с мрачно изражение. Мелиса усети тръпки по гърба си, преди още да заговори.

— Сега вече знаем кои са похитителите. Новините никак не са обнадеждаващи — той се отпусна на един стол и продължи. — Както споменах преди малко, бяхме се спрели на три групи. С двете лесно бихме се справили — това са идеалисти, които се борят за определена кауза. Нашата проверка показва, че не са били те. Третата група, която вероятно е извършила отвличането, за жалост не ни е много позната. Всъщност, единственото, което се знае за нея, е, че тези хора са движени от жаждата за пари. Източникът ни на информация смята, че крайната цел на оръжейната пратка е Южна Америка, където ще бъде продадена на онзи, който даде най-висока цена.

Боб склони глава и я подпря с длани. Помълча малко, после вдигна поглед, без да скрива тревогата в него:

— Най-големият проблем се състои в това, че си имаме работа с банда побъркани аматьори. При тях не може да се предвиди как ще постъпят. При професионалистите нещата стоят другояче, те се придържат към определени правила и са лесно предсказуеми.

Мартин Валера също изглеждаше силно обезпокоен:

— Боб е прав. Никога не си сигурен какво можеш да очакваш от аматьори, те правят фатални грешки от страх. Дори и да бъдат

изпълнени техните искания, не е сигурно дали ще удържат думата си.

На Мелиса ѝ се зави свят:

— Да не би да искате да кажете, че Пол и Толи ще дадат всичко, което им искат, и въпреки това тези бандити могат да... причинят зло на Франсин? — не посмя да произнесе думата „убият“.

Мартин вдигна рамене.

— Може би да, може би не. Не е изключено Франсин да се чувства добре и да бъде освободена веднага щом похитителите получат оръжието си. Ако пък са склонни към безсмислено насилие, щяха да се погрижат да дадат някакво доказателство за жестокостта си, за да бъдат изпълнени незабавно условията им.

Нямаше какво повече да се прави тази вечер и тримата се упътиха към стаите си. На Мелиса изобщо не ѝ се спеше, затова, след като се изкъпа и облече нощницата си, се приближи до прозореца и се загледа навън в градината. Скоро очите ѝ привикнаха с тъмнината и тогава забеляза една тъмна фигура да седи на зида, отделящ къщата от моравата. Тя отмести още малко пердето и се вгледа по-внимателно. Беше Боб.

Усети да я обхваща непреодолим копнеж да отиде при него и да се сгуши в прегръдките му, да му разкаже за всичките си страхове и колебания, да сподели опасенията си. Искаше да почувства отново устните му върху своите, да изпита ласките на силните му ръце.

Тя се поколеба за миг, после бързо навлече халата си и се отправи към вратата. Изтича надолу по стъпалата, посегна да отвори външната врата и изведнъж се закова на място.

Спомни си за непроницаемото изражение по лицето на Боб, когато я видя тук, както и за възраженията му против присъствието ѝ. Не доказваше ли това, че никак не му е приятно да я вижда и, ако не бе направил скандал по този повод, то беше само заради Толи, за да не я тревожи допълнително. Но ако сега идеше при него в тъмнината на топлата нощ, нямаше какво да го възпре да излее гнева си върху нея.

Тя се ужаси пред възможността Боб да ѝ се подиграе и да я отблъсне. Не би могла да го понесе. Обърна се и бавно се запъти към стаята си. Съблече халата, мушна се в леглото и угаси осветлението. Остана да лежи с отворени очи.

Долу в сенките на дърветата Боб видя как угасна лампата в нейната стая. Изправи се с тиха въздишка и се върна в къщата. Беше се надявал, че... Нетърпеливо отпъди от себе си мисълта, която го бе накарала да излезе на терасата. Знаеше, че там, където бе застанал, можеше да бъде забелязан от прозорците в спалнята на Мелиса. Ако тя имаше желание да го види насаме...

Не беше му простила и сигурно никога нямаше да го направи. На няколко пъти вечерта, когато говореха за отвличането, погледите им се бяха срещали. Тогава Боб усещаше как се ускорява пулсът му. Той гневно стисна устни.

Глупаво беше от негова страна да си въобразява, че в интереса ѝ към разговора можеше да се открие някакъв знак, че е променила отношението си към него. Или пък че в паметта ѝ тъй ярко се е врязал споменът за онзи слънчев следобед на другия край на света, та заради него страстно да ѝ се прииска да върне стрелките на часовника и да започнат всичко отначало.

Нямаше никаква надежда.

XII

Телефонното обаждане дойде сутринта.

Пол вдигна слушалката, прехапа устни и пребледня.

С помощта на устройството, което Боб беше монтирал към телефона, всички останали можеха да проследят разговора. Те чува непокритата заплаха в гласа на похитителя, когато той предупреди Пол, че Франсин ще остане в тяхна власт дотогава, докато корабът с оръжие не напусне Кале и не се озове в международни води, където нямаше законови основания да бъде спиран и проверяван.

— ... нейната сигурност зависи изцяло от вас...

Пол прекъсна мъжа и поиска да говори с дъщеря си.

Похитителят бързо отговори:

— Не се обаждам от мястото, където е тя. Но ще получите нещо по пощата.

Това „нещо“ дойде по-късно през деня и се оказа видеокасета със съобщение от Франсин:

„Аз съм добре, нищо не ми липсва. Ако следвате точно указанията, скоро ще ме освободят и ще се върна вкъщи.“

Франсин изрече последните думи с треперещи устни.

— Това ли е всичко? — с невярващ поглед попита Толи. — Наистина ли няма нищо друго на лентата?

Пол сви примирено рамене.

— Сега поне знаем, че все още е жива и здрава. Не изглеждаше да са се отнасяли зле с нея.

Цялата сутрин Пол даваше разпореждания относно опаковането и транспортирането на исканото оръжие до Кале, проверяваше всичко по десет пъти. Това изнерви много Толи.

— Хората са изпълнявали много по-големи и по-сложни поръчки от тази, така че не е нужно да висиш над главите им и да ги контролираш. Какво искаш, да започнат да си мислят, че в тази пратка има нещо особено и да започнат да говорят?

Разбира се, тя имаше право, затова Пол се спотаи в къщата и само нервно обикаляше напред-назад из стаите. Най-сетне дойде вечерта, бяха успели да издържат още един разкъсващ нервите с принудителното очакване ден.

На следващата сутрин Пол беше на крака от ранни зори и проведе множество телефонни разговори. Сандъците с оръжието бяха благополучно доставени на доковете в Кале. Едно по-късно обаждане потвърди, че корабът, натоварен със стоката, обозначена като „машинни части“, е отплувал. Пол не се съмняваше, че крайното му пристанище ще бъде посоченото в официалните документи, а именно Йоханесбург.

От минута на минута той ставаше все по-неспокоен. Опитваше се да изчисли след колко време корабът ще се намира в неутрални води. Отпусна се изтощен до Мелиса на едно кресло в синия салон и тихо започна да говори — по-скоро на себе си, отколкото на нея:

— Вече не съм млад, Мелиса. От първия си брак нямам деца. Жена ми не пожела. Когато ме напусна, срещнах Толи. Тя току-що беше завършила училище, нямаше още деветнадесет години. Осиновите й искаха да заминат за Африка, живееха временно в една мисионерска агенция в Париж. За пръв път я видях на улицата, ругаеше някакъв мъж, който биеше кучето си. Веднага се влюбих в нея. Намесих се в спора на нейна страна и мисля, че с това я спечелих. Ние победихме, мъжът остави животното и избяга, заявявайки, че щом толкова се застъпваме за него, нека да го задържим. Толи не можеше да прибере кучето при себе си в мисията, така че аз й предложих да го взема вкъщи, а тя да идва да го вижда по всяко време.

Пол направи малка пауза, като че ли още веднъж преживяваше първата си среща с Толи.

— Твърдо реших да се ожения за нея. Естествено, осиновите й се обявиха против и с всички сили се опитваха да осуетят сватбата ни.

— Защото се занимавахте с търговия с оръжие ли?

— Не, тогава те не знаеха нищо за това. Но аз бях толкова възрастен, че можех спокойно да ѝ бъда баща. Те не можеха да си представят, че дъщеря им ще се омъжи за два пъти по-стар мъж от нея.

— Но все пак го направихте.

— Да, при това много лесно. Оказа се, че тези хора не са я осиновили по законен начин, така че просто се явяваха нейни настойници. За да се омъжи едно сираче, което още не е пълнолетно, се изисква само съгласие от мировия съдия. Аз познавам неколцина и не ми беше трудно да се сдобия със съответния подпис. Оженихме се и през следващия месец ще празнуваме сребърна сватба.

Озареното му за миг от вътрешна светлина лице отново помръкна и той безизразно се загледа през прозореца.

— Ако тези негодници бяха отвлекли някое от момчетата — продължи след малко Пол, — пак щях да бъда съкрушен, но само като си помисля какво могат да причинят на бедната Франсин...

Лицето му стана сивопепеляво, очите му бяха размътени от страх и напрежение.

— Пол, те са планирали всичко толкова грижливо, че не вярвам да предприемат нещо необмислено. Сигурно им е добре известно, колко сте богат и могъщ, така че бихте могъл да ги откриете навсякъде, ако с Франсин се случи нещо. Мисля, че са достатъчно умни, за да се придържат към споразумението. След един или най-много два дни Франсин ще се върне вкъщи.

Самата тя не беше много убедена в теорията си, но думите ѝ и най-вече тонът ѝ успяха да го поуспокоят, и той благодарно кимна.

— Имате право. Няма да спечелят нищо, ако ѝ сторят зло, а могат да загубят всичко.

Толи създаваше много повече грижи на Мелиса. Движеше се като сянка из къщата и оставяше впечатлението, че с голям труд се държи изправена. Като че ли се боеше да спре на едно място и да си почине, за да не рухне изведнъж. Търсеше си постоянно някаква работа, за да минава по-бързо времето и да отпъжда ужасните мисли, витаещи в главата ѝ. Двете с Мелиса работеха в градината, когато неочаквано Толи каза:

— Нямаше да се случи нищо, ако не търгувахме с оръжие.

Мелиса я изгледа с изненада, примесена със съчувствие:

— Не говори така, Толи.

— Защо да не говоря? Не трябва ли най-сетне да кажа истината? Не трябва ли да се замисля за майките, които завинаги са загубили дъщерите си благодарение на доставените от нас оръжия? Не трябва ли да си дам сметка за това, че те ще причинят смъртта не само на други въоръжени мъже, но и на съвършено невинни хора, попаднали случайно в неподходящо време на неподходящо място? Не трябва ли да се замисля за какво ще бъде използван експлозивът, който изпратихме в Кале? Кой ще трябва да умре от него?

Наложи се Мелиса да употреби върховни усилия, за да я успокои. Знаеше, че нищо няма да постигне с умолителни слова, затова енергично каза:

— Мислиш, че сте наказани заради професията на твоя съпруг? Така ли? Тогава отговори ми на следния въпрос; защо хората изобщо трябва да произвеждат и усъвършенстват оръжия? Има ли възмездие за онези, които в продължение на столетия са използвали оръжията? Толкова много смърт и разрушения! Ако ти приемаш случилото се като наказание, тогава защо не са наказани и останалите търговци на оръжие? С какво вие двамата с Пол сте по-особени, че сте били избрани за изкупителна жертва?

Мелиса не знаеше дали това, което говори, изобщо има някакъв смисъл, но в края на краищата не беше толкова важно. Просто трябваше да каже нещо, да отвлече Толи от самоунищожителния ѝ самоанализ.

Безучастното изражение рязко изчезна от лицето на Толи, очите ѝ гневно заблестяха. Мелиса си помисли, че по-добре ще бъде да стане отдушник на гнева ѝ, отколкото да я гледа тъй отпусната и безводна, без капчица живот.

В този момент се появи Жоржет и вниманието на Толи се пренесе върху нея. Двете обсъдиха набързо менюто за вечеря, после Жоржет си тръгна.

Толи не поднови разговора след това прекъсване. Поработиха още около половин час мълчаливо, после се прибраха в къщата и си измиха ръцете.

Боб неспокойно крачеше напред-назад из стаята.

— Чакам всеки момент похитителите да се обадят и да ни съобщят къде ще оставят Франсин. Няма никакво значение къде ще бъде. Веднага мога да изпратя човек, който да я доведе.

Мелиса с учудване установи, че той най-внимателно и подробно бе организирал всичко. Беше изоставил напълно собствените си дела, за да се притече безкористно в помощ на изпадналите си в беда приятели. Без него семейство Ле Кур много трудно щеше да се оправи. Непрекъснато стоеше до телефона, даваше нареждания на десетки хора, правеше приготовления за всякакви евентуални случаи. Мелиса бе успяла да разбере, че много мъже в този момент седяха в колите си, снабдени с радиотелефони, и очакваха неговите указания.

Междувременно Мартин Валера трябваше да се върне в Париж и шофьорът на Пол го откара в града. След като той си замина, Мелиса отиде в кабинета при Боб и седна до телефона. Също като другите, тя с нетърпение очакваше да се обадят похитителите. Чудеше се, какво кара хората да се решават на подобни престъпления и как им се удава да избягнат строгите наказания.

— Защо да не е възможно корабът да бъде задържан от властите?
— попита тя. — Той превозва оръжие от Франция за някоя друга страна. Знам, че ние не можем да предприемем нищо, за да не изложим Франсин на опасност. Но нали има и други хора, които знаят за оръжието, без да са информирани за отвлеченото момиче. Те много добре си дават сметка, че става дума за нелегална контрабанда на оръжие. Защо допускат това?

— Защото са алчни — спокойно отговори Боб. — Така може да се обобщи с една дума. Когато се плащат достатъчно пари, практически може да се прави всичко, независимо дали е легално или нелегално. За пари се фалшифицира товарителницата. За пари се поставят на сандъците такива надписи, които да не създават затруднения на превозвача. За пари се намира такъв капитан, който да обяви невярно крайно пристанище на рейса си. Той нанася неверни данни в корабния дневник и урежда всички други неща, щом му се плати добре. И доколкото е готов да раздели своя дял от печалбата с други, си намира достатъчно офицери, които да го придружават — Боб ожесточено задържа устните си. — Не трябва да има милост за такива хора. За подобни случаи всички страни трябва да следват еднаква

политика — а именно смъртно наказание, без изключение и без пощада.

Мелиса я полазиха тръпки при вида на решително сключените му вежди. Спомни си как преди време ѝ беше казал, че за пари може да се получи почти всичко. Но ако тогава думите му звучаха снизходително, то сега далеч не беше така. Дали не бе дошло време да разбере, че е пари могат да се причинят и много злини? Не смееше да се надява, че е променил мнението си.

Докато Мелиса и Боб разговаряха в кабинета, Толи търсеше мъжа си. Намери го в синия салон, седнал до ниската масичка с ръка върху телефонната слушалка, готов да я вдигне още при първото позвъняване на апарата.

Един час по-късно той все още седеше неподвижен в тази поза. Толи загрижено се приближи до Боб и Мелиса, наблюдавайки го през отворената врата:

— Похитителите обещаха да се обадят, щом навлязат в неутрални води. Според Пол те отдавна вече са там. Безпокоя се за него. Ако получи още един сърдечен удар...

Постояха нерешително още около половин час, после Толи и Боб отидоха при Пол и се заеха да го убеждават, че трябва да си почине малко.

Мелиса остана сама в кабинета и закрачи неспокойно напред-назад. Случайно погледна през прозореца и се вкамени. Втренчи се с невярващи очи навън и високо извика:

— Толи! Пол! Боб!

По стълбите към главния вход бавно се изкачваше Франсин.

XIII

В дома на Ле Кур настъпи страшна бъркотия. С ликуващи крясъци момчетата се втурнаха надолу по стъпалата, за да посрещнат сестра си. Прислугата беше изумена от този хаос, но след като разбраха какво се е случило, бедните хорица изпаднаха в паника. Беше повече от очевидно, че този ден няма да има спокойствие за никого, затова Толи освободи всички.

Боб отиде при телефона и каза само:

— Тя се върна. Отменям всички разпореждания — после се присъедини към останалите, за да сподели общата радост. Двамата с Мелиса се спогледаха и решиха да си тръгнат, смятайки, че семейството иска да остане насаме с Франсин. Толи обаче не даде дума да се издума за тръгване:

— Вие преживяхте заедно с нас всички тия ужасни часове, затова сега трябва да изживеете и радостта от щастливото избавление.

С обляно от сълзи лице тя притискаше до себе си Франсин, сякаш още не можеше да повярва, че я вижда отново жива и здрава. Доста време мина, преди всички да се успокоят и да дадат възможност на девойката да разкаже за премеждията си.

Франсин им описа по какъв хитър начин на похитителите им се беше удало да я подмамят:

— Никога няма да си простя, че бях толкова наивна да се кача в колата на непознати хора!

Пол, който с умиление държеше ръката ѝ в треперещите си длани, я прекъсна:

— Не се обвинявай за това, милото ми дете. Всеки на твое място при подобни обстоятелства би направил същото.

Франсин продължи разказа си:

— Младежът, който се представяше за мой съученик, ми говореше непрекъснато и аз едва след известно време съобразих, че отдавна би трябвало да сме стигнали училището. Погледнах през страничното стъкло и видях, че се движим в грешна посока. Първо си

помислих, че шофьорът е объркал пътя. Никога не би ми минало през ума, че може да се осъществи отвлечение посред бял ден в центъра на Париж. Дори после, когато мъжете в колата ми казаха истината, не можех да повярвам. Мислех, че такова нещо се случва само на кино, не и в живота.

Задните стъкла на автомобила били затъмнени, така че Франсин не могла да установи в каква посока се движат. Когато достигнали предградията на Париж, ѝ завързали очите. Само по промяната във въздуха можела да предположи, че се движат в открито поле. Пътуването траяло около час, но тя не била сигурна, че не минават два пъти по един и същи път.

Когато колата спряла, въвели я в една къща, накарали я да се изкачи по някакви стълби и едва когато вратата на стаята се затворила, махнали превръзката от очите ѝ. Мъжете излезли, а при нея дошла някаква млада жена да я пази. Естествено щорите на прозорците били спуснати.

— В стаята бяха трима мъже, същите, които бяха ѝ в колата. На долния етаж обаче имаше и други, чух много гласове — тя отпи глътка вода от чашата, която ѝ донесе Мелиса. — Нямах право да излизам, но се отнасях добре с мен. Донесоха ми храна и един грамофон с няколко плочи. В помещението нямаше нито радио, нито телевизор. Предполагам, че не искаха да чуя какво съобщават в новините за мен.

Толи поклати глава.

— В новините нямаше нищо за теб, миличка. Това беше едно от условията да те върнат невредима при нас. Никаква полиция и никаква преса.

Когато Франсин въпросително извърна поглед към Мелиса, майка ѝ поясни:

— Мелиса е тук като приятелка, не като репортерка — замълча за миг, после допълни. — Макар че като си помисля, сега, след като всичко свърши, няма причина да не напише един хубав репортаж.

Но наистина ли всичко беше свършило? Мелиса усети студени тръпки по гърба си. Може би историята едва сега започва. В морето се намираще значителен товар оръжие и експлозив. Закъде пътуваше? Колко хора щяха да бъдат погубени с него?

Франсин беше на края на разказа си:

— Тази сутрин жената ми каза, че ще ме освободят. Щели да ме оставят на такова място, откъдето лесно бих могла да се прибера вкъщи. Аз си помислих веднага за някоя от малките улички близо до центъра на Париж. Пътувахме около петнадесет-двадесет минути, после колата спря и ми заповядаха да слеза и да преброя до двеста, преди да сваля превръзката. По тишината наоколо се досетих, че не сме в града. Щом колата потегли, аз моментално свалих превръзката и видях, че се намирам на кръстовището на около километър оттук. От похитителите ми нямаше и следа дори. Затичах се към къщи и ето ме вкъщи.

Пол я гледаше замислено:

— Казваш, че сте пътували петнадесет-двадесет минути. Сигурна ли си?

Франсин кимна утвърдително и той многозначително погледна към Боб:

— Това означава, че са те държали затворена недалеч от тук?!

Боб изглежда беше на същото мнение. Той се обърна към девойката и предпазливо я попита:

— Знам, че може би си много разстроена от случилото се, но ще се опиташ ли да ми отговориш на няколко въпроса? Искам да ми разкажеш всичко, което си успяла да забележиш. Трябва да знам всичко до най-малката подробност, което си видяла или чула от момента, в който си се качила в колата. Нужно ми е описание на всеки, когото си видяла. Чувстваш ли се в състояние да го направиш?

— О, да, добре съм.

Мелиса разбра намерението на Боб. Той не се интересувахе от похищението като журналист, а събираше необходимите сведения, за да открие терористите и кораба им.

Ако те се смятаха за недосегаеми в международни води, жестоко се заблуждаваха. Мелиса беше сигурна в това. Дори корабът да успееше да се изплъзне от преследвачите си и да достигне крайната цел на пътуването си, можеха да се предприемат стъпки той да бъде задържан и оръжието да бъде върнато, за да не попадне в нечисти ръце.

Преди Боб да започне да задава въпроси на Франсин, Мелиса се доближи до Толи и я попита дали наистина не биха имали нищо против да напише репортаж за отвличането.

— Даже ми се струва, че ще бъде грешка, ако не се пише за него. Статията ти може да се окаже много полезна и поучителна за лековерните млади момичета.

Мелиса ѝ благодари, вдигна телефона и се обади на Бил Морис в Ню Йорк.

— Чух, че корабът е отплувал от Кале. Съобщиха ли вече кога ще освободят Франсин? — веднага попита той.

— Тя е вече тук, Бил. Чувства се много добре. Бил, можеш ли да ми уредиш статия по въпроса в някой голям нюйоркски вестник?

— След по-малко от пет минути можеш да започнеш да диктуваш — бързо отговори той. — Сега затвори, аз ще те избира, когато е готово.

Мелиса, затвори, разказа набързо на останалите за разговора си и изтича в стаята да си вземе репортерския бележник, в който вече бе нахвърляла някои записки.

След като продиктува на Бил статията си, тя се върна във всекидневната. Заслуша се във въпросите, които Боб задаваше на Франсин и си помисли, че от него би излязъл отличен репортер. Успяваше да измъкне от паметта на момичето информация, която самото то не подозираше, че притежава.

Остатъкът от деня премина бързо. Мелиса се учудваше, че все още не се е появил нито един журналист, но после разбра от Боб, че пътищата от всички страни към имението Ле Кур са преградени от полицията, която пропуска само местните жители.

— Но можеш да бъдеш сигурна, че утре рано сутринта тук ще гъмжи от репортери и фотографи, та ако ще и пеша да се наложи да пристигнат.

Вечерта Франсин остро протестира срещу настояването на майка си всички да легнат по-рано да си починат след изтощителните няколко дни. Получи подкрепа и от братята си, но в крайна сметка Толи се наложи. Пол свърза телефона към автоматичния секретар, защото с право подозираше, че след като стане известна новината за отвличането, той няма да престане да звъни. После всички се оттеглиха по стаите си.

Както и предната вечер, Мелиса беше прекалено възбудена, за да си легне. Отиде до прозореца и се загледа към градината. Долу на оградата седеше същият тъмен силует. Тя дълго време го наблюдава, преди да си поеме дълбоко дъх и решително да се запъти към вратата. Този път не се поколеба на стълбите.

Боб седеше неподвижно на зида, втренчил поглед в тъмнината, потънал дълбоко в мисли. Не чу тихите й стъпки и трепна едва когато Мелиса прошепна името му. Извърна се като ужилен и се изправи. Мелиса усещаше напрегнатостта, с която той я чакаше да заговори.

Тя облиза устни и най-сетне каза онова, което искаше да му каже още първия път, когато го срещна у Ле Кур:

— Боб, съжалявам.

Той не се помръдна. Беше с гръб към най-близкия градински фенер, така че Мелиса не виждаше изражението на лицето му. Въпреки това продължи:

— Сгрехих, като мислех, че ще остана вярна на паметта на баща си, само ако не позволя вестниците му да преминат в други ръце. Сега знам, че той не би искал това от мен. Бях прекалено честолюбива, за да призная грешката си. Ти няма за какво да се упрекваш. Убедих се, че не си ме измамил. Единственото, което си направил, е, че си сключил добра сделка. На твоє място баща ми би постъпил по същия начин — тя замълча и тъй като не получи отговор, допълни по-тихо: — Само това исках да ти кажа. Лека нощ, Боб.

Обърни се и бавно тръгна към къщата. Той продължаваше да мълчи. Колената й омекнаха и Мелиса се олюля. Но какво всъщност беше очаквала? Да се хвърли на шията й? Да не би да си въобразяваше, че през целия си живот е чакал само нея? „Хайде, не ставай смешна“ — каза си тя.

Беше достигнала входната врата, когато я спря звукът на гласа му:

— Единственото, което искам, е да ти покажа твоето истинско място.

Без да посмее да се обърне, Мелиса озадачено попита:

— Какво искаш да кажеш?

Чу стъпките му зад гърба си и след миг усети топлия му дъх във врата си.

— По-скоро бих могъл да ти го покажа, отколкото да ти го кажа.

— Ох, Боб... ох, Боб...

В следващата секунда тя вече го беше притиснала с крехките си ръце към себе си и жадно го целуваше и милваше по лицето. Дълго стаяваната ѝ страст се изля в неспирен поток от целувки и нежни слова. Останаха дълго плътно притиснати в мрака.

Мелиса въздъхна.

— Защо трябваше да се случи тази трагедия с Франсин, за да разбере колко маловажни са някои неща?

Боб я притисна още по-силно към гърдите си, наведе глава и отново я целуна. Тя го погледна с отчаяно изражение:

— Тогава, в кабинета ти, се държах като истинска идиотка.

— Така беше.

Мелиса го оттласна леко, възмутена от самодоволната нотка в отговора му, и хвърли бърз поглед нагоре към един все още светец прозорец. Боб отгатна мисълта ѝ и се засмя:

— Не се бой, сега и цяла дивизия войници да дойдат на терасата, Пол и Толи няма да чуят нищо — повдигна с показалец брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. — Загубихме толкова много време. Нека поне сега оползотворим добре онова, което още ни остава.

— А колко време ни остава?

Той нежно я погали по бузата.

— Утре рано трябва да отпътувам. Имам да свърша една неотложна работа. Не знам колко време ще ми отнеме, но щом приключа, ще се върна при теб завинаги, обещавам ти!

Мелиса не успя да прикрие разочарованието си. Отново само една нощ, една-единствена нощ имаше Боб за нея. Каза, че ще се върне. Можеше да се върне, но можеше и да не се върне. При човек като него никога не се знаеше какво може да се случи. Не беше ли самият той веднъж подхвърлил, че животът му се определя до голяма степен от секретарката му и от джобния му календар?

„В края на краищата, да става каквото ще — помисли си Мелиса. — Прекалено дълго чаках да усетя отново близостта му, прекалено дълго копнях да почувствам тялото му, да вдъхна аромата му, да пия сладост от устните му. Повече не мога да издържам, не мога да устоя на желанието си — не и тази нощ!“

Двамата мълчаливо влязоха в къщата и се изкачиха по стълбите до стаята на Мелиса. Все така безмълвно се разсъблякоха и дълго и с

упоение се милваха и целуваха. Когато след това започнаха да се любят, нежно и страстно едновременно, струваше им се, че беше много по-хубаво отпреди. Достигнаха едновременно върха на наладата и в този момент на безпамен взторг Мелиса разбра, че в живота й никога повече нямаше да има друг мъж, освен Боб.

XIV

Боб целуна продължително Мелиса сутринта, преди да се качи в колата си и да замине. Толи, която наблюдаваше отблизо това повече от сърдечно сбогуване, повдигна въпросително вежди, но не каза нищо.

Мелиса преливаше от щастие. Драматичните събития около семейство Ле Кур получиха благополучно разрешение, а одобряването ѝ с Боб беше много по-хубаво, отколкото би могла да си мечтае.

Тя прекара предобеда в градината. Рано-рано телефонира на мадам Ла Батист и се уговори с нея да се срещнат през следващата седмица. Дотогава щеше да остане при Ле Кур.

Лежеше отпусната в едно от градинските кресла с книга в скута и замечтано извикваше в паметта си всяка секунда от предишната великолепна нощ.

„Сърцето ми ти принадлежи и ти много добре знаеш това“ — беше ѝ прошепнал Боб, заровел глава в шията ѝ, галейки с ръце плещите и гърба ѝ, притискайки я силно до себе си.

Мелиса вече не се съмняваше, че той я обича. Несъмнено доказателство за това бяха всички онези пламенни слова, които ѝ бе изрекъл в тишината на мрака.

Измина почти седмица от заминаването на Боб. Той ѝ се обаждаше всеки ден — разговорите им бяха кратки, но опияняващи. Доставяше ѝ радост да чува гласа му. Единственото, което донякъде помрачаваше безоблачното ѝ настроение, беше нежеланието на Боб да ѝ каже каква неотложна работа имаше да върши. Защо ли я държеше в неведение? Не ѝ ли се доверяваше?

Всеки път, когато го питаше за това, Боб отговаряше:

— Добре, че ми напомни, че не съм дошъл за удоволствие тук. До скоро, скъпа, имам работа — и бързаше да затвори.

Мелиса се питаше колко ли често щеше да чува тези думи през следващите месеци и години.

Този ден тя тъкмо бе приключила разговора си с Боб, когато телефонът звънна отново. Наблизо нямаше никой от стопаните и Мелиса се обади. Беше Бил Морис.

— Здравей, Мелиса — каза той. От вниманието ѝ не убягна загрижената нотка в гласа му. — Нахвърлих няколко реда като продължение на твоята история за отвличането. Искях да ти пусна записа на статията, преди да я дам за печат.

В другия край на жицата се чу щракването на касетофона и Мелиса се заслуша. Когато разбра какви са новините в тази статия, косата ѝ настръхна.

„Днес сутринта собствениците на малък частен самолет съобщиха, че са забелязали в морето южно от Ирландия мощна експлозия. Установено беше, че товарният кораб «Уинууд», регистриран в Панама и извършващ рейс до Йоханесбург според официалните документи, е напуснал преди няколко дни пристанището на Кале. В резултат на взрива корабът се е разцепил и за по-малко от час е потънал заедно с екипажа си. Причината за инцидента все още не е известна. Съществуват съмнения, че той е транспортирал не обявените в товарителницата машинни части и оборудване, а голям товар оръжие и експлозив. Мощната експлозия, както и обстоятелството, че курсът на кораба е бил коренно противоположен на предварително обявения, изглежда потвърждават слуховете, че става дума за полученото като откуп оръжие в замяна на отвличената Франсин Ле Кур, дъщеря на оръжейния търговец Пол Ле Кур. Предполага се, че похитителите също са се намирили на борда и са загинали заедно с екипажа. Спасителните работи досега не са дали никакъв резултат.“

Бил изключи апарата и Мелиса като замаяна попита тихо:

— Вярно ли е всичко това, Бил?

— Да — спокойно отговори той. — Можеш да съобщиш на Толи и на Пол, че никое от техните оръжия няма да бъде използвано от

ирландски терористи срещу невинни хора.

— Но как се е случило? — беззвучно попита тя.

— Сигурно никога няма да се разбере дали е било нещастен случай или акт на отмъщение — отвърна Бил. — Лично на мен ми се струва невероятно целият този товар от само себе си да хвъркне във въздуха, при положение, че си имаме работа с професионалисти. Във всеки случай, експертите едва ли скоро ще могат да се доберат до потъналия кораб, защото там дълбочината е много голяма...

В ума на Мелиса се прокрадна ужасно подозрение и тя се смрази. Не беше ли замесен Боб в това произшествие? Каква беше тази работа, която той на всяка цена трябваше да свърши и пазеше в най-дълбока тайна? Тя затвори очи и потръпна, когато си спомни какво беше казал той по повод на похитителите: „Смъртно наказание без изключение и без пощада!“

Сбогува се набързо с Бил и затвори. Изведнъж се почувства много уморена и отпаднала. Добре поне, че нямаше никой покрай нея в момента. Не би могла в състоянието, в което се намираше, да говори със семейство Ле Кур и да им съобщи новините, които току-що бе научила.

Възможно ли беше Боб да е толкова безпощадно жесток, че да извърши такова нещо? След всичко случило се досега тя не се съмняваше, че той разполага с почти неограничени възможности за действие във всички точки на планетата. Беше ли Боб достатъчно безскрупулен, за да се постави над правосъдието и да решава съдбата на толкова хора, между които вероятно имаше и нищо неподозиращи моряци от екипажа? И ако бе така, то искаше ли тя да научи цялата истина? Можеше ли да продължи да обича човек, който извършва хладнокръвно убийство? За нея имаше само един-единствен отговор и той гласеше — не!

Когато Пол и Толи се върнаха от града, където бяха отишли за покупки, Мелиса се постара да им разкаже възможно в най-кратък вид за случилото се. Видя в очите на Пол да проблясват триумфални пламъчета, но за нейно щастие никой от двамата не пожела да говори повече по този въпрос.

Мелиса излезе отново на терасата, отпусна се на един шезлонг и притвори очи. Нуждаеше се от време за размисъл, от много време.

Престори се на заспала, когато чу нечии стъпки да се приближават до нея.

— Мелиса! — гласът на Боб я накара да трепне. Тя широко отвори очи и го загледа така, като че ли виждаше пред себе си някое привидение.

— Както разбрах, вече сте научили?

— Ако имаш предвид експлозията на кораба, да — дрезгаво му отвърна. — Бил Морис ми телефонира и ми разказа за нея.

Боб кимна.

— Ужасно, нали? И най-страшното в случая е, че може би не се касае за нещастен случай, а за добре обмислена акция. Не съжалявам ни най-малко за похитителите, но екипажът...

Сърцето на Мелиса неволно ускори ритъма си. Не означаваха ли тези негови думи, че той няма нищо общо с атентата? Всъщност какво я караше да му приписва такава жестокост? Но тогава каква беше „тайната работа“, която беше ходил да върши? Преди да успее да каже нещо, Боб я притегли от шезлонга нагоре към себе си и я прегърна усмихвайки се, внезапно развеселен:

— Толкова ми е хубаво да те държа прегръдките си — после тихо се засмя. — Не си ли любопитна да узнаеш с какво се занимавах през последните дни?

Тя го изгледа възмутено, но само успя безмълвно да кимне. „Любопитство“ в случая беше много слаба дума.

— От днес нататък ние с теб сме партньори — вече по сериозно започна той.

— Какво значи това — озадачено го прекъсна Мелиса — аз не...

— Почакай малко, после ще говориш — Боб притисна устните й. — Сега аз съм на ред. След това ще зададеш въпросите си, но първо ме изслушай. Отвличането на Франсин ме накара да се замисля дълбоко. И знаеш ли защо? Защото си представях как бих се чувствал ако ти беше на нейното място. Не съм сигурен дали щях да съм в състояние да запазя самообладание, както направиха Пол и Толи.

Мелиса се изчерви.

— Значи ли това...

— Да, това значи, че те обичам повече от всичко на света, но по този въпрос после — прекъсна я Боб. — Още не свършил. Промененото ми отношение към парите все още не означава, че ще

раздам цялото си богатство и ще отида в манастир. Но веднъж завинаги излизам от големия бизнес — той направи малка пауза и си пое дъх. — Подадох оставката си на Кевин О'Съливан, но преди това успях да измъкна акциите на „Шърман“, които смятам да ти поднеса като сватбен подарък, когато се оженим следващия месец. Надявам се, че ще намериш в издателството си едно местенце за мен, за да не се мотая без работа. Е, това е.

Боб се засмя като малко момче, на което се е удало да извърши нещо много хитро.

— Толкова е хубаво, че не може да бъде истина! — извън себе си от радост извика Мелиса.

— Обаче е вярно! — Боб я целуна по върха на носа. — Готов съм да сваля и звездите от небето, за да те направя щастлива!

Мелиса учудено поклати глава и той също озадачен повдигна вежди.

— Мислех си, колко прав е бил Джейк, когато ми предсказа, че ти ще поискаш да организираш целия ми живот, ако ти дам възможност. Откъде си сигурен, че ще се омъжа за теб?

Боб отново се засмя, но този път не с откритата си момчешка физиономия. Пред нея стоеше вече един извънредно привлекателен млад мъж с непреодолимо прелъстителна усмивка.

— Как? Нима Джейк е пропуснал да ти предскаже това? — той я прегърна и силно я притисна към себе си. — Е, тогава не ми остава нищо друго, освен да ти покажа защо съм толкова сигурен!

Боб я целуна дълго и страстно и по надигащата се в тялото ѝ топла вълна Мелиса безпогрешно разбра какво искаше да ѝ каже.

Издание:

Лий Патисън. Открих те отново

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-092-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.